

วารสารภาษาปริทัศน์

ที่ปรึกษา

ศ. เดิมศักดิ์ กฤษณามระ

รศ. ดร. กำจัด มงคลกุล

รศ. ดร. คุณกัญดา ธรรมมงคล

ศ. ดร. สมหวัง พิธิยานุวัฒน์

รศ. ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร

รศ. มัทนา ดวงรัตน์

รศ. มาลินี จันทวิมล

รศ. กัมมาทิพย์ สิงหะเนติ

บรรณาธิการ

รศ. บัณฑิต สว่างวโรธ

กองบรรณาธิการ

ผศ. เขียวภา พุกกะคูปต์

ผศ. นิภาพร รัตนพฤกษ์

ผศ. ดวงฤดี กาญจนพันธ์ุ

อ. เสียงทิพย์ สุขศรี

อ. ดร. นิตรสุดา ดวงพลอย

อ. จันทร์พนิต สุระศิลป์

ฝ่ายจัดการและเผยแพร่

อ. สว่างวงศ์ วรรณาเวช

อ. วุฒิชัย โจทย์กิ่ง

อ. สุมลมาลย์ ตมะวิโมกษ์

อ. จันทร์พนิต สุระศิลป์

นาง สุรัชต์ เวศย์ไพศาล

ฝ่ายศิลปกรรมและถ่ายภาพ

อ. เชาว์ ศรสงคราม

วารสารภาษาปริทัศน์

เป็นวารสารวิชาการของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เผยแพร่ความรู้ภาษาอังกฤษตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการศึกษา การสอนภาษาอังกฤษ

2. เผยแพร่ ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างครูอาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันต่าง ๆ

3. ส่งเสริมให้อาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอผลงานทางวิชาการ และมีส่วนร่วมในด้านการเผยแพร่วิชาการ และให้บริการแก่สังคม

กำหนดออกบดละ 2 ฉบับ คือ

ภาคต้นของการศึกษา

ภาคปลายของการศึกษา

การตีพิมพ์บทความใด ๆ ในวารสารเล่มนี้ จะต้องได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกองบรรณาธิการ “ภาษาปริทัศน์” ก่อน

บทความในวารสารเล่มนี้ เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละท่าน คณะกรรมการจัดทำวารสาร “ภาษาปริทัศน์” ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

วารสารภาษาปริทัศน์ ได้รับเงินสนับสนุนค่าพิมพ์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทบรรณาธิการ

บทความเรื่องแรกในภาษาปริทัศน์ฉบับนี้คือ ภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นภาษานานาชาติ ท่านจะได้ทราบว่า ภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นภาษานานาชาตินั้นคืออะไรจากบทความของ Mr. Larry E. Smith ผู้ประสานงานการประชุมนานาชาติแห่ง Culture Learning Institute แห่ง East-West Center มลรัฐฮาวายประเทศสหรัฐอเมริกา สถาบันนี้มุ่งส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศทางซีกโลกตะวันออกและซีกโลกตะวันตก โดยการศึกษาความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของชาติ นอกจากนี้ สถาบันนี้ยังส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติอีกด้วย ท่านผู้อ่านจะได้ เห็นตัวอย่างบทเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติในภาคผนวกของบทความเรื่องนี้ นอกจากนี้ Mr. Maurice Broughton ผู้ประสานงานระดับชาติ ด้าน English Language Teaching ในระดับอุดมศึกษาของ British Council ประจำประเทศไทย ได้กรุณาตอบคำถามเรื่อง ความสำเร็จของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ก่อนที่ Mr. Broughton จะครบวาระไปในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2527 นี้

บทความเรื่องอื่น ๆ ในฉบับนี้ก็คือ Variety of English และภาษาอังกฤษแต่ละแบบ ซึ่งรวมอยู่ใน Varieties of English คือสแลง American English ซึ่งเป็น Variety ดั้งเดิมของภาษาอังกฤษ และ Occupational Variety ภาษาอังกฤษสำหรับนักวิทยาศาสตร์ เรื่องเหล่านี้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษอาจนำไปสอนนักเรียนของท่านได้ นอกจากนี้ท่านจะได้ทราบถึงความสำคัญของวัฒนธรรมต่อการเรียนการสอนภาษา และบทความอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งจะทำให้ท่านเห็นอิทธิพลของภาษาอังกฤษต่อภาษาไทย ก็คือ คำยืมอังกฤษในภาษาไทยรายการคำยืมอังกฤษนี้ ไม่เพียงแต่จะเป็นประโยชน์ต่อครูไทย แต่จะเป็นประโยชน์ต่อครู Native Speakers of English ที่อยู่เมืองไทย หรือที่ติดต่อกับคนไทยอีกด้วย

เรื่องที่นำเสนออีกเรื่องหนึ่งก็คือ สนทนากับ Mr. George Woodington ชาวอเมริกัน ผู้ซึ่งอยู่ประเทศไทยมานานถึง 6 ปีในฐานะอาสาสมัคร และครูสอนภาษาอังกฤษผู้ลี้ภัยลาว เขมร และชาวเขา

สารบัญ

เรื่อง	บทบรรณาธิการ	หน้า
ภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นภาษานานาชาติ	ลารี อี. สมิต	1
ภาษาอังกฤษนานาชาติ	นิภาพร รัตนพฤกษ์	13
ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและแบบบริติช	บังอร สว่างวโรรส	24
สแลงอเมริกัน	เปรมวดี มัลลินส์	39
ภาษาอังกฤษเฉพาะอาชีพ- ภาษาอังกฤษสำหรับนักวิทยาศาสตร์	พนิดา เอื้ออภัยกุล	51
การสอนภาษากับวัฒนธรรม	ผ่าน บาลโพธิ์	59
บทบาทของวัฒนธรรมในการเรียน- การสอนภาษาต่างประเทศ	วัลยาพร นาวิการ	68
คำยืมอังกฤษในภาษาไทย	ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์	75
แนะนำหนังสือ	ยุพิน จันทร์เจริญสิน	91
สนทนากับ “George Woodington”	เปรมวดี มัลลินส์	94
ตอบปัญหาที่ท่านถามมา	Maurice Broughton	98

ภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นภาษานานาชาติ

ลารี อี. สมิท

(แปลโดย บัณฑิต สว่างโรรส)

ในปัจจุบันนี้เราเห็นการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสื่อสารอย่างกว้างขวาง ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการควบคุมการจราจรทางอากาศ ณ สนามบินนานาชาติทั่วโลก เป็นภาษาที่ใช้ในการไปรษณีย์ระหว่างประเทศและการประชุมนานาชาติ เป็นภาษาที่สำคัญในการพาณิชย์ตลอดจนการช่วยเหลือนานาชาติ การขยายตัวของภาษาอังกฤษในคัมภีร์ศาสตร์ (พีชแมน 1977) แสดงถึงความสำคัญที่เพิ่มมากขึ้นของภาษาอังกฤษ เป็นที่เชื่อกันว่าการที่ภาษาอังกฤษถึงจุดแห่งความสำคัญเช่นนั้นเป็นผลเนื่องมาจากจำนวนทั้งหมดของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว (ทั้งเจ้าของภาษาและผู้ที่มีไม่ใช่เจ้าของภาษา) ซึ่งกระจัดกระจายอยู่ทั่วไปในโลก บางครั้งมีการกล่าวว่า การที่ภาษาอังกฤษมีความสำคัญเช่นนั้นเนื่องจากภาษาอังกฤษเคยเป็นภาษาของการปฏิบัติด้านอุตสาหกรรม และยังคงเป็นภาษาของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

เหตุผล 2 ประการที่ภาษาอังกฤษมีการใช้อย่างแพร่หลาย ก็คือ 1. อำนาจและอิทธิพลของชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ และ 2. ความจริงที่ว่าสื่อสารในโลกส่วนมากกำเนิดจากผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติหรือมุ่งไปสู่ผู้ฟังที่ใช้ภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามผู้เชี่ยวชาญเชื่อว่าเหตุผลที่สำคัญมากกว่าที่การใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ก็คือ การใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นและบ่อยขึ้นของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษและใช้ในสิ่งแวดล้อม (หรือกรอบ) ของนานาชาติประเทศหลายประเทศจำนวนมากขึ้นกำลังทำให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติเพื่อจะสื่อสารกับประเทศอื่น ๆ ในโลก-มิใช่แต่ในโลกของ (เจ้าของภาษา) ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ (แฮริสัน 1979) ในเวลาเดียวกัน ภาษาอังกฤษถูกใช่น้อยลงในฐานะภาษาประจำชาติ เพราะต้องการเน้นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมประจำชาติ ข้อความนี้ดูเหมือนจะแสดงว่า “ภาษาอังกฤษมิใช่เป็น (ภาษาของเรา) ภาษาประจำชาติของเราแต่เป็นภาษานานาชาติของเรา และภาษาอังกฤษ

ในฐานะภาษานานาชาติไม่เหมือนภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สองหรือภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาต่างประเทศ” (สมิธ 1978)

เมื่อภาษาใดก็ตามมีลักษณะเป็นภาษานานาชาติ ภาษานั้นไม่จำเป็นต้องผูกพันอยู่กับวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง คนไทยไม่จำเป็นต้องออกเสียงเหมือนคนอเมริกันเพื่อที่จะใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกับคนฟิลิปปินส์ในการประชุมอาเซียน ชาวญี่ปุ่นไม่จำเป็นต้องรู้ซึ่งถึงแบบแผนชีวิตของชาวอังกฤษเพื่อที่จะใช้ภาษาอังกฤษ ในการทำธุรกิจกับชาวมาเลเซีย ชาวจีนไม่จำเป็นต้องรู้วรรณคดีของชาวตะวันตกเพื่อจะใช้ภาษาอังกฤษได้ผลดีในสิ่งที่พิมพ์ที่เผยแพร่ไปทั่วโลก ผู้นำในด้านการเมืองของประเทศฝรั่งเศส และประเทศเยอรมัน ใช้ภาษาอังกฤษในการถกเถียงเรื่องการเมืองเป็นการส่วนตัวแต่มิได้หมายความว่าเขารับทัศนคติทางการเมืองของชาวอเมริกัน จะเห็นได้ชัดว่าในสถานการณ์เหล่านี้ผู้ใช้ภาษาอังกฤษมิได้มีความพยายามที่จะเป็นเหมือนผู้ที่พูดภาษาอังกฤษ (เจ้าของภาษา) เป็นภาษาประจำชาติ ภาษาอังกฤษถูกใช้เพื่อแสดงนโยบายทางธุรกิจ แสดงตำแหน่งของรัฐบาลหรือความเชื่อมั่นทางการเมือง ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการแสดงออกทางวัฒนธรรมของผู้พูดและมิใช่การเลียนแบบวัฒนธรรมของประเทศอังกฤษ และสหรัฐอเมริกาหรือประเทศใด ๆ ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ

ภาษาอังกฤษมิได้เป็นของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ (ชูชุกิ 1979) ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติและผู้พูดภาษาอังกฤษที่มีได้เป็นภาษาประจำชาติทั่วทุกแห่งควรรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างกว้างขวางในด้านทัศนคติและสมมติฐานเกี่ยวกับภาษา การเปลี่ยนทัศนคติที่ว่าเจ้าของภาษามีอิทธิพลต่อภาษามาสู่ทัศนคติที่ว่าผู้พูดภาษาอังกฤษแต่ละชาติมีอิทธิพลต่อภาษาอังกฤษได้แสดงอยู่ในข้อความซึ่งนาย ที. ที. บี. โคห์ผู้แทนของประเทศสิงคโปร์ประจำสหประชาชาติ (ได้ถูกยกมาอ้างในหนังสือ ‘Tongue’ 1974).... “เมื่อใครก็ตามอยู่ต่างประเทศ บนรถเมล์ ในรถไฟ หรือบนเครื่องบินและเมื่อเขาผู้นั้นได้ยินคนบางคนพูด เขาสามารถบอกได้ทันทีว่าบุคคลผู้นั้นมาจากประเทศมาเลเซียหรือสิงคโปร์ และข้าพเจ้าหวังว่าเมื่อข้าพเจ้ากำลังพูดอยู่ในต่างประเทศ พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าจะจำได้ว่าข้าพเจ้าคือชาวสิงคโปร์” การแสดงความสำคัญเท่า ๆ กันในการเปลี่ยนทัศนคตินี้ได้มีอยู่ในข้อความที่แซนดอร์ฟ เอวิก (1968) กล่าวไว้ว่า “ความคิดทั้งหลายเป็นต้นว่า ภาษาอังกฤษเป็นของชาว

อังกฤษและภาษา ‘เป็นของเรา’ เหล่านี้ เป็นความคิดที่แคบและติดตัวคนอยู่” และที่ว่าความคิดเหล่านี้ไม่สอดคล้องแม้แต่น้อยกับความจริงทางด้านภาษาศาสตร์ ความคิดเหล่านี้ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากเป็นอันตรายต่อสาเหตุของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ และความผสมผสานระหว่างชาติ

องค์การระหว่างประเทศเช่น อีสท์เวสต์เซนเตอร์ ต้องไม่เพียงแต่ยอมรับภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ แต่จะต้องส่งเสริมภาษาอังกฤษในแง่หนึ่งและต้องแน่ใจว่าบุคคลที่ทำงานในองค์การนี้และโปรแกรมนี้ไม่มีอคติต่อผู้พูดภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า “อะไรเกิดขึ้นก็ได้” เราแต่ละคนยังคงต้องห่วงใยกับสิ่งที่ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับและเป็นที่เข้าใจ ความห่วงใยขั้นต้นที่มากที่สุดก็เพื่อภาษาอังกฤษที่เป็นที่เข้าใจ ถ้าบุคคลใดพูดไม่ชัดเจนพอที่จะเป็นที่เข้าใจข้อความของเขาก็จะสูญหายไป ควรจะเน้นในที่นี้ว่า การสื่อสารที่ได้ผลเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของผู้พูดและผู้ฟัง ในการสนทนาไม่ใช่ความรับผิดชอบแต่เพียงฝ่ายเดียวของผู้พูดที่จะทำให้ตัวเขาเป็นที่เข้าใจ ผู้ฟังจะต้องพยายามที่จะเข้าใจ โชคดีที่ว่าผู้พูดส่วนใหญ่สามารถที่จะทำให้เป็นที่เข้าใจร่วมกัน หลังจากการได้รับฟังการออกเสียงที่แตกต่าง ไปกับของตนในระยะสั้น (เปรียบเทียบ สมิตและราฟิซาค)

ความห่วงใยเรื่องที่สอง ก็คือ การยอมรับในด้านไวยากรณ์บ่อยครั้งเป็นการง่ายที่จะเข้าใจความหมายของบุคคลจากสิ่งที่เขาพูด แม้เมื่อบุคคลนั้นไม่ได้ใช้ประโยคที่ถูกต้องทางไวยากรณ์ ถ้าหากว่าเราได้ยินคนคนหนึ่งพูดว่า “I miss too much my mother” เราจะสงสัยเพียงเล็กน้อยในเรื่องของความหมาย แต่เราจะสงสัยเกี่ยวกับการศึกษาภาษาอังกฤษของบุคคลนั้น สตรีเวน (1980) ได้ชี้ว่าภาษาอังกฤษมาตรฐานอาจจะพูดด้วยสำเนียงใดก็ได้ และการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ก็มีได้ทำให้มาตรฐานของภาษาลดลง

ความห่วงใยเรื่องที่สาม ก็คือ ความเหมาะสม ใคร ๆ ก็อาจจะพูดเข้าใจง่าย และพูดถูกหลักไวยากรณ์แต่ยังคงใช้ภาษาอังกฤษอย่างไม่เหมาะสม (โรเบิร์ต สเตราท์) หัวหน้าผู้เจรจาตกลงการค้าต่างประเทศคนเก่า ผู้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในด้านความเป็นกันเองเป็นมิตร ขณะที่เขากำลังเจรจาแถลงเรื่องตุลการค้ากับประเทศญี่ปุ่น หนังสือพิมพ์รายงานว่า ขณะที่การเจรจากำลังจะประสบความสำเร็จล้มเหลว สเตราท์ตอบหลัง ร.ม.ต. ญี่ปุ่นพร้อมทั้งหัวเราะ และกล่าวว่า

“You know what ? you’re crazy as hell !” ที่การเจรจาไม่ได้ล้มเหลวลงขณะยุติอาจจะเนื่องมาจากการพูดกลบเกลื่อนของ ร. ม. ต. ญี่ปุ่นมากกว่าอารมณ์ขันอันมากมายของสเตราท์ การจะพูดว่าจุดเด่นทางภาษาศาสตร์ไม่สามารถยอมให้ได้ในสถานการณ์ที่ภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นภาษานานาชาติมิได้หมายความว่า ความห่วงใยในเรื่อง 3 ประการ คือ การเป็นที่เข้าใจ การยอมรับในตำแหน่งโยธากรณ์ และความเหมาะสมทางสังคม จะถูกเน้นน้อยลง

สำหรับเจ้าของภาษามีเรื่องอื่นมากกว่าการเรียนรู้ที่จะยอมรับ วิธีการออกเสียงที่แตกต่างออกไป เขาจะต้องรู้จักว่าคนชาติอื่นสร้างการบอกกล่าวหรือการโต้เถียงอย่างไร เมื่อใช้ภาษาอังกฤษ วิธีการที่ได้ผลอย่างหนึ่งที่จะเรียนรู้เรื่องนี้ ขณะที่เรียนรู้วัฒนธรรมของชาติอื่น ๆ ก็คืออ่าน “วรรณคดีใหม่” ที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษโดยผู้ที่มีใช้เจ้าของภาษาอังกฤษและตั้งใจจะเป็นวรรณคดีของโลก บราวน์ กาชู (1980) เรียกวรรณคดีเหล่านี้ว่า “ภาษาอังกฤษใหม่ในสิ่งแวดล้อมใหม่” เจ้าของภาษาต้องฝึกการรับรู้ของเขาให้แหลมคมในอันที่จะรู้ว่าอาจจะมีอะไรผิดในการสนทนาที่มีวัฒนธรรมนานาชาติเข้ามาเกี่ยวข้อง เขาจะต้องตระหนักถึงความเป็นจริงในการบอกคู่สนทนาว่ามีอะไรผิดพลาด เมื่อการสื่อสารล้มเหลวลง เจ้าของภาษาจะต้องมีความรู้สึกไวต่อการเป็นไปได้ที่จะเข้าใจผิด และเตรียมพร้อมที่จะจัดการกับความเข้าใจผิดนี้

ข้อนี้เป็นความจริงเมื่อเจ้าของภาษากำลังพูดกับผู้ที่มีใช้เจ้าของภาษา แต่ก็เป็นความจริงอีกด้วยและสำคัญเท่า ๆ กัน เมื่อเจ้าของภาษาของภาษาอังกฤษนานาชาติ (variety of English) ได้ตอบกับเจ้าของภาษาอังกฤษชนิดอื่น (another national variety) ตัวอย่างเช่น ชาวออสเตรเลียคุยกับชาวอเมริกัน เป็นความรู้ธรรมดา ๆ ที่ว่าวัฒนธรรมส่วนใหญ่ของประเทศทั้งสองแตกต่างกันอย่างมาก แม้ว่าทั้งสองชาติจะใช้ภาษาอังกฤษเหมือนกัน ความแตกต่างในด้านการออกเสียงอาจจะถูกกลืนไปในไม่ช้า แต่วิธีใช้ภาษาที่บอกถึงสมมติฐานทางวัฒนธรรมหรือแจ้งข้อมูลจะทำให้ทั้งคู่มีความรู้สึกเหมือนกันว่าเขากำลังใช้ภาษา “ต่างประเทศ” อยู่ นอกจากนี้ยังมีเรื่องเกี่ยวกับวิธีการพูด ตัวอย่างเช่นการแสดงออกถึงทัศนคติและอารมณ์โดยใช้ระดับของเสียง (tone) การเปล่งเสียง (intonation) และลักษณะท่า เรามักจะได้ยินคนพูดว่า “นั่นไม่ใช่เรื่องที่เขาพูด แต่เป็นวิธีที่เขาพูดถึงเรื่องนี้” กล่าวกันว่าชาวอเมริกันเป็นคนแน่วแน่ ชาวญี่ปุ่นสุภาพมาก และคนไทยขี้อายเนื่องจากการพูดของพวกเขา

ถึงแม้ว่าเจ้าของภาษาอังกฤษจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนทัศนคติและสมมติฐาน เพื่อให้ภาษาอังกฤษเปลี่ยนไปเป็นภาษานานาชาติ มีการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นสำหรับผู้ที่มีเจ้าของภาษาคือ ผู้ที่มีเจ้าของภาษาก็จำเป็นต้องยอมรับภาษาอังกฤษชนิดต่าง ๆ ของชาวอังกฤษที่มีการศึกษาและเรียนรู้วิธีการที่ผู้ที่มีเจ้าของภาษาอังกฤษใช้ภาษาอังกฤษ นักธุรกิจชาวญี่ปุ่นจะไม่ประสบความสำเร็จกับชาวอินโดนีเซีย ถ้าคาดหวังว่าเขาจะทำธุรกิจแย่งคนอเมริกันเพียงเพราะว่าเขาใช้ภาษาอังกฤษ สุขวิวัฒน์ (1980) ให้ข้อสังเกตว่าตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 กระทรวงศึกษาธิการของประเทศไทยกำหนดนโยบายของการเรียนภาษาอังกฤษข้อหนึ่งว่า “เพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมของชาติอื่น เพื่อที่จะนำมาซึ่งมิตรภาพและความกลมเกลียวระหว่างชาติ” วัตถุประสงค์ข้อนี้ได้แทนวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งซึ่งมีว่า “เพื่อเข้าใจวัฒนธรรมของประชาชนที่พูดภาษาอังกฤษ” นี่เป็นการเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ที่ผู้ที่มีเจ้าของภาษาอังกฤษจะต้องเปลี่ยน เพื่อให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

ประชาชนทั้งหลาย ทั้งผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา และผู้พูดภาษาอังกฤษที่มีเจ้าของภาษา ผู้ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ได้พบกับภาษาอังกฤษนานาชาติต่าง ๆ กัน อเมริกัน บริติช คานาเดียน ฟิลิปปีโน อินเดียน สิงคโปร์เรียน ฯลฯ ถึงแม้ว่าเขาต้องการจะรู้จักคนชาติอื่นตลอดจนวัฒนธรรมอื่น ๆ เขาก็ควรจะจำได้ว่าเขาสามารถเป็นได้แค่คนชาติของเขาเองภาษาอังกฤษเป็นแต่เพียงมีขีดจำกัดเพื่อการสื่อสารกับเอกลักษณ์ของชาติอื่นในโลกตลอดจนวัฒนธรรมการเมือง ศาสนา และวิถีทางแห่งการดำเนินชีวิต เราไม่จำเป็นต้องกลายเป็นตะวันตกมากขึ้นหรือเปลี่ยนศีลธรรมของตนเพื่อที่จะใช้ภาษาได้ดีในสถานการณ์นานาชาติ ภาษาอังกฤษสามารถและควรที่จะไม่เป็นของชาติใดชาติหนึ่งโดยเฉพาะ

เป็นที่กล่าวกันบ่อย ๆ ว่า ภาษาและวัฒนธรรมผูกพันกันอย่างแยกไม่ออกและซ้ำพ้องก็เห็นด้วยกับข้อความนี้ แต่ความหมายที่เล้ามาจนบัดนี้แสดงให้เห็นว่าภาษาอังกฤษเกี่ยวพันอย่างแยกไม่ออกกับวัฒนธรรมอเมริกัน หรือวัฒนธรรมออสเตรเลีย หรือวัฒนธรรมนิวซีแลนด์ หรือวัฒนธรรมคานาดา ดูน่าขันถ้าพูดเช่นนั้น เพราะเรารู้ว่ามีวัฒนธรรมมากมายในประเทศเหล่านั้น และวัฒนธรรมใดก็ตามสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อทั้งนั้น

ภาษาและวัฒนธรรมอาจจะผูกพันกันจนแยกไม่ออก แต่ไม่มีภาษาใดก็ตามที่ผูกพันอยู่กับวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง และไม่มีใครจำเป็นต้องเหมือนเจ้าของภาษาอังกฤษเพื่อที่จะใช้ภาษาอังกฤษได้ดี กฤษณาวามิ และอลิส (1978) ได้ชี้ให้เห็นว่า รัฐบาลของสาธารณรัฐประชาธิปไตยของประชาชนชาวเยเมนเชื่อว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติภาษาหนึ่ง และการเรียนภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับติดต่อกับประเทศอื่น ประชาชนตระหนักดีว่าภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับการค้า การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ และอื่น ๆ จากคำพูดของกฤษณาวามิและอลิส “วัสดุการเรียนการสอนที่ใช้อยู่ ซึ่งสร้างมาจากประเทศที่พูดภาษาอังกฤษในฐานะเจ้าของภาษามีความหมายในการเผยแพร่ท่วงทำนองชีวิตของชนชั้นกลางและมโนคติของชาวตะวันตก ความรู้สึกที่ว่าวัสดุการเรียนการสอนแฝงอคติ ไม่ได้เป็นเหตุผลทำให้ต้องปฏิเสธภาษาอังกฤษ แต่กลับเป็นเหตุผลที่จะเปลี่ยนเนื้อหาของวัสดุการเรียนการสอนเพื่อ “ทำให้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อของวัฒนธรรมเยเมน” ใครก็ตาม อาจจะหวังไว้ว่า การปฏิเสธจุดเด่นของต่างประเทศจะไม่ถูกแทนที่ด้วยจุดเด่นของท้องถิ่น

ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะเห็นด้วยกับเปอรซ และโรเบิร์ตส์ (1978) ที่ว่าไม่มีวิธีการวิธีหนึ่งวิธีใดที่คนสามารถหาได้และไม่มีกฎเกณฑ์ใดที่เขาสามารถนำมาปฏิบัติง่าย ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเขาสื่อสารผ่านวัฒนธรรมต่าง ๆ อย่างได้ผล ข้าพเจ้าได้เรียงลำดับข้อเสนอแนะซึ่งมีอยู่ในใจเมื่อต้องเกี่ยวข้องในการสื่อสาร ซึ่งมีวัฒนธรรมที่ต่างกันออกไป (เปรียบเทียบกับ โมเซอร์ 1977) โดยแบ่งข้อเสนอแนะออกเป็น 2 ประเภท ประเภทหนึ่งสำหรับผู้พูด อีกประเภทหนึ่งสำหรับผู้ฟังดังต่อไปนี้

เมื่อกำลังพูด จงจำไว้ว่า

1. จงเป็นตัวของท่านเอง จงเป็นไปตามธรรมชาติ อย่าพูดดังกว่าปกติ อย่าออกเสียงเกินความเป็นจริง/ธรรมชาติ หรืออย่าใช้ท่าทางประกอบเกินไป พูดให้ชัดเจนและแจ่มแจ้ง แต่ไม่ต้องพูดซ้ำเกินไป นอกจากท่านพูดเร็วกว่าปกติ ถึงแม้ว่าผู้ฟังของท่านจะพูดซ้ำ ปกติเขาจะสามารถเข้าใจการพูดที่เร็วตามธรรมชาติ ถ้าเขาไม่เข้าใจ เขาจะขอให้ท่านพูดซ้ำเอง

2. จงหลีกเลี่ยงคำสแลง คำพูดของคนบางจำพวก (jargon) และโวหาร (figures of speech) จงใช้คำที่เป็นรูปธรรมให้มากกว่าที่จะเป็นไปได้ ใช้คำเฉพาะเจาะจงและอธิบายประเด็นของท่านพร้อมทั้งยกตัวอย่างเมื่อทำได้

3. จงเรียงการพูดคนเดียวกัน ๆ และจำกัดจำนวนความคิดในแต่ละประโยค

4. จงระวังความพยายามที่จะพูดซับซ้อนเกินไป ท่านจะรู้จักผู้ฟัง และวัฒนธรรมของเขาเป็นอย่างดี ท่านอาจจะถูกเข้าใจผิดง่าย ๆ และถูกคิดว่าเป็นกำลังคุกคามผู้ฟัง

5. จงถามคำถามอย่างมีไหวพริบเป็นครั้งคราวเพื่อกำหนดว่า ผู้ฟังของท่านเข้าใจประเด็นที่สำคัญของท่านหรือไม่ การผกผันนี้ไม่จำเป็นจะต้องหมายความว่าผู้ฟังเข้าใจและเห็นด้วยกับท่าน ผู้ฟังชาวญี่ปุ่นอาจผกผันเพื่อจะหมายความว่า “ข้าพเจ้ากำลังฟังท่านอยู่และพยายามทำความเข้าใจ โปรดกรุณาพูดต่อไป”

6. จงถอดความข้อความที่สำคัญเมื่อจบการอภิปรายพร้อมทั้งใช้ข้อความดังเช่น “The following points seem to have been made” (ข้อความนี้สำคัญในการประชุมปรึกษาและการพบปะทางธุรกิจ)

เมื่อกำลังฟัง จงจำไว้ว่า

1. จงลดความเครียดและแสดงความสงบและอดทน สิ่งนี้จำเป็นเสมอโดยเฉพาะเมื่อมีการถกเถียงเรื่องที่ตกลงกันไม่ได้

2. (ถ้าผู้พูดพูดเร็วไปหรือพูดเบาไป) จงขอให้ผู้พูดเบาลงหรือพูดดังขึ้น ถ้าผู้พูดพูดเร็วหรือพูดเบาไปจนพูด “I’m sorry I didn’t quite understand you.” เมื่อท่านไม่เข้าใจคำหรือประโยค จงหยุดผู้พูด โดยใช้ประโยคดังเช่น “Excuse me, but what was that last word?” or “I beg your pardon, I didn’t get that last sentence.”

3. จงทำให้ผู้พูดแน่ใจเป็นระยะ ๆ ว่าท่านกำลังฟังและเข้าใจเขา โดยใช้คำเพียงคำเดียวหรือสองคำวิจารณ์วลีที่สำคัญ “Yes,” “Exactly” “That’s correct” เป็นประโยชน์ในเรื่องนี้

4. เมื่อผู้พูดดูเหมือนว่า จะชะงักชั่วคราวเพื่อหาวิธีแสดงความคิดของเขา จงรอเขาอย่าพูดเรื่องอื่นผิดออกไป

5. ถ้าท่านได้ยินคำหรือประโยคที่ชัดเจน แต่ไม่แน่ใจในเรื่องความหมาย พยายามพูดประโยคนั้นให้ง่ายขึ้นและถามว่า “Is that what you mean?”

6. จงสนใจกับความเงิบ บางครั้งอะไรที่ไม่ได้พูดออกมามีความสำคัญเท่ากับเรื่องที่พูดออกมา จงระวังวิธีการพูด-การใช้น้ำเสียง ท่าทาง และระดับของเสียง สิ่งเหล่านี้อาจมีความสำคัญมากกว่าคำพูดที่พูดออกมา

7. ถึงแม้ว่าท่านคิดว่า ท่านเข้าใจสิ่งที่พูดออกมาอย่างเต็มที่ จงตรวจสอบเป็นระยะ โดยวิธีทวนด้วยถ้อยคำสั้น ๆ หรือพูดซ้ำถึงประเด็นที่สำคัญของการสนทนา จงอย่าแปลกใจ เมื่อเกิดมีการเข้าใจผิดเกิดขึ้น แม้แต่ในกรณีที่ดีที่สุดก็ตาม จงเตรียมพร้อมที่จะยอมรับว่าท่านได้เข้าใจผิด ถูกเข้าใจผิดและจงพยายามคลี่คลายสถานการณ์อย่างรีบด่วน

การใช้ภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวางทำให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ อย่างไรก็ตาม นี่มิได้หมายความว่า ในมิชัทุกคนและทั่วทุกหนทุกแห่งจะพูดภาษาอังกฤษ สวมกางเกงยีนและเต็นร่าจิ้งหะดิสโก้ การเผยแพร่ของภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นกรณีที่เหมาะสมทั้งหมดที่จะทำให้ความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมหมดไป แต่การใช้ภาษาอังกฤษทำให้เป็นสื่อในการแสดงและอธิบายความแตกต่างเหล่านี้ เมื่อใช้ภาษาอังกฤษ สมาชิกพลโลกที่ใช้ไม่มีความปรารถนาที่จะกลายเป็นเหมือนเจ้าของภาษาในด้านแบบแผนของชาติ เจ้าของภาษาต้องตระหนักว่ามีภาษาอังกฤษที่ถูกต้องใช้ได้นานาชาติ และผู้ที่มิใช่เจ้าของภาษาเหล่านั้นก็ไม่จำเป็นต้องออกเสียงเหมือน หรือทำท่าทางเหมือนชาวอเมริกัน ชาวอังกฤษ หรือเจ้าของภาษาอังกฤษชาติอื่นเพื่อที่จะเป็นผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างได้ผล ภาษาอังกฤษได้รับการใช้เป็นภาษานานาชาติในด้านการทูต การค้านานาชาติ และการท่องเที่ยว เจ้าของภาษาต้องการความช่วยเหลือมากเท่ากับผู้ที่มิใช่เจ้าของภาษาเมื่อใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการโต้ตอบระหว่างชาติ

ภาคผนวก

ตัวอย่างแบบฝึกหัดการฟังและพูดจากหนังสือ *Talk & Listen English as an International Language Via Drama Techniques* โดย Richard A. Via and Larry E. Smith พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Pergamon Press ปี ค.ศ. 1983

ผู้แต่งหนังสือเล่มนี้เชื่อว่าวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งที่จะเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติก็โดยใช้เทคนิคทางการละคร เรื่องที่จะต้องระวังมากที่สุดในการพูดก็คือ intelligibility หมายถึงพูดให้ชัดเจนเป็นที่เข้าใจ รองลงมาก็คือ grammatical acceptability การใช้ประโยคถูกต้องทางไวยากรณ์ซึ่งเป็นที่ยอมรับและต่อมาก็คือ appropriateness ใช้คำพูดให้เหมาะสมทางสังคม

Talk & Listen ประกอบด้วย ^๒Students Book และ Teachers' Book แต่ละบทจะประกอบด้วย Relaxation Exercise และ Talk & Listen

จาก Teachers' Book

Lesson Sixteen

RELAXATION EXERCISE

Think of a foreign country which you would like to visit. Maybe you have been there before or maybe you've only read about it. Think of the things most well known about the place. Choose a partner and using only body language try to communicate to one another enough information about the country so that your partner can guess the country's name. See how many places can be identified within three minutes

Variation :

Have each student write the name of three to five countries on a small piece of paper. Collect them and have each student draw one. In pairs follow the instructions above. When one pair has guessed all countries on both papers the exercise is complete.

Discussion might follow on countries that were difficult to identify and on demonstrations of which were or could have been done.

Lesson Twenty-four**RELAXATION EXERCISE**

In this exercise you will need a picture with at least two people in it. This can be a photograph from a magazine, a copy of famous painting or a picture from a textbook. Ask your students to observe as many things about the picture as they can. Who are the people? What are they doing? How are they dressed? What is the relationship between the people? etc. Next, using this information ask your students to get in the pose of the main people in the picture. Be as exact as possible. Once in the pose, hold it for fifteen seconds. Now bring this "picture" to life saying what they think would be said. If there is time after you have done this, they may try the conversation at an earlier point, ending it and "freezing" when they get to the "picture" position.

TALK AND LISTEN/IMPROVISATION Thai and Chinese in Bangkok**For Discussion:**

In addition to the questions used for discussion in the past three lessons you will want to discuss the advantages and disadvantages of not wearing shoes in the house.

Do you know of other cultures where shoes are not worn in the living quarters?

นักเรียน Students' Book**Lesson Sixteen : A**

A. I really enjoy foreign travel so next year I'm going to

_____.

B.

A. I've always wanted to

_____.

B.

A. I thought of going to _____
too, but the travel agent discouraged me.

B.

A. I don't know. He said it wasn't the
right _____.

B.

A. No. _____ will
be going with me.

B.

Lesson Sixteen : B

A.

B. To _____? Why?

A.

B. It would be nice to
_____,but I would
rather go to _____.

A.

B. Why?

A.

B. Will you go alone?

A.

B. If you travel with
_____your trip will
be_____.

Lesson Twenty-four : A

You are a Chinese person from Hong Kong on a two week vacation in Thailand. You have never been here before and have always wanted to come. You were in college with a Thai several years ago in the United States and have been in correspondence with him/her since. This Thai friend has been very helpful

since your arrival and last week invited you to a dinner party at his/her home. There were only Thais present at the party and it was toward the end of the party that you noticed that you were the only one in the room wearing shoes. No one else seemed to mind so you never mentioned it. Back at your hotel you inquired and learned that Thais don't wear shoes inside their homes. You are now going to meet your Thai friend again.

GOAL : Apologize to your Thai friend and explain that in Hong Kong no one removes their shoes when entering a home.

Preparation :

1. How do you feel about the custom of removing shoes when entering a home?
2. If you had been host/hostess at last week's party, could you have told the guest to remove his/her shoes?

Lesson Twenty-four : B

You are a Thai. Last week an old school friend of yours from Hong Kong came to visit Thailand for the first time. You've been in correspondence with one another since college days in the United States. Two days after your friend's arrival you had a dinner party at your home and invited him/her. All of the others present were Thais and of course all of them removed their shoes as they came in. Your friend from Hong Kong didn't remove his/her shoes but that didn't bother you since you realize Chinese don't usually remove their shoes upon entering a house. Several of your Thai friends commented on this afterwards. Today you would like to take your Chinese friend to the home of an elderly Thai relative who is very traditional. You are meeting your friend now.

GOAL : Find out if your friend noticed that Thais remove their shoes upon entering a Thai home and what his/her feelings are about that. Tell him/her that if she/he would like to visit your relative's home he/she will have to remove his/her shoes.

Preparation :

1. Why do you want your Chinese friend to meet your elderly relative?
2. How important to you is the tradition of removing your shoes when entering a Thai home? How important is it to most Thais?
3. Have you ever discussed this tradition with foreigners?

ภาษาอังกฤษนานาชาติ

Varieties of English

นิภาพร รัตนพฤษ

ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมหรือมัธยมศึกษา ส่วนมากมีครูสอนครั้งละเพียง 1 คน จึงมักจะไม่ได้สังเกตว่าครูแต่ละคนใช้ภาษาอังกฤษไม่เหมือนกัน ความแตกต่างเช่นนี้จะปรากฏในการเรียนภาษาอังกฤษระดับ อุดมศึกษาหรือในการติดต่อคบค้าสมาคมกับคนในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ สิ่งที่ทำให้บุคคลใช้ภาษาอังกฤษต่าง ๆ กันคือตัวแปรทั้งหลาย ๆ ประเภท

คำว่า “ตัวแปร” (variable) หมายถึงสิ่งที่มีอยู่ในปริมาณต่าง ๆ กัน หรือมีอยู่มากกว่าหนึ่งประเภท ถ้าการแปรเปลี่ยนของสิ่งนี้เป็นต้นเหตุให้สิ่งอื่นเปลี่ยนไปด้วย ตัวแปรนั้นมีชื่อเฉพาะว่าตัวแปรต้น (independent variable) ตรงกันข้ามถ้าการแปรเปลี่ยนของสิ่งนี้เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรอื่น ๆ เรียกสิ่งนี้ว่าตัวแปรตาม (dependent variable)

ภาษาถิ่น (dialect) ของภาษาอังกฤษของแต่ละบุคคลเป็นตัวแปรตามที่มีันเปลี่ยนโดยขึ้นกับตัวแปรต้นหลาย ๆ อย่าง ที่สำคัญคือตัวแปรต้น ระดับอายุ ระดับการศึกษา ระดับชนชั้น ประเภทอาชีพ และถิ่นที่อยู่อาศัย

ชุมชนแรกที่เด็กแต่ละคนจะต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วย คือ ครอบครัว เด็กจะเรียนรู้ภาษาที่คนในครอบครัวพูดกับเขาโดยมีแรงจูงใจที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. ความต้องการที่จะติดต่อสื่อสารเพื่อสนองความต้องการทางกาย
2. ความต้องการเป็นที่รักของคนอื่นในครอบครัว

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในชั้นแรก นอกจากจะเป็นผลจากความถนัดเชิงภาษา ความฉลาด และความพยายามในการเลียนเสียงแล้ว ยังเป็นผลจากพฤติกรรมของผู้ใหญ่ใน

ครอบครัวนั้นด้วย โดยทั่วไปการออกเสียงตามได้ถูกต้องเป็นพฤติกรรมที่จะได้รับการชมเชย แต่บางครั้งแม่เด็กออกเสียงผิด เช่น mother เป็น muzzer คนในครอบครัวก็นิยมยืมดีเพราะคาดหวังแต่เพียงให้พูดได้ไม่ใช่ให้พูดดี ฝ่ายเด็กก็คิดว่าที่ตัวพวกนั้นใช้ได้แล้ว จึงติดการพูดที่ไม่ถูกต้อง ต่อมาเมื่อเด็กออกไปสู่สังคมที่กว้างขึ้นคือโรงเรียนซึ่งมีคนมาจากสังคมครอบครัวต่าง ๆ กันมากมาย ต้องมีคนบอกเขาว่าภาษาของเขามีบางคำซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับ เขาจะต้องเปลี่ยนภาษาของเขาให้เข้ากับสภาพ 2 อย่างพร้อม ๆ กัน คือภาษาพูดระหว่างเด็ก ๆ ด้วยกัน และภาษาที่ต้องใช้กับครู ซึ่งย่อมจะเป็นภาษา 2 ภาษาที่มีความแตกต่างกัน ถ้าภาษาที่ใช้กับพ่อแม่ กับที่ใช้กับครูเป็นภาษาเดียวกันเด็กก็จะปรับตัวได้ง่ายกว่าเพียงแต่ใช้ I done real good กับเพื่อน ๆ และ I did it very nicely กับผู้ใหญ่ทุกคน ยิ่งบุคคลโตขึ้นและมีบทบาททางสังคมมากขึ้นก็ต้องใช้ภาษาในระดับต่าง ๆ กันหลายระดับมากขึ้น

ถ้าจะแบ่งอย่างหยาบ ๆ ว่าในแต่ละสังคมมีชนชั้น 2 ประเภท คือชนชั้นสูง กับชนชั้นต่ำ บุตรหลานของพวกชนชั้นสูงได้รับการศึกษาดีและเข้ามหาวิทยาลัย ส่วนพวกชนชั้นต่ำเรียนชั้นบังคับแล้วประกอบอาชีพทันที ดังนั้นพวกชนชั้นสูงย่อมมีโอกาสพัฒนาการใช้ภาษาที่สละสลวยกว่า ความเป็นไปในสังคมเช่นนี้ทำให้เกิดภาษาถิ่น (dialect) ต่างกันระหว่างชนชั้นในสังคม และแม้เมื่อเกิดความแตกต่างที่แยกกันชัดเจนแล้วภาษาก็ยังคงเปลี่ยนแปลงต่อไปเรื่อย ๆ ในแต่ละกลุ่มสังคมย่อย คนรุ่นอาวุโสกว่าจะจับถ้อยคำสำนวนแปลก ๆ ที่คนรุ่นใหม่นิยมใช้และรู้สึกว่สิ่งใหม่นั้นเป็นภาษาไม่ดี คิดว่าศัพท์สำนวนนั้นเกิดขึ้นเพราะพวกเด็ก ๆ ไม่รับผิดชอบและไม่เอาใจใส่ในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง เป็นพวกที่จะทำให้ภาษาวิบัติ อันที่จริงคือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเป็นปกติ ถ้อยคำสำนวนที่ว่แปลกใหม่จะคงอยู่กับคนรุ่นนั้นจนพวกเขาแก่ลง และจะเป็นเวลาที่จะมีคนรุ่นใหม่มาพร้อมกับถ้อยคำสำนวนที่แปลกไปอีกเป็นเช่นนี้เรื่อย ๆ ไป

คนที่ใช้ภาษาอังกฤษด้วยกัน แต่อยู่คนละภาคของประเทศใช้ภาษาถิ่นไม่เหมือนกัน ในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มีผู้ตระหนักถึงความแตกต่างของการใช้ภาษาอังกฤษในภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศจนถึงกับมีการตั้งสมาคม American Dialect Society ขึ้นในปี ค.ศ. 1889 โดยมีวัตถุประสงค์จะรวบรวมข้อมูลเพื่อทำพจนานุกรมภาษาถิ่นและเสนอแผนที่แสดงอาณาเขตของการใช้ภาษาถิ่นต่าง ๆ สำหรับประเทศอังกฤษก็มีสมาคมทำนองนี้เช่นกัน ชื่อว่า The English Dialect Society

เป็นที่สังเกตได้ว่าคนในสังคมประเทศเดียวกันอาจใช้ภาษาคนละ dialect โดยมีความแตกต่างพื้นฐาน 3 ประการ คือ

1. ความแตกต่างในการออกเสียง คำที่ตัวสะกดเหมือนกัน แต่คนภาคหนึ่งออกเสียงอย่างหนึ่งซึ่งต่างจากการออกเสียงของคนอีกภาคหนึ่ง เช่น ภาษาเขียนว่า Park the car. คนที่มาจากแถบ Midwest ของสหรัฐอเมริกาออกเสียงตัว r ชัดเจนเกินความจำเป็น ในขณะที่คนที่มาจากแถบ New England ออกเสียงตัว r เป็นตัว h Park the cah. ในการออกเสียงสระก็เช่นกัน ตัวสะกดว่า fog คนจากตอนกลางและตอนใต้ของสหรัฐอเมริกาออกเสียงสระเป็น o ในขณะที่พวกทางเหนือโดยเฉพาะอย่างยิ่งจาก New England อ่าน a

2. ความแตกต่างในการใช้คำศัพท์ มีตัวแปรย่อยที่ทำให้เลือกใช้ศัพท์ไม่เหมือนกัน โดยมีตัวแปรร่วมหลายตัว ดังนี้

2.1 อายุ เช่นเด็ก ๆ ใช้คำว่า ice box โดยหมายถึง refrigerator หรือคนแก่ในตอนเหนือของสหรัฐอเมริกาใช้คำว่า spider โดยหมายถึง frying pan (ในสมัยก่อนอุปกรณ์ที่ใช้ในการหุงต้มมีขาตั้งที่ทำให้มองดูเหมือนแมงมุม)

2.2 เพศ คนต่างเพศกันมีความสนใจเฉพาะเรื่องไม่เหมือนกัน ดังนั้นความละเอียดอ่อนและความรอบรู้ในการใช้ศัพท์จึงแตกต่างกัน เช่น ผู้หญิงจะสามารถให้คำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องสำอางได้ดีกว่า ในขณะที่ผู้ชายใช้คำศัพท์เฉพาะเกี่ยวกับกีฬาประเภทต่าง ๆ ได้ลึกซึ้งกว่า

2.3 ระดับการศึกษา ผู้ที่ได้รับการศึกษาสูงกว่าย่อมมีความรอบรู้ในการใช้ศัพท์ต่าง ๆ ได้เฉพาะเจาะจงกว่า เช่นแทนที่จะใช้คำว่า look into ผู้ที่มีความรู้มากเลือกคำว่า scrutinize (to make a detailed examination of) เป็นต้น

2.4 อาชีพ บุคคลจะมีความรู้เกี่ยวกับศัพท์เฉพาะในวงการอาชีพของตนมากกว่าที่บุคคลทั่วไปจะสนใจ เช่น คนทั่วไปเรียก animal แล้วแยกเป็นรายชื่อสัตว์ต่าง ๆ เช่น sheep, cow ฯลฯ แต่ผู้มีอาชีพเลี้ยงสัตว์จะใช้ศัพท์ pasture บ่อยกว่า หรือคนทั่วไปใช้ male sheep ขณะที่ผู้มีอาชีพเลี้ยงสัตว์ใช้ buck เป็นต้น

2.5 ถิ่นที่อยู่ เช่นคนในแถบตอนกลางของสหรัฐอเมริกาใช้คำว่า bucket ในความหมายเดียวกันกับที่คนตอนเหนือใช้คำว่า pail

3. ความแตกต่างในด้านไวยากรณ์ เช่น การใช้รูปกริยาในอดีตของคำว่า dive ซึ่งบางคนใช้ dived และบางคนใช้ dove หรือในระดับสำนวนอาจเป็น This is as far as I go. หรือ This is all the farther I go ก็ได้

ความแตกต่างของภาษานี้ไม่ว่าจะต่างกันเฉพาะเมื่อคนคนละคนหรือคนจากต่างสังคมกันเป็นผู้ใช้ภาษาไม่ ตัวบุคคลคนเดียวยังใช้ภาษาอังกฤษใน dialect ต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่เขาต้องใช้ภาษานั้นด้วย นักภาษาศาสตร์หลายคนรวมทั้ง Rosaline K. Chiu (1971) และ Martin Joos (1977) ยอมรับว่าคนคนหนึ่งอาจใช้ภาษาถึง 5 ระดับด้วยกัน คือ

1. **Intimate Style** เป็นภาษาที่ใช้ในกลุ่มเพื่อนสนิท มีลักษณะเฉพาะ 2 อย่างคือการย่อพยางค์หรือรู้เรื่องกันในกลุ่ม (extraction) เช่นจะเขียน enough ก็ใช้แต่ enuf และมีการใช้ศัพท์แสดงพิเศษซึ่งกำหนดขึ้นเฉพาะในกลุ่มของตนเอง (เป็น jargon ซึ่งไม่ใช่ slang ทั่วไป)

2. **Casual Style** เป็นภาษาที่ใช้ในกลุ่มคนที่รู้จักกันมานานแต่ไม่สนิทเท่ากับกลุ่มแรก มีลักษณะเฉพาะ 2 อย่าง คือ การใช้ศัพท์แสดงที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปและการเว้นคำที่ไม่จำเป็นในประโยคต่างๆ (ellipsis) เช่น I believe that I can find one. เป็น Believe I can find one.

3. **Consultative Style** ภาษาใช้กับคนที่ไม่คุ้นเคยกัน มีการพูดคุยกันเพื่อแลกเปลี่ยนเนื้อหาสาระบางอย่าง ส่วนวนที่ใช้ถูกต้องตามไวยากรณ์มาตรฐานแต่ศัพท์อาจเป็นคำธรรมดาๆ ก็ได้

4. **Formal Style** ภาษาที่มีลักษณะเช่นเดียวกับ consultative แต่ *ไม่มีการสนทนา*กัน ผู้ฟังมีบทบาทเฉพาะการจดหรือจำเนื้อหาสาระที่ได้รับเท่านั้น ภาษาที่ใช้ต้องสละสลวยและผู้พูดต้องเตรียมการพูดอย่างมีขั้นตอนเพื่อให้ผู้รับฟังข่าวสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. **Frozen Style** เป็นภาษาที่ใช้ในการเขียนหรือการพิมพ์เพื่อเผยแพร่แม้จะเป็นภาษาที่สลับซับซ้อนสักหน่อยแต่ผู้อ่านก็สามารถอ่านเข้าใจจนจับเนื้อหาสาระได้

เพื่อให้เห็นความแตกต่างของสภาพการใช้ภาษาทั้ง 5 ระดับ จะขอยกตัวอย่างของ Chiu ซึ่งแสดงประโยคที่มีความหมายเดียวกันแต่ใช้ภาษาต่างกัน ดังนี้

Intimate

Up you go, chaps.

Casual

Time you all went upstairs, now.

Consultative	Would you mind going upstairs right away, please ?
Formal	Visitors should go upstairs at once.
Frozen	Visitors should make their way at once to the upper floor by way of the staircase.

ภาษาอังกฤษในเอเชียอาคเนย์

สำหรับประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก เช่น ประเทศในแถบเอเชียอาคเนย์ คนในประเทศเหล่านี้มีภาษาแม่ของตนเองอยู่แล้ว องค์ประกอบจากภาษาแม่ทั้งในด้านการออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์จะมามีบทบาทแทรกแซงการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นอันมาก โดยเฉพาะในประเทศที่เสียงสระและพยัญชนะรวมทั้งระบบ ไวยากรณ์แตกต่างไปจากของภาษาอังกฤษมาก ๆ

อันที่จริงหากมีการรณรงค์อย่างจริงจังเพื่อให้คนในแถบเอเชียอาคเนย์เรียนรู้และมีความสามารถในการใช้ *ภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐาน* เกี่ยวกับภาษาของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก โดยทั้งผู้เรียนและผู้สอนเพิ่มความพยายามอย่างมากและมีการสนับสนุนในทุกๆ ทาง วัตถุประสงค์นี้ก็ดูน่าจะเป็นไปได้ แต่เหตุการณ์เท่าที่เป็นอยู่กลับมีองค์ประกอบอื่นที่ทำให้วัตถุประสงค์นี้ไม่สัมฤทธิ์ผล¹ สภาพการณ์ที่ควรกล่าวถึงมีอยู่ 3 ประเด็น คือ

1. กลุ่มประเทศที่ไม่เคยอยู่ในปกครองของชาวตะวันตก เช่น ประเทศไทย ประชาชนมีภาษาประจำชาติของตนเองตลอดมา สภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวันทั้งที่โรงเรียน ในครอบครัว ที่ทำงาน ฯลฯ เป็นสภาพที่ไม่เอื้ออำนวยให้คนใช้ภาษาอังกฤษเลย การเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นการเรียนเพื่อใช้เป็นภาษาต่างประเทศมีอยู่แต่ในชั้นเรียนเท่านั้น ดังนั้นจึงไม่อาจคาดหวังให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ที่ได้มาตรฐานดังกล่าว

2. กลุ่มประเทศที่เคยเป็นเมืองขึ้นของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ แต่ปัจจุบันประเทศเหล่านี้ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ เช่น มาเลเซียกับฟิลิปปินส์ ประเทศเหล่านี้เคยถูกบังคับให้เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในระดับชาติ ครั้นได้รับเอกราชก็พยายามแสดงความเป็นตัวของตัวเองและความเป็นชาตินิยมด้วยการให้ความสำคัญแก่ภาษาของตน

¹ Asiaweek, October 15, 1982, pp. 29-40

มากขึ้นขณะเดียวกันก็ลดความสำคัญของภาษาอังกฤษลงซึ่งเป็นผลทำให้โอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐานของเยาวชนลดน้อยลงด้วย ในมาเลเซียหลังจากนโยบายการใช้ภาษา Bahasa Malaysia เป็นภาษาประจำชาติเพียงภาษาเดียวในปี ค.ศ. 1979 ปรากฏว่าผู้ที่สอบมัธยมปลายจำนวนประมาณ 89,000 คน สอบผ่านภาษาอังกฤษเพียง 8.20 %

3. ประเทศที่เคยอยู่ในปกครองของอังกฤษและยังคงใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ได้แก่ สิงคโปร์ ประชาชนในสิงคโปร์เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษซึ่งเป็นทั้งภาษาราชการและภาษารูทกิจมานาน แม้กระทั่งในระยะหลังปี ค.ศ. 1965 ซึ่งเป็นปีที่ได้รับเอกราช ประชาชนกลับยิ่งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษถึงขนาดมีการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนซึ่งมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกที กล่าวคือในปี ค.ศ. 1957 มีโรงเรียนประถมที่จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 47.50 % ในปี ค.ศ. 1972 ตัวเลขนี้เพิ่มขึ้นเป็น 64.70 % และในปี ค.ศ. 1980 มีถึง 84.50 % ของโรงเรียนประถมในสิงคโปร์ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน

ประเทศที่มีสภาพการณ์อย่างในกลุ่มที่สามนี้น่าจะมีประชากรที่ใช้ภาษาอังกฤษได้มาตรฐานเป็นส่วนมาก แต่ไม่ปรากฏว่าเป็นเช่นนั้น คนสิงคโปร์ส่วนมากใช้ภาษาอังกฤษที่มีองค์ประกอบจากภาษาแม่มาผสมผสานกันจนเป็นภาษาอังกฤษอีกรูปแบบหนึ่งที่พวกเราเรียกว่า Singlish นักภาษาศาสตร์ในสิงคโปร์มีความเห็นเป็น 2 อย่าง พวกหนึ่งคิดว่าทุกคนต้องใช้ภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐานและ Singlish เป็นภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งถือว่า Singlish เป็นอีก Variety หนึ่งของภาษาอังกฤษ Anthea Fraser Gupta แห่งมหาวิทยาลัยสิงคโปร์ให้สัมภาษณ์เอเชียวีคส์ (Asiaweek, October 1982, p. 31) ว่า “ไม่น่าจะพูดถึงการสอนภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐานสักเลยเพราะไม่เคยมีสิ่งที่กล่าวถึงนี้ ที่จริงแล้วมี variety ของภาษาอังกฤษอยู่เป็นโหลๆ เช่น Strine English ของพวกออสเตรเลีย หรือแม้แต่ภาษา Cockney ของคนในลอนดอน Singlish ก็เป็นเพียงอีก variety ที่เพิ่มขึ้นเท่านั้น”

สภาพการณ์ในประเทศไทย

การที่รัฐจะสนับสนุนโครงการใดเป็นเรื่องสำคัญก็เพราะเห็นความจำเป็นในเรื่องนั้นๆ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้คนไทยใช้ภาษาอังกฤษได้มาตรฐานเช่นเดียวกับเจ้าของภาษาเป็นหัวข้อ

ที่ไม่สำคัญเลยเมื่อเปรียบเทียบกับความจำเป็นด้านอื่นๆ ในสังคมของเราคนไทยส่วนใหญ่สามารถประกอบอาชีพได้โดยไม่ต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษมากไปกว่าระดับชั้นประถมศึกษา และมีไม่กี่เปอร์เซ็นต์ของประชากรชาวไทยที่จำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อมหาวิทยาลัยในต่างประเทศหรือเพื่อประกอบธุรกิจ และในจำนวนนี้จะมีเพียงไม่กี่คนที่มีความปรารถนาอันแรงกล้าในอันที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษจนได้มาตรฐานร้อยเปอร์เซ็นต์

เป็นที่แน่นอนว่าสำหรับคนไทยที่ได้เรียนภาษาอังกฤษจะต้องเอาพยัญชนะ สระและไวยากรณ์ไทยรวมทั้งศัพท์ไทยๆ สำเนียงไทยๆ ฯลฯ ไปผสมกับองค์ประกอบของภาษาอังกฤษ สิ่ง que เอาไปจากภาษาไทยและทำให้เกิดภาษาอังกฤษที่ไม่ได้มาตรฐานของเจ้าของภาษา เช่น

1. การเน้นเสียงหนักเสียงเบา คำแต่ละคำในภาษาอังกฤษมีการออกเสียงแต่ละเสียงในคำด้วยน้ำหนักที่ไม่เท่ากัน ส่วนในภาษาไทยออกเสียงทุกพยางค์เท่ากันหมด คนไทยจึงออกเสียงคำทุกคำในภาษาอังกฤษด้วยน้ำหนักที่เท่ากัน

2. การออกเสียงพยัญชนะตัวท้าย ในภาษาไทยไม่มีการออกเสียงพยัญชนะท้ายเช่นคำว่า “ทาส” แม้ตัวท้ายจะเป็นอักษร “ส” แต่ถ้าไม่ออกเสียงกลายเป็นเหมือนสะกดด้วย “ต” ดังนั้น เมื่อคนไทยออกเสียงภาษาอังกฤษจึงมักไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายซึ่งผิดมาตรฐานของภาษาอังกฤษ

3. การออกเสียงพยัญชนะอังกฤษโดยใช้เสียงพยัญชนะไทย เช่นใช้เสียง “จ” แทนเสียงต้นในคำว่า John

4. agreement ระหว่างประธานและกริยา ในภาษาไทยรูปกริยาไม่เปลี่ยนไม่ว่าประธานจะเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์และไม่ว่าจะเป็น “กาล” ไต ดังนั้นคนไทยก็จะไม่เปลี่ยนรูปกริยาในภาษาอังกฤษด้วย

5. การเอาศัพท์ภาษาอังกฤษแปลตรงตัวใส่ในประโยคภาษาไทย เช่น ต้องการจะบอกว่า “รู้งูปลาปลา” ก็ใช้ภาษาอังกฤษว่า “Know snake snake fish fish” แทนที่จะแปลเอาใจความภาษาไทยไปใส่ในประโยคภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้คนไทยจะใช้ภาษาอังกฤษอย่างไทยๆ ในหลายๆ ลักษณะดังกล่าวนี้นี้มาแล้วหรือนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วนี้ แต่คนไทยด้วยกันสามารถสื่อสารกันได้

พิจารณาสมมติฐานที่ว่า “คนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไม่มีโอกาสมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐานเดียวกับภาษาของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก” เกิดคำถามตามมาว่า

1. จะถือว่าภาษาอังกฤษที่คนไทยใช้อยู่เป็นภาษาที่มีข้อผิดพลาดและยัง ต้อง แก้ไข หรือ
2. จะถือว่าภาษาอังกฤษที่คนไทยใช้อยู่เป็นอีก variety หนึ่งของภาษาที่จะใช้โดยคนไทย

คนไทยส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษมากจนกระทั่งคิดว่าจะต้องเรียกร้องให้ภาษาอังกฤษอย่างไทย ๆ ของตนเป็นอีก variety หนึ่งของภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับที่ชาวสิงคโปร์ต้องการ การยอมรับ Singlish แต่ในฐานะของนักการศึกษาหรือครูผู้สอนภาษาอังกฤษไม่ควรปฏิเสธความจริงที่ว่า ระบบของภาษาไทยได้เข้ามามีบทบาทแทรกแซงการใช้ภาษาอังกฤษโดยเปลี่ยนรูปแบบของระบบในภาษาอังกฤษมาผสมผสานกับระบบภาษาไทย และเชื่อได้ว่าลักษณะการเปลี่ยนระบบนี้เป็นไปอย่างมีระเบียบ ทั้งนี้เห็นได้ว่าผู้รับและผู้ส่งข่าวสารที่เป็นคนไทยด้วยกันสื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษแบบไทย ๆ ได้รู้เรื่องถึงในขณะที่เจ้าของภาษาอังกฤษเองเข้าใจข้อเขียนหรือคำพูดนั้น ๆ ได้ไม่ตลอด

เมื่อสามารถเข้าใจได้ว่าเวลาคนไทยเรียนภาษาอังกฤษ จะมีส่วนหนึ่งในระบบของภาษาไทยมาแทรกแซงการใช้ภาษาอังกฤษ และทำให้มีระบบการใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่ได้มาตรฐาน ถึงแม้จะยอมรับหรือไม่ยอมรับว่าสิ่งนี้เป็นอีก variety ของภาษาอังกฤษก็ตาม สิ่งสำคัญ คือ การศึกษาระบบการใช้ภาษาอังกฤษโดยคนไทย โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการ คือ

1. เพื่อวิเคราะห์ระบบภาษาอังกฤษที่คนไทยใช้และกฎเกณฑ์ที่จะอธิบายเหตุแห่งการใช้ภาษาที่ไม่ได้มาตรฐาน
2. ได้รู้ว่ประโยชน์ที่ผู้เรียนพูดหรือเขียนมีความหมายอย่างไร จะได้สื่อความหมายได้ถูกต้อง เช่น การที่รู้ว่าผู้เรียนซึ่งท่องจำศัพท์ว่า introduce แปลว่าแนะนำโดยไม่ศึกษาความแตกต่างระหว่าง introduce กับ advise อาจจะถูกประโยชน์ที่มีความหมายว่า “ฉันขอแนะนำให้คุณทำอย่างนี้” จึงพูดว่า “I introduce you to do this”
3. การรู้สาเหตุและสามารถเข้าใจสื่อสารกันได้ จะเป็นโอกาสที่ทำให้ผู้สอนแก้ไขความบกพร่องของผู้เรียนโดยอาศัยพื้นฐานที่ได้วิเคราะห์ไว้นั้น

ในการศึกษาระบบการใช้ภาษาอังกฤษโดยคนไทย จะมีความยากลำบากที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การที่ภาษาไทยเองก็มี variety อยู่ด้วย ทั้งนี้อาจแบ่งการใช้ภาษาไทยออกเป็นการใช้ภาษาไทยในภาคต่าง ๆ 6 ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้

ตัวแปรที่สอง คือ variety ของเจ้าของภาษาที่เข้ามาสอน กล่าวคือ มีชาวอังกฤษชาวอเมริกัน และอาจมีผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จากประเทศอื่น ๆ ที่เข้ามาสอนภาษาอังกฤษให้คนไทย

สมมติว่าเราจะจัดความเป็นไปได้ของรูปแบบภาษาอังกฤษที่คนไทยใช้โดยไม่ถือว่าเป็นต้องแจกแจงรายละเอียดของ variety ของเจ้าของภาษาที่มาจากภูมิภาคต่าง ๆ กัน ก็ยังได้ความเป็นไปได้ที่ชวนให้เกิดความย่อท้อดังนี้

1. ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของคนไทยในภาคเหนือ
2. ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของคนไทยในภาคกลาง
3. ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของคนไทยในภาคตะวันตก
4. ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของคนไทยในภาคตะวันออก
5. ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของคนไทยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
6. ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของคนไทยในภาคใต้
7. ภาษาอังกฤษแบบชาวอังกฤษของคนไทยในภาคเหนือ
8. ภาษาอังกฤษแบบชาวอังกฤษของคนไทยในภาคกลาง
9. ภาษาอังกฤษแบบชาวอังกฤษของคนไทยในภาคตะวันตก
10. ภาษาอังกฤษแบบชาวอังกฤษของคนไทยในภาคตะวันออก
11. ภาษาอังกฤษแบบชาวอังกฤษของคนไทยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
12. ภาษาอังกฤษแบบชาวอังกฤษของคนไทยในภาคใต้

ถ้าต้องการจะศึกษาในวงกว้างทั้งหมดนี้ วิธีทางหนึ่งที่เป็นไปได้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ คือ จัดโครงการซึ่งผู้สอนภาษาอังกฤษในภูมิภาคต่าง ๆ ร่วมมือกัน โครงการนี้เป็นโครงการใหญ่ที่ทำได้ยาก แต่หากทำได้สำเร็จจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

เป็นอันมาก หนึ่ง ถ้าคิดว่าการจัดโครงการเพื่อศึกษาเรื่องดังกล่าวจะเป็นไปได้ยาก ก็อาจเลือกทำเฉพาะบางอย่างโดยอาศัยเกณฑ์ 2 ประการ คือ เอาเฉพาะภาษาไทยที่ใช้เป็นภาษาในวงการศึกษา ได้แก่ภาษาภาคกลาง และเอาเฉพาะภาษาอังกฤษของชาติที่มีเจ้าของภาษาเข้ามาให้ความรู้มากกว่า กับมีตำราที่ใช้ในวงการศึกษาในประเทศไทยมากกว่า ซึ่งถ้าได้แก่ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ในกรณีนี้สาระที่จะต้องให้ความสนใจ คือ การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของคนไทย ที่พูดภาษาของภาคกลาง

นอกจากการเตรียมการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างที่เกิดจากภูมิภาคที่แตกต่างกันแล้ว ยังอาจศึกษารายละเอียดของความแตกต่างที่จะเกิดจากความจำเป็นในการใช้ภาษาต่างระดับ กล่าว คือ การใช้ภาษา Intimate Style, Casual Style, Consultative Style, Formal Style และ Frozen Style ถึงแม้ว่าจะเป็นสิ่งที่สังเกตได้ว่า ระดับของภาษาดังกล่าวนี้นั้นเรียงลำดับจากระดับง่ายกว่าไปสู่ระดับที่ยากกว่าอยู่แล้ว แต่ภาษาที่ควรจะเน้นย้ำคือภาษาในระดับที่ใช้มากในวงการศึกษา อันได้แก่ Consultative Style เพื่อการสนทนาและ Formal Style เพื่อการเตรียมการบรรยาย หรือการฟังการบรรยาย ส่วน Frozen Style ก็มีความจำเป็นในกรณีที่ต้องเขียนหรืออ่านตำราภาษาอังกฤษ

สถาบันการศึกษาแต่ละแห่งจะมีความจำเป็นในการเปิดโอกาสให้มีการศึกษาภาษาอังกฤษในระดับใดระดับหนึ่งหรือหลาย ๆ ระดับ และจะใช้ตำราหรือแนวการสอนแบบเจ้าของภาษาจากท้องถิ่นใดขึ้นอยู่กับนโยบายและหลักสูตรของสถาบันนั้น ๆ แต่สิ่งที่สำคัญ คือ ต้องตระหนักว่าผู้เรียนเองต่างคนต่างมีภาษาแม่ซึ่งมี dialect ต่าง ๆ กัน และจะต้องมาเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยที่ถ้าภาษาอังกฤษนั้นสอนโดยเจ้าของภาษา ผู้เรียนก็จะมีโอกาสได้เรียนภาษาอังกฤษ dialect ใด dialect หนึ่ง ในหลาย ๆ อย่างที่มีอยู่ ในกรณีที่ผู้สอนเป็นคนไทย ซึ่งก็เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเช่นกัน dialect ที่ผู้เรียนจะได้รับจึงอาจเป็นลักษณะผสมลักษณะใดลักษณะหนึ่งใน 12 ลักษณะดังกล่าวแล้ว สิ่งที่น่าพิจารณา คือ การที่เราตั้ง “ภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐาน” ไว้เป็นเกณฑ์ แต่สภาพการณ์ไม่อำนวยให้เกิดการเรียนจนได้มาตรฐาน ร้อยเปอร์เซ็นต์ ยังเป็นการสมควรที่จะลงความเห็น ว่า นักศึกษาไทยไม่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง หรือเป็นการเหมาะสมกว่าที่จะยอมรับว่า ในฐานะที่คนไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเท่าที่เป็นอยู่นี้เป็นที่น่าพอใจ

แล้ว ไม่ว่าภาษาอังกฤษของผู้เรียนคนไทยจะเป็น dialect ที่ใกล้เคียงกับมาตรฐาน หรือเป็น ระบบภาษาที่มีความเป็นตัวของตัวเองจนน่าจะจัดเป็นอีก variety หนึ่งของภาษาอังกฤษก็ตาม ครอบ เท้าที่ภาษาอังกฤษในลักษณะนั้นสามารถสื่อความหมายระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารได้

1. Asiaweek, October 15, 1982, pp. 29-40.
2. Chiu, Rosaline K. *Measuring Register Characteristics*. A prerequisite for preparing advanced level TESOL programs. Presented at the TESOL Convention, March 1971.
3. Clark, Virginia P. et. al. *Language Introductory Readings*. 2 nd ed. New York : St. Martin's Press, 1977.

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและแบบบริติช

บังอร สว่างวิโรธ

เมื่อไม่นานมานี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อภาษาอังกฤษนานาชาติที่เกิดขึ้นใหม่ (New Varieties of English) ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ภาษาอังกฤษใหม่ชนิดต่าง ๆ เหล่านี้ได้อธิบายในฐานะที่เป็นภาษาพื้นเมือง (Indigenous Varieties) ภาษาที่ทำให้เป็นภาษาของชาติตน (Nativized Varieties) และภาษาท้องถิ่น (Local Varieties) โดยเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษในประเทศอังกฤษ และภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกา นักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาจึงต้องสนใจและตรวจสอบอย่างจริงจังได้ค้นลักษณะภาษา การสอน วัฒนธรรม และตัวแปรต่าง ๆ ทางสังคมที่เกี่ยวข้อง

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language–EFL) เนื่องจากเราไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการหรือเป็นสื่อในการสอนทุกระดับ เราใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารและเพื่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเท่านั้น ดังนั้นเราจึงใช้ภาษาอังกฤษแบบบริติช (British English = BE) หรือภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English = AE) เป็นแบบอย่างทั้งสองแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานศึกษาของผู้ใช้ หรือประเทศที่ผู้ใช้ติดต่อกับ บางคนอาจจะใช้แบบใดแบบหนึ่งตามความรู้หรือความเคยชิน บางคนก็อาจจะใช้ปนกันทั้งสองแบบเนื่องจากไม่ได้ยึดในแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะหรือมีความรู้ทั้งสองแบบ

ในปัจจุบันนี้การสอนภาษามุ่งในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายและมุ่งในด้านปฏิบัตินิยม คือสามารถใช้ภาษาในชีวิตจริงได้ และใช้ได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นวัตถุประสงค์ในการเขียนบทความเรื่องนี้ก็เพื่อรวบรวมข้อมูลความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและแบบบริติช และเพื่อเป็นเครื่องเตือนครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั้งหลายซึ่งส่วนใหญ่ก็คงมีความรู้ในเรื่องนี้อยู่แล้ว

ไม่มากนักน้อยให้พิจารณาอีกครั้งว่าควรจะสอนความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษทั้งสองแบบหรือไม่ และเพราะเหตุใด มากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้เหมาะสมและถูกต้อง

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเป็น Variety หนึ่งของภาษาอังกฤษ แต่ไม่ได้หมายความว่าภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเป็นอีกภาษาหนึ่ง เพราะโครงสร้างทางไวยากรณ์ก็ยังเป็นแบบเดียวกัน แต่ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันต่างกับภาษาอังกฤษแบบบริติชในเรื่องต่าง ๆ บางเรื่อง ส่วนใหญ่จะต่างกันมากในเรื่องศัพท์ และการออกเสียง และมีความแตกต่างกันอย่างมากในด้านตัวสะกดและไวยากรณ์

1. ความแตกต่างในเรื่องศัพท์ (Lexical Differences)

เป็นความแตกต่างที่สำคัญและเห็นได้ชัด ซึ่งจะพบจากตัวอย่างมากมายของคำที่ใช้ต่างกันแต่ใช้ในความหมายเหมือนกัน ดังรายการต่อไปนี้

1.1	AE	BE
	subway	underground
	furniture store	furnishing store
	newspaper clipping	newspaper cutting
	faculty	teaching staff
	to fill	to fulfill
	transportation	transport
	truck	lorry
	billion	milliard
	orchestra seat	stall
	tuxedo	dinner jacket
	hallway	corridor
	mailbox	letter box
	five and ten-cent store	bazaar
	workout	training
	sidewalk	pavement

mail collection box	pillar box
baby carriage	pram
street car, trolley car	tram
apartment house	block of flats
garbage can	dust-bin
elevator	lift
bulletin-board	notice-board
fish-dealer	fish-monger
grocery	grocer's shop
can-opener	tin-opener
administration	government
stock	share
baggage	luggage
intermission	interval
paperboy	newsboy
game	match
editorial	leader
check	bill
mail	post

1.2 ในภาษา AE จะมีคำที่สร้างขึ้นใหม่ขึ้นโดยขอยืมมาจากภาษาอื่นเต็มๆ เช่น raccoon, skunk, chipmunk, pecan เป็นต้น และยังขอยืมคำมาจากภาษาฝรั่งเศสและสเปน ในสมัยอาณานิคมอีกด้วย ตัวอย่างคำเหล่านี้ คือ caribou, pumpkin, prairie จากภาษาฝรั่งเศสและ mustang, marijuana, bronco, canyon จากภาษาสเปน

1.3 AE จะสร้างศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับรถยนต์ขึ้นมาใหม่ ดังเช่น

AE

hood

top

generator

fender

spark plug

crankcase

BE

bonnet

hood

dynamo

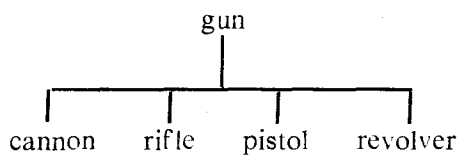
mudguard

sparkling plug

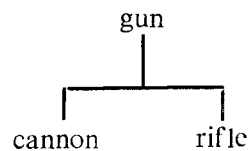
sump

1.4 ความแตกต่างในด้านศัพท์ประเภทอื่นมีดังนี้

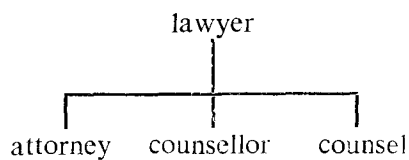
AE

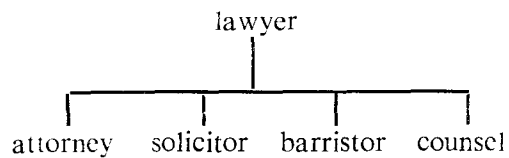
BE

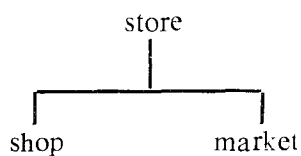
AE

BE

AE

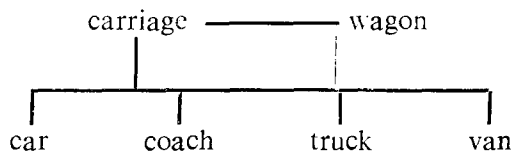
BE

AE

BE

1.5 การใช้ prepositional adverb ต่างกันแต่ใช้ในความหมายเหมือนกัน

AE

to fill out

to get by

to hang around

to drop around

BE

to fill in

to get off

to hang about

to drop in

2. ความแตกต่างในคำสะกด AE จะสั้นง่ายหรือสะกดตรงตามเสียงมากกว่า BE

เช่น

AE

favor

center

infol

connection

mold

draft

program

prolog

encyclopedia

judgment

BE

favour

centre

enfold

connexion

mould

draught

programme

prologue

encyclopaedia

judgement

3. ความแตกต่างในคำรูป (Word forms หรือ Morphological differences)

AE

gotten

stricken

pled

dove

proven

BE

got

struck

pleaded

dived

prove

การเปลี่ยน verb form ของ thrive กับ beget ต่างกัน เช่น

AE thrive — thrived — thrived

BE thrive — throve — thriven

และ

AE beget begot begot (begotten)

BE beget begot begotten

4. ความแตกต่างในคำโครงสร้างทางไวยากรณ์

4.1 got ใช้กับ phrase ใน AE มีความหมายเท่ากับ have ใน BE เช่น What have you *got* to eat ? (Hemingway)

They've *got* no pride. (Read)

I've got plenty of material if I can just handle it. (Lardner)

4.2 การใช้ subjunctive หลัง กริยาประเภท suggest, recommend, necessary

AE ใช้ simple form ใน subordinate clause

แต่ BE ใช้ should เป็น common form

เช่น

AE It is necessary that I *have* the above recommendation.

BE It is necessary that I *should* have the above recommendation.

AE The recommendation was that the license *be* renewed only on condition it *be* checked periodically.

BE จะใช้ should

4.3 ใน AE will และ would แสดง future และ future perfect เช่น AE I *will* go to the states as soon as I could get the money. (Hemingway)

ใน BE will ใช้กับ สรรพนามบุรุษที่ 1 มีความหมายแสดงเวลา

เช่น If we add too much to these demands, we will be in grave danger of getting nothing.

ใน AE จะใช้ shall มากในภาษาเขียน (written speech) แต่ในภาษาพูดจะใช้น้อยมากจากการศึกษาของ American Telephone and Telegraph Company เพื่อกำหนดความถี่ของคำที่บุคคลใช้พูดโทรศัพท์ พบว่าในจำนวนคำพูดทั้งหมด 79,390 คำ will ปรากฏอยู่ถึง 1305 ครั้ง ส่วน shall ปรากฏแค่ 6 ครั้ง

4.4 ใน AE จะไม่ใช่คำนำหน้านาม article ก่อนนามที่ตามด้วย of phrase เช่น

X Substitution of iron for wood hastened the decline of the sailing vessel.

X Size, shape and position of Asiatic countries all combine to produce climatic variations.

นอกจากนั้นใน AE ยังไม่ใช่คำนำหน้านามกับ adverbial phrases บางวลีที่ใช้กับคำว่า all คือ all afternoon, all summer, all week

การใช้คำนำหน้านามกับคำ half

AE ใช้ a half hour, a half dozen

BE ใช้ half an hour, half a dozen

4.5 การใช้ auxiliary verb do

AE จะใช้ do verb to have ในประโยคคำถามและปฏิเสธ แต่ BE ไม่ใช่

AE Do you have a gun ?

BE Have you a gun ?

AE Did there use to be owls there ?

BE Used you to know him ?

หรือ He used to live in London, usedn't he ?

AE He did not use to drink.

BE You used not to talk that way.

5. การออกเสียง (Pronunciation) โดยหลักสำคัญแล้วมีการออกเสียงเหมือนกันมีจำนวนพยัญชนะ (consonant) เท่ากัน พยัญชนะควบ (consonant-cluster) และสระ (vowel) เท่ากัน การออกเสียงหนักเบาและจังหวะขึ้นอยู่กับมารวมกันอย่างมีจังหวะของเสียงหนักและเบา

(prosodic combinations of weak and strong stress) และมีเสียงสูงและต่ำ (set of intonation tone) เหมือนกัน แต่มีความแตกต่างกันบ้างดังต่อไปนี้

5.1 การออกเสียง r

BE จะไม่มีเสียง r law—lore จะออกเสียงเหมือนกันเช่นเดียวกับ paw—pore—pour, saw—sore soar, maw—more, bawd—bored—board แต่ถ้า AE คำที่ 2 จะออกเสียง r BE จะไม่ออกเสียง r ใน hurt, earth, ear, bird, worthy, beer, work, worse, pair, tear, urban, search, curve แต่ AE จะออกเสียง r กับสระที่อยู่ข้างหน้า

5.2 การออกเสียง t

พจนานุกรมจะพบว่า AE ไม่มีความแตกต่างกันในการออกเสียง writer—rider, written—ridden, petal—pedal, catly—caddy, later—ladder, utter—udder

แต่ BE ออกเสียงต่างกัน

5.3 AE จะพูดออกเสียงทางจมูก (nasal twang)

5.4 การ stress ต่างกัน

5.4.1 มีบางคำที่ AE stress ที่พยางค์ที่สองในขณะที่ BE stress บนพยางค์แรก เช่น

AE	BE
primarily	primarily
télégrapher	télégrapher
frontier	fróntier
haráss	haràss

5.4.2 คำที่ลงท้ายด้วย -ary, -ery, -or, -ory

AE จะยังคงมี secondary stress ที่ a, e, o แต่ BE จะไม่ stress เช่น

AE	BE
necessary	necess'ry
monastery	monast'ry
preparatory	preparat'ry
laboratory	laborat'ry

6. ความแตกต่างในการเขียนจดหมายธุรกิจแบบอเมริกันและแบบอังกฤษ

โดยทั่ว ๆ ไปแล้วจดหมายธุรกิจแบบอเมริกันจะไม่เขียนเป็นพิธีรีตองแบบจดหมายธุรกิจแบบอังกฤษ จดหมายทั้งสองแบบมีความแตกต่างกันที่เห็นได้ชัดดังต่อไปนี้

6.1 การเขียนวันที่

แบบอเมริกัน July 1, 1984

แบบอังกฤษ 1st July, 1984

6.2 การเขียน Greeting ถึงบริษัทมิใช่ตัวบุคคลและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนข้างหลัง greeting

แบบอเมริกัน Gentlemen :

แบบอังกฤษ Dear Sirs,

6.3 การเขียนตัวจดหมายแต่ละย่อหน้า

แบบอเมริกัน ไม่ใช้ย่อหน้า เช่น

This is the way most paragraphs in American letters are begun, without indenting in the way a British writer would begin his paragraph
แบบอังกฤษ จะใช้ย่อหน้าเข้าไป 5 ช่องว่าง (5 space) เช่น

..... This is the way most paragraphs in American letters are begun, without indenting in the way a British writer would begin his paragraph,

6.4 การเขียนคำลงท้ายจดหมาย (Complimentary close)

แบบอเมริกัน Sincerely yours,

Sincerely,

Cordially,

Best regards,—ใช้กับเพื่อน

แบบอังกฤษ Yours faithfully,

Yours sincerely,

AE และ BE ในประเทศไทย

Willard D. Shaw (1983) ผู้เขียนบทความเรื่อง Asian Student Attitudes Towards English ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาไทยจำนวน 313 คน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัย ปรากฏผลที่จะช่วยในการตัดสินใจว่าประเทศไทยควรสอน Variety of English ชนิดใดดังต่อไปนี้

1. เมื่อให้ตอบคำถามว่า Varieties of English ชนิดใดที่ผู้พูดที่มีการศึกษาในประเทศไทยพูด ได้คำตอบคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ดังต่อไปนี้

	%
1. British	6.5
2. American	28.1
3. Australian	0.0
4. Unique	40.3
5. Others	25.1

2. เมื่อให้ตอบว่านักศึกษาควรเรียนพูดภาษาอังกฤษเหมือนชนชาติใด ปรากฏผลดังต่อไปนี้

	%
1. British	49.1
2. American	31.6
3. Australian	0.3
4. Own Way	3.5
5. Others	15.5

3. และเมื่อให้ตอบว่าผู้ที่มีการศึกษาในประเทศไทย พูดได้มาตรฐานแบบเจ้าของภาษาหรือไม่ และนักศึกษาต้องการให้สถานการณ์พัฒนาไปทางใด ปรากฏว่า

Comparison of percentages choosing native and non-native standards

	Present	Future
	%	%
Native	34.5	80.9
Non-native	65.5	19.1

แสดงว่า 34.5% เห็นว่าผู้พูดที่มีการศึกษาพูดเหมือนเจ้าของภาษา แต่อย่างไรก็ตาม 80.9% ก็ต้องการให้ผู้ที่มีการศึกษาพูดภาษาอังกฤษแบบเจ้าของภาษา

จากการสำรวจของ Willard D. Shaw แสดงว่านักศึกษาไทยส่วนใหญ่เห็นว่าถ้าจะเรียนการพูดภาษาอังกฤษ เขาควรจะพูดให้เหมือนชาวอังกฤษมากกว่าชาวอเมริกันแสดงถึงค่านิยมในภาษาอังกฤษแบบบริติชมากกว่าแบบอเมริกัน แต่ 40.3% เห็นว่าคนไทยที่พูดภาษาอังกฤษไม่เหมือนชาติใด (Unique) นั่นก็คือนั่นเองพูดยังเป็นภาษาอังกฤษแบบไทย ซึ่งไม่เหมือนสำเนียงเจ้าของภาษา

แต่อย่างไรก็ตามการที่จะพูดให้เหมือนคนอังกฤษหรือคนอเมริกันนั้นก็ยังไม่สำคัญเท่ากับว่าเมื่อพูดแล้วเป็นที่เข้าใจได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการที่จะสื่อสาร ไม่ว่าเราจะเรียนภาษาอังกฤษแบบบริติชหรือแบบอเมริกัน เราต้องสื่อสารกับชาติต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งเป็นทั้งเจ้าของภาษาและผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนับเป็นล้าน ๆ ในปัจจุบันนี้ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษามีจำนวน 266 ล้านคน ผู้ที่ใช้เจ้าของภาษามีถึง 115 ล้านคนหรือ 33.1 เปอร์เซ็นต์ของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมด

Natives Varieties (in millions)

British	American	Australian	Canadian	New Zealand
55	182	13	13	3

Non-Natives Varieties (in millions)

Asia (Excl. USSR)	Africa	West & Cent. Europe	Soviet Union	Western Hemisphere
60	20	15	10	10

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในห้วงสมุท เป็นภาษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและเป็นภาษาที่ใช้ในการค้านานาชาติ ดังนั้นสิ่งที่ควรจะคำนึงถึงมากกว่าจะใช้ภาษาอังกฤษแบบใดก็คือ การใช้ภาษาอังกฤษให้สื่อความหมายได้ถูกต้อง และผู้ที่เราสื่อสารด้วยเข้าใจได้ถูกต้องตามที่เรต้องการ

ผู้เขียนได้ทดสอบความรู้ในเรื่อง AE และ BE ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะอักษรศาสตร์ชั้นปีที่ 1 จำนวน 28 คน นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ชั้นปีที่ 1 จำนวน 22 คน และนิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีชั้นปีที่ 2 จำนวน 27 คน นิสิตทั้ง 3 คณะนี้โดยทั่วไปจะมีความรู้ภาษาอังกฤษในขั้นดี แบบทดสอบประกอบขึ้นด้วยคำศัพท์ AE และ BE คละกันรวม 15 คำ ให้นิสิตบอกว่าคำใดเป็นภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน คำใดเป็นภาษาอังกฤษแบบบริติช และให้นิสิตเขียนคำที่มีความหมายเดียวกันที่ใช้ในภาษาอังกฤษอีกแบบหนึ่งด้วย ข้อทดสอบนี้ให้นิสิตทำในห้องเรียน 20 นาที ให้คะแนนข้อละ 1 ในแต่ละเรื่องปรากฏผลดังต่อไปนี้

นิสิตคณะอักษรศาสตร์

คะแนนสูงสุดในเรื่องคำใดเป็น AE หรือ BE	=	9
คะแนนต่ำสุด	=	2
คะแนนเฉลี่ย	=	6.285
คะแนนสูงสุดในเรื่องให้คำศัพท์ที่ใช้ในภาษาอังกฤษแบบหนึ่ง	=	6
คะแนนต่ำสุด	=	3
คะแนนเฉลี่ย	=	4.607

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์

คะแนนสูงสุดในเรื่องคำใดเป็น AE หรือ BE	=	11
คะแนนต่ำสุด	=	0
คะแนนเฉลี่ย	=	4.90
คะแนนสูงสุดในเรื่องให้คำศัพท์ที่ใช้ในภาษาอังกฤษอีกแบบหนึ่ง	=	6
คะแนนต่ำสุด	=	0
คะแนนเฉลี่ย	=	1.727

นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

คะแนนสูงสุดในเรื่องคำใดเป็น AE หรือ BE	=	8
คะแนนต่ำสุด	=	0
คะแนนเฉลี่ย	=	4.185

คะแนนสูงสุดในเรื่องให้คำศัพท์ที่ใช้ในภาษาอังกฤษอีกแบบหนึ่ง =	7
คะแนนต่ำสุด =	1
คะแนนเฉลี่ย =	3.703

จากการทดสอบจะเห็นได้ว่านิสิตมีความรู้ในเรื่อง AE และ BE ไม่ต่างกัน และจากการทดสอบนี้จะอธิบายได้ว่านิสิตมีความรู้ในเรื่องศัพท์ไม่กว้างขวางพอ เนื่องจากคะแนนที่ได้จากการให้คำศัพท์ที่ใช้ในภาษาอังกฤษอีกแบบหนึ่งต่ำมาก การสอนให้นิสิตรู้ศัพท์ที่แตกต่างกันในแบบอเมริกันและแบบบริติชจะช่วยเพิ่มพูนความรู้ทางด้านศัพท์ให้แก่ผู้เรียนกว้างขวางขึ้น

ครูสอนภาษาอังกฤษควรสอนความแตกต่างระหว่างภาษา AE และ BE หรือไม่

ตามความเห็นของผู้เขียน ในการสอนภาษาอังกฤษระดับกลางและระดับสูง (Intermediate and Advanced) จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสอนให้รู้ความแตกต่างระหว่าง AE กับ BE โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องศัพท์และตัวสะกด เนื่องจากมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนั้น การเรียนรู้จะทำให้เกิดผลดีต่อผู้เรียนดังต่อไปนี้

1. เป็นการเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องศัพท์ นักเรียนไทยมักจะมีความรู้ในเรื่องศัพท์ไม่กว้าง และไม่เพียงพอ (ดังที่ได้ทำการทดสอบมาแล้ว และจากประสบการณ์การสอนของผู้เขียนเอง) การที่มีความรู้ในเรื่องศัพท์เพิ่มขึ้นจะเป็นประโยชน์เชื่อมโยงไปสู่ความเข้าใจและความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนขึ้นอีกด้วย

2. เป็นการเพิ่มทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยสามารถเข้าใจการออกเสียงที่ต่างกันไประหว่าง AE และ BE ซึ่งทำให้สามารถโต้ตอบได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านที่ใช้ศัพท์ที่ต่างกัน และสามารถเขียนได้ถูกต้องตามความนิยมของผู้ใช้ภาษาอังกฤษแบบ AE และ BE เป็นการเข้าถึงภาษาอย่างแท้จริง และมีความรู้ที่ถูกต้อง

3. เป็นการเพิ่มความสามารถในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม โดยที่สามารถเลือกใช้แบบ AE หรือ BE กับผู้ที่สื่อสารด้วย เป็นการสอดคล้องกับแนวปฏิบัตินิยมในปัจจุบัน

4. เป็นการเตรียมตัวผู้เรียนให้พร้อมที่จะรับสถานการณ์ในด้าน AE หรือ BE เนื่องจากผู้เรียนไม่ทราบว่า ตนจะพบกับสถานการณ์ใดในการใช้ภาษาอังกฤษ การที่รู้ความแตกต่างระหว่าง AE หรือ BE จะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะสื่อสารกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันหรือแบบบริติชได้

References

1. Kachru, Braj B., Model for Non-Native English ; *Readings in English as an International Language*, Larry E. Smith (ed), Pergamon Press, 1983, pp. 69-86.
2. Lewis, E. Olyn, and Carolyn E. Massad. *The Teaching of English as a Foreign Language in Ten Countries*, a Halsted Press Book, Stockholm.
3. Macintosh, Duncun, *English for Business*, 2 nd Edition ; Book Marketing Ltd., HongKong, 1978.
4. Marchwardt, Albert H., Revised by J. L. Dillard : *American English* Second Edition, Oxford University Press, 1980.
5. Shaw, Willard D., Asian Student Attitudes towards English, *Readings in English as an International Language*, Larry E. Smith (ed), Pergamon Press, 1983, pp. 21-33.
6. Strevens, Peter, *New Orientations in the Teaching of English*, Oxford University Press, 1977.
7. Svejcer, Aleksandr D., *Standard English in the United States and England*, Mouton Publishers, The Hague, 1978.

ภาคผนวก

Write down AE in front of the word that you think it is American English, and BE if it is British English.

Then write down the equivalent word that you think is used in the other country.

BE/AE		British/American equivalent
_____	underground train	_____
_____	gramophone records	_____
_____	elevator	_____
_____	pavement	_____
_____	store	_____
_____	electric fire	_____
_____	saloon	_____
_____	dynamo	_____
_____	flat	_____
_____	congress	_____
_____	baggage	_____
_____	bill	_____
_____	post	_____
_____	can-opener	_____
_____	bulletin-board	_____

“สแลงอเมริกัน”

เปรมวดี มัลลินส์

ความหมายของสแลง

คนทุกคนใช้ภาษาต่างกัน ไม่มีใครพูด สไตร์เดียว คนส่วนใหญ่จะเปลี่ยนสไตร์เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงตัวแปรทางด้านภาษาศาสตร์เช่น สถานการณ์ และเรื่องที่พูด ในศาล เราใช้ภาษาอย่างหนึ่ง ในร้านขายเหล้าเราใช้ภาษาอีกอย่างหนึ่ง นอกจากนั้นภาษาที่เราใช้ก็เปลี่ยนไปตามเรื่องที่พูดด้วยถึงแม้ว่าจะอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน ภาษาที่เราใช้พูดถึงก็พยายมต่างจากภาษาที่เราพูดถึงเรื่องการเมือง ต่างกันทั้งด้านการออกเสียง ไวยากรณ์และคำที่ใช้

สแลงเป็นสไตร์ในการใช้ภาษาแบบหนึ่ง ลักษณะเด่นของสแลงก็คือความสนใจที่จะให้เกิดผลทางโวหารเช่น ความไม่สนิทหู ความไม่เคารพนับถือ หรือการพูดให้เกินจริง คำที่ให้แต่ความหมายอย่างเดียวไม่ใช่สแลง สแลงมีความหมายแฝงที่ให้ความรู้สึกอยู่ด้วย ความรู้สึกนั้น aggressively informal

Dumas and Lighter กล่าวว่าคำหรือวลีที่จะนับเป็นสแลงนั้น ควรจะมีลักษณะอย่างน้อยสองอย่างของลักษณะที่จะกล่าวดังต่อไปนี้

1. ทำให้สิ่งที่พูดหรือเขียนมีลักษณะ formal หรือ serious น้อยลงอย่างเห็นได้ชัด ผู้อ่านหรือผู้ฟังไม่คิดว่าจะอ่านพบหรือได้ยินวลีเหล่านั้นใน serious discourse จุดประสงค์ที่ใช้วลีเหล่านั้นก็คือ ต้องการให้เกิดสีสันในการใช้ภาษาและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับผู้ฟังหรือผู้อ่าน แต่ถ้าผู้ฟังหรือผู้อ่านไม่เห็นจุดประสงค์นี้ ก็จะถือเป็นการใช้ register ผิดหรือใช้ situational dialect ผิด ตัวอย่างเช่น

The federal government spends nearly one hundred billion *bucks* annually for defense.
(bucks = ดอลลาร์)

Few would question Whitman's position as one of America's *grooviest* poets.

(grooviest = ดีที่สุด)

Though their dissent was not always noisy or dramatic, many Americans felt the President was *a jerk* for continuing the war.

(to be a jerk = โง่)

(Dumas and Lighter 1978 : 14)

2. การใช้สแลงบ่งให้เห็นว่าผู้ใช้ไม่ชอบค่านิยมที่เป็นที่ยอมรับของสังคม แต่ชื่นชอบกับค่านิยมที่สังคมไม่ยอมรับ ตัวอย่างเช่น

College students in the 1960s *blew more grass* than ever before.

(blew more grass = สูบกัญชา)

Patten had said the same thing back when he was a *chicken* colonel.

(chicken colonel = full colonel = นายพันเอก)

Today was a *bummer*.

(bummer = เลว)

Joe Valachi had decided to *sing*.

(sing = เอาพรรคพวกไปฟ้องตำรวจ)

(Dumas and Lighter 1978 : 14-15)

3. วลีที่เป็นสแลงนั้นเป็นคำต้องห้าม (nonliterate sexual and scatological term) ที่ปกติจะไม่ใช้กับคนที่ฐานะทางสังคมสูงกว่า การใช้คำต้องห้ามกับคนที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่านั้นถือว่าเป็นการไม่แสดงความเคารพนับถืออย่างเปิดเผย

Professor Smith, would you repeat those last three *fuckers*?

I'd like this job, sir, because the one I have now is *shit*.

Bullshit, your honor.

(Dumas and Lighter 1978 : 15)

4. เป็นวลีที่ผู้ใช้จะใช้เมื่อการใช้คำธรรมดาสามัญทำให้เกิดความไม่สบายใจ หรือเมื่อไม่ต้องการที่จะพูดมากเกินไปกว่านั้นอีก ตัวอย่างเช่น

“What should we do with the prisoners, Lieutenant ?

“Waste ‘im” (waste = ฆ่าเสีย)

His uncle *croaked*. (croaked = ตาย)

How was the the movie ? *Super* ! (super = ดีมาก)

Oh, baby, *I really dig you*. (= ฉันชอบคุณมาก)

(Dumas and Lighter 1978 : 15)

อาจกล่าวเพิ่มเติมได้ว่า สแลงในความหมายกว้างๆ นั้นเป็นคำหรือวลีที่มีลักษณะ sub-standard คือ สังคมไม่ยอมรับว่าเป็นภาษาที่ดี คือไม่ใช่ภาษาที่ใช้ในโรงเรียน โบสถ์และใน discourse ทางราชการที่เกี่ยวข้องกับชุมชน เช่น ในศาล ในรัฐสภา เป็นต้น ไม่ใช่ภาษาที่สอนคนต่างชาติ

มีการใช้สแลงในทุกระดับสังคม เป็นต้นว่า ผู้ที่อยู่ในวงการกีฬา นักการพนัน คนจรจัด ใจผู้ร้าย และสุภาพชนในยามที่ไม่ต้องระมัดระวังตัว

บุคคลใช้สแลงก็เพื่อให้เกิดผลทางอารมณ์ เพื่อแสดงอารมณ์ขัน การประชดประชัน หรือความสนิทสนม ฯลฯ บางครั้งอาจเกิดจากความต้องการความหลากหลายในการใช้ถ้อยคำ นักเขียนที่เขียนเกี่ยวกับกีฬาอาจใช้คำว่า ball, bat, base แทนคำว่า baseball นอกจากนั้น บางคนใช้สแลงเพื่อแสดงให้เห็นว่าตนอยู่ร่วมสมัย ไม่ล้าหลัง

สแลงในความหมายที่แคบลงมาหมายถึงภาษาเฉพาะกลุ่มในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัยรุ่น จุดประสงค์ก็คือกันคนนอก ทำให้กลุ่มมีลักษณะแยกตัวออกมาจากสังคม ทำให้เกิดความรู้สึกเหนือกว่า บางครั้งเด็กเล็กจะคิดภาษาขึ้นมาใหม่เพื่อกันผู้ใหญ่ออกจากวงของตน เมื่อสแลงเป็นที่รู้จักแพร่หลาย ทำให้ลักษณะเฉพาะกลุ่มหายไป สแลงใหม่ก็จะเกิดขึ้นมา ดังนั้น สแลงจึงมีอายุสั้น

สแลงเมื่อเกิดขึ้นใหม่ๆ ให้ภาพพจน์ รสชาติ และสีสันให้ความพอใจแก่ผู้ใช้และผู้ฟัง แต่เมื่อเกาล่ง สแลงเหล่านั้นก็จืดจาง ไม่ให้อรรถรสหรือความรู้สึกแต่อย่างใด

สแลงอาจจะขยายตัวอย่างรวดเร็ว แต่ไม่เป็นที่ยอมรับของคนต่างกลุ่มมากนัก สมาชิกคนใหม่ของกลุ่มเมื่อนำสแลงจากกลุ่มเดิมไปใช้ บางคนอาจจะชื่นชมและเลียนแบบ แต่คนส่วนใหญ่จะคิดว่าเขาน่าเบื่อ ดัดจริต หรือแปลกอย่างไม่น่าพึงใจนัก ถ้าเขายังคงพูดอย่างเดิมไม่ใช้สแลงของกลุ่มใหม่ เขาจะพบว่าเขาไม่เป็นที่ยอมรับของคนกลุ่มใหม่

นอกจากนั้น สแลงยังเป็น speech register ที่ช่วยให้ผู้ใช้เลี่ยงการแสดงอารมณ์ ทศนคติ และการตอบสนองเป็นส่วนตัวด้วย เช่น การใช้สแลงในโรงพยาบาลในหมู่แพทย์ พยาบาลและเจ้าหน้าที่ บุคคลเหล่านี้คลุกคลีกับความเจ็บไข้ได้ป่วยและความตาย ถ้าแสดงอารมณ์และความรู้สึกส่วนตัวแล้ว บรรยาการในโรงพยาบาลจะขาดความเป็นระเบียบและประสิทธิภาพ การใช้สแลงในโรงพยาบาลจึงสะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจที่จะให้บริการที่ดีของแพทย์ พยาบาล และเจ้าหน้าที่ ตัวอย่างของสแลงที่ใช้ในโรงพยาบาล ได้แก่

Cut 'n' paste	การผ่าตัดคนไข้ที่เมื่อผ่าไปแล้วปรากฏว่าไม่มีหวังจึงรีบเย็บแผลทันที
Give the big spark	ช็อกไฟฟ้าหัวใจ เพื่อให้หัวใจเต้นอีกในกรณีที่คนไข้หัวใจวาย
Positive silver slipper sign	คนไข้หญิงที่เข้าโรงพยาบาลโดยสวม “silver slippers” คนไข้ประเภทนี้ร่ำรวยและไม่ป่วยมาก เพราะมีเวลาสวม “รองเท้าแตะเงิน” ก่อนมาโรงพยาบาล และเข้าห้องฉุกเฉิน
Blue bloater	คนไข้ที่เป็นโรคหอบหืดอักเสบเรื้อรัง ตัวเขียวจากการขาดออกซิเจน ร่างกายมีน้ำมาก และบวม
Crispy Critter	คนไข้ที่ถูกไฟลวก
F.L.K.	Funny-looking kid เด็กที่มีลักษณะผิดปกติที่ทางโรงพยาบาลศึกษา แต่ยังไม่ทราบสาเหตุ
Feeder	คนไข้ที่ต้องป้อนอาหาร

สแลงกับคำเฉพาะอาชีพ

บางครั้งสแลงมีลักษณะคล้ายคำเฉพาะอาชีพ ทุกอาชีพมีคำที่ใช้เฉพาะในอาชีพนั้น และไม่ต่างจากคำที่เราคิดว่าเป็นสแลง การใช้ศัพท์เฉพาะอาชีพมีจุดประสงค์เช่นเดียวกับการใช้สแลงคือทำให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในหมู่นักกลุ่มนั้น และกันคนนอกออกจากรุ่น ถ้าเราคิดว่า การลอบขายยาเสพติดเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง คำต่อไปนี้ก็ไม่ใช้สแลง แต่เป็นศัพท์เฉพาะของอาชีพ

fix	เสพยา
mainline	ฉีดยาเข้าเส้น
horse	เฮโรอีน
junkie	คนติดยา

ตัวอย่างอีกอันหนึ่งของศัพท์ที่ใช้เฉพาะอาชีพนั้น ได้แก่ศัพท์ของชาวเรือ เนื่องจาก กลาสีเรือมีชีวิตแยกไปจากชีวิตของคนทั่วไป จึงมีศัพท์เฉพาะของเขา เช่น

ladder	บันได
deck	ชั้น (floor)
bulkhead	ผนังกั้น
head	ส้วม
galley	ครัว

สแลงกับคำเฉพาะอาชีพต่างกันในแง่ที่ว่า คำเฉพาะอาชีพเป็นที่ยอมรับนับถือ แต่สแลง ไม่เป็นที่ยอมรับนับถือ เช่น dope addict ดีกว่า junkie policeman ดีกว่า cop แต่เรากล่าวไม่ได้ว่า ship's wall ดีกว่า ship's bulkhead.

ที่มาของสแลง

สแลงนั้นมีที่มาต่างๆ กัน สแลงอาจจะเกิดจากจินตนาการของผู้พูด อาจจะเป็นการอุปมา (metaphors) เช่น pie in the sky หมายถึงภาพลวงตาที่ชวนให้หลง put on the bracelets คือ ใส่กุญแจมือ นอกจากนั้น สแลงอาจจะเป็นคำยืมมาจากภาษาอื่น สแลงที่ยืมมาจากภาษาสเปนได้แก่ pronto (เร็ว), loco ("crazy") vamoose (ไปให้พ้น) สแลงที่มาจากภาษาสเปนนี้ ใช้กันมากในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของอเมริกา ถ้าเอาสแลงเหล่านี้ไปใช้ในภาคอื่น อาจเป็นที่ขบขันของผู้ฟังได้

อีกประการหนึ่ง สแลงอาจจะเป็นคำหรือวลีที่ยืมมาจากภาษาเฉพาะอาชีพ หรือสาขาวงการอื่น เช่น Step on the gas มีความหมายให้รีบ ยืมมาจากการขับรถ He knows the ropes. เป็นภาษาชาวเรือ ใช้เป็นสแลงมีความหมายว่า เขารู้งานหรือรู้วิธีการ

สแลงอาจจะเกิดจากการทำคำเดิมให้สั้นลง สแลงประเภทนี้มีใช้มากในหมู่นักเรียน นักศึกษา เช่น coed, prom, lab, exam คำทั่วๆ ไปได้แก่ plane, phone, flue เป็นต้น นอกจากนี้ สแลงอาจจะเกิดจากการขยายคำให้ยาวขึ้นด้วย เช่น rambunctious (กระวนกระวาย)

สแลงอาจจะเป็นคำเดิมที่มีความหมายใหม่ ตัวอย่างเช่น

pig	สกปรกเลอะเทอะไม่เป็นระเบียบ
rat	ความประพฤติที่ขาดเมตตาและไร้ศีลธรรม
snake	เจ้าเล่ห์ทรยศ
chicken	ขี้ขลาด
fag	โซโมเช็กซวล
queer	
fruit	
pansy	

อายุของสแลง

สแลงบางคำมีอายุยืนยาว ดังเช่นตัวอย่างดังต่อไปนี้

crack	1.n. แต่เดิมหมายถึงโสเภณี แต่ในปัจจุบันหมายถึงผู้หญิง เป็นความหมายที่ไม่ยกย่องให้เกียรติ 2.v. ไม้ ปัจจุบันใช้คำว่า to wisecrack or to crack wise
doctor	แต่เดิมเป็นคำนามหมายถึงสารถีที่ทำการของเหล่าให้เกี๊ยะ แต่ในปัจจุบันใช้เป็นคำกริยา to doctor หมายความว่า “to tinker with anything with the hope of improving it.”
knock off	(v) ทำเสร็จหรือ quit work เป็นศัพท์ที่ได้มาจากช่างเหล็ก เมื่อช่างเหล็กทำเกือกม้าเสร็จ เขาก็เอาก้อนเคาะตะปูที่ตอกไว้ออกจากเกือกม้า
pigeon	(n) คนที่ลูกโกงง่าย pigeon milk แผนที่เป็นไปไม่ได้
shark	(n) “A sharper” ปัจจุบันนี้ใช้ในวงแคบ เช่น card shark, loan shark, pool shark
touch	(v) to get money from any one ใช้เป็นคำนามด้วย เช่น “He’s an easy touch. ในหมู่นักล้วงกระเป๋า touch คือ การขโมยที่ประสบผลสำเร็จมีวลี ‘to cut up touches’ ซึ่งหมายถึง การระลึกรถึงวันเก่าๆ ที่มีความสุข

แสดงกับภาษามาตรฐาน

แสดงบางคำเป็นที่ยอมรับและกลายเป็นส่วนหนึ่งของ standard language เช่น	
eavesdropper	คนที่แอบฟังการสนทนาของผู้อื่น
fence	คนรับของโจร
lounge	“A loitering place” ปัจจุบันใช้อย่างกว้างขวาง เช่น men's lounge, cocktail lounge, ship's lounge
moonshine	เหล้าเถื่อน
quack	คนที่อ้างว่ามีความรู้ทางการแพทย์ หรือแพทย์ที่ขาดความชำนาญ ไม่ได้รับการฝึก อย่างดี วงการแพทย์ไม่ชอบคำนี้
quota	ส่วนแบ่ง ซึ่งหมายถึงส่วนแบ่งของทรัพย์สินที่ได้มาจากการชนะพนัน การปล้น “tip me my quota” ปัจจุบันนี้ความหมายทางคำนี้ criminal ได้หายไปแล้ว
mob	ฝูงชน
sweater	เสื้อกันหนาว
bored	เบื่อ
nice	ดี
tidy	เป็นระเบียบ
trip	การเดินทาง

แสดงจะกลายเป็น standard language เมื่อแทนที่คำอื่นที่มีความหมายเดียวกันได้ หรือเป็นคำที่มีความหมายที่ไม่มีคำอื่นจะใช้ส่อได้ เช่นคำว่า hot dog ฝรั่งหนึ่งเป็นสแลง แต่ปัจจุบันนี้ไม่ใช่สแลงอีกต่อไปแล้ว ไม่มีใครใช้คำว่า sausage sandwich อีกต่อไป คำว่า varsity เคยเป็นสแลงเพราะย่อมาจาก university แต่ก็ไม่ใช่สแลงอีกต่อไปแล้ว เพราะเป็นคำที่มีความหมายพิเศษไม่มีคำอื่นอีกที่มีความหมายเดียวกัน (varsity คือทีมกีฬาที่เป็นตัวแทนของวิทยาลัย โรงเรียนหรือสโมสร) คำว่า jazz ซึ่งหมายถึงดนตรีชนิดหนึ่งนั้นไม่ใช่สแลง เพราะไม่มีคำอื่นอีกที่หมายถึงดนตรีชนิดนี้

มีคำบางคำ ถ้ามีความหมายอย่างหนึ่งก็ถือว่าเป็นสแลง แต่ถ้ามีความหมายอีกอย่างหนึ่ง ก็ไม่ใช่สแลง ตัวอย่างเช่น

- blues เป็นสแลงถ้าหมายถึงความรู้สึกเศร้า แต่เป็น standard language ถ้าหมายถึงเพลงประเภทหนึ่งที่บรรยายถึงความเศร้า
- kid ถ้าแปลว่าเด็ก ก็เป็นภาษาพูด (colloquial) แต่ถ้าเป็นคำกริยาที่หมายถึงการล้อเลียนโดยพูดตลก ก็เป็นสแลง
- gal เป็นสแลงถ้าใจออกเสียงให้ผิดไปจาก girl แต่ถ้าผู้พูดออกเสียงว่า gal เป็นปกติวิสัย ก็ถือว่าเป็นความแตกต่างทางท้องถิ่นหรือสังคม

ปริมาณของสแลงที่คนอเมริกันใช้

คนส่วนใหญ่ยอมใช้สแลงกันทั้งนั้น มากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่สไตล์ของแต่ละบุคคล คนที่ใช้สแลงส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายมากกว่าผู้หญิง คนหนุ่มสาวมากกว่าคนแก่ Cheris Kramarae (1980) กล่าวว่าโดยปกติแล้ว จะมีสแลงอยู่ประมาณสิบเปอร์เซ็นต์ของคำทั้งหมดที่ชาวอเมริกันรู้ หัวข้อข่าวมักจะมีสแลงอยู่ด้วยเสมอ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของหัวข้อข่าวที่มีสแลงจาก น.ส.พ. บางกอกโพสต์

PRASONG CONFIRMS VN TROOP BEEF-UP

beef-up = เพิ่มจำนวน

MOTORCYCLISTS GEAR FOR CRACKDOWN

gear = เตรียม

crackdown = บังคับให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด

MONDALE SCORES BIG WIN IN NY.

scores = ประสบความสำเร็จ

TAT STARTS PUBLICITY BLITZ ABROAD

blitz = โฆษณาไปไกล

BID TO RETRIEVE SATELLITE POSTPONED

bid = ความพยายาม

THAILAND'S ROAD TOLL TOPS 1,171

top = เกิน, มากกว่า

ตัวอย่างข่าวต่อไปนี้มาจาก Newsweek ฉบับวันที่ 2 April 1984 จะเห็นว่ามีการใช้
สแลงในการเขียนข่าวด้วย

Henry Kissinger, 60, was on a fact-finding mission in Central America. But that work is done, and now the *jet-setting* consultant has time for *cushier* assignments south of the border.

jet-setting = เดินทางบ่อย

cushier = สบายกว่า

When the world's most closely watched giant pandas, Ling-Ling and Hsing-Hsing, heralded the arrival of spring with a little *hanky-panky* last week the news traveled fast.

hanky-panky = กิจกรรมทางเพศ

Mary Lou Retton, 16, may become the first American woman to take home an Olympic medal in gymnastics. The thickset *dynamo* seemed well on her way last week after winning the prestigious Mc Donald's American Cup for the second straight year.

dynamo = คนที่แฉกที่ฟมาก

Meanwhile, Democrats on the Senate Judiciary Committee were *digging up ammunition* on all the points in question for a new round of Meese nomination hearings—although they have been delayed. And Democratic presidential candidate Walter Mondale continue *to play up* the “sleaze factor” in Reagan’s administration, *sniping at “big-shots”* playing games with the law.

digging up = แสวงหา

ammunition = วิธีที่จะโจมตี

play up = เน้น

sleaze factor = ปัจจัยที่ไร้ศีลธรรมที่ขาดจริยธรรม

sniping at = กล่าวหา

big-shots = ข้าราชการระดับสูง, คนสำคัญ

ตัวอย่างที่ยกมานี้แสดงให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าสแลงจะเป็นเพียงสลิปเปอร์เซ็นต์ของคำทั้งหมดที่คนอเมริกันรู้ แต่ก็ใช้กันทั่วไป จึงอาจกล่าวได้ว่าสแลงเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งใน communicative competence ของคนอเมริกัน

เราควรสอนสแลงอเมริกันให้นักเรียนไทยหรือไม่

ผู้เขียนบทความบทความนี้มีความเห็นว่า เราควรจะสอนสแลงเมื่อผู้เรียนมีความจำเป็นและต้องการ (needs) เช่น สอนสแลงให้คนไทยที่ทำงานกับอเมริกันหรือก่อนเดินทางจากเมืองไทยไปอเมริกา สอนสแลงให้กับวัยรุ่นไทยที่ต้องการมีเพื่อนเป็นวัยรุ่นอเมริกัน เป็นต้น

ในชั้นเรียนระดับอุดมศึกษา เราอาจจะแทรกสแลงลงไปในบทเรียนบ้างเมื่อโอกาสอำนวยเพื่อช่วยให้บรรยากาศการเรียนการสอนสนุกสนานไม่เคร่งเครียด เพราะในชีวิตจริง ผู้เรียนซึ่งเป็นวัยรุ่นชอบใช้สแลงในภาษาแม่ของตนอยู่แล้ว เมื่อได้พบเห็นสแลงอเมริกันก็ย่อมจะสนใจ ตัวอย่าง เช่น เมื่อสอนเรื่องเกี่ยวกับยาเสพติด เราอาจจะสอนสแลงได้หลายคำดังได้กล่าวมาแล้ว หรือเมื่อสอนเกี่ยวกับการเงิน เราอาจจะให้สแลงที่มีความหมายว่า money เช่น dough, bread เป็นต้น แต่เราควรที่จะเลือกสอนสแลงที่มีอายุยืนนานแล้วมากกว่าสแลงที่เพิ่งเกิดใหม่ เพราะโดยปกติแล้ว สแลงมีอายุสั้น

นอกจากนั้น เราอาจจะสอนสแลงที่คนอเมริกันใช้บ่อย ๆ เช่น What's up? ซึ่งมีความหมายได้หลายอย่าง เป็นต้นว่า อะไรกำลังเกิดขึ้น มีอะไรหรือ มีข่าวอะไรล่าสุด ทำไมจึงตื่นเต้น ทำไมจึงโกรธ ฯลฯ ซึ่งเป็นการเริ่มการสนทนา สแลงที่ใช้กันมากอีกประโยคหนึ่งก็คือ How's it going? ซึ่งหมายความว่าสบายดีหรือไม่ เป็นอย่างไรบ้าง

ในการสอนสแลงนั้น ควรจะมุ่งให้นักเรียนเข้าใจเมื่อได้พบในการอ่านหนังสือพิมพ์ วารสารข่าว นวนิยาย ฯลฯ หรือในการฟังบทภาพยนตร์ การสนทนา ฯลฯ มากกว่าจะมุ่งให้ใช้ได้

เมื่อนักเรียนไทยใช้สแลงอเมริกันนั้น คนอเมริกันมักจะขบขัน เพราะการออกเสียงมักจะไม่ถูกต้อง เช่น คำว่า shit นักเรียนไทยมักจะออกเสียงเป็น /sit/ หรือ Hey, man! นักเรียน

ไทยมีแนวโน้มที่จะออกเสียงคำว่า man ยาวเกินไป การที่จะใช้สแลงเพื่อให้ได้ผลดังประสงค์นั้น การออกเสียงต้องเหมือนเจ้าของภาษา

ยิ่งไปกว่านั้น ถ้านักเรียนไทยใช้สแลงมากและออกเสียงไม่ถูกต้อง คนที่ได้ยินอาจจะคิดว่านักเรียนไทยผู้นั้นทำงานอยู่แถวพัฒนาพงษ์ก็เป็นได้

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ว่าทำไมเมื่อสอนสแลงจึงควรมุ่งให้ผู้เรียนเข้าใจมากกว่าจะใช้ได้นั้น ก็คือว่าผู้เรียนอาจจะใช้สแลงผิดสถานการณ์ ซึ่งอาจจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดได้ การที่จะเรียนรู้ว่าสถานการณ์ใด formal หรือ informal ในวัฒนธรรมอื่นนั้นไม่ใช่ของง่าย การเรียนการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามสถานการณ์จึงไม่ใช่เป็นการเรียนภาษาอย่างเดียว แต่เป็นการเรียนวัฒนธรรมด้วย

แต่ถ้าจะให้มีการสอนสแลงในชั้นเรียนก็อาจจะมีปัญหาบ้าง กล่าวคือ ครูสอนภาษาอังกฤษที่เป็นคนไทยอาจจะไม่ทราบว่ คำไหน วลีไหน หรือประโยคไหนเป็นสแลง แต่ปัญหานี้ก็อาจจะแก้ไขได้ด้วยการค้นคว้าหรือถามเจ้าของภาษา

แต่ถึงจะไม่มีการสอนภาษาในชั้นเรียน ผู้เรียนก็จะไม่ขาดประโยชน์ ในวิชาบางวิชา เช่น การแปลข่าว ผู้เรียนจะพบสแลงบ้าง ไม่มากก็น้อย แต่ก็อาจจะเดาความหมายได้จากบริบท (context) หรือค้นหาความหมายในพจนานุกรมได้ หรือถามความหมายจากเจ้าของภาษา

ในวงการแพทย์ในอเมริกา มีการใช้สแลงกันดังได้กล่าวมาแล้ว แพทย์ไทยก็คงจะทำงานในโรงพยาบาลอเมริกันได้ ถึงแม้จะไม่รู้สแลงเหล่านั้น เมื่อแพทย์ไทยได้รับมอบงาน แพทย์หรือพยาบาลชาวอเมริกันก็จะปรับระดับภาษาของเขาให้แพทย์ไทยเข้าใจได้ เมื่อแพทย์ไทยได้ยินได้ฟังสแลงเหล่านั้นบ่อยเข้า ก็จะเข้าใจความหมายได้ในไม่ช้า อย่างไรก็ตามถ้าแพทย์ไทยได้มีโอกาสรู้สแลงเหล่านั้นก่อนไปอเมริกา ก็อาจจะช่วยให้ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ได้เร็วยิ่งขึ้น

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น สแลงเป็นสิ่งที่สอนแล้วจะเป็นการช่วยเพิ่มพูน Communicative competence ให้แก่ผู้เรียน แต่ถ้าไม่สอนผู้เรียนก็จะไม่ขาดประโยชน์ นับว่าสแลงจัดอยู่ในประเภทไม่สอนก็ได้ สอนก็ได้

หนังสืออ้างอิง

- Bloomfield, Leonard. *Language*. London : George Allen and Unwin Fourteenth Impression. 1977.
- Brown, H. Douglas. *Principles of Language and Teaching*. New Jersey : Prentice-Hall, Inc. 1980.
- Brumfit C.J. and J.T. Roberts. *Language and Language Teaching*. London : Batsford Academic and Educational Ltd. 1983.
- Dumas, Bethany K. and Jonathan Lighter. "Is *Slang* a Word for Linguists?" *American Speech*. (Spring 1978) 5-16.
- Evans, Bergen. "Now Everyone Is Hip About Slang." *Aspects of American English*. ed. by Elizabeth M. Kerr and Ralph M. Aderman. New York : Harcourt Brace Jovanovich. Inc. 1971.
- Fasold, Ralph W. and Roger W. Shuy. *Analyzing Variation in Language*. Washington, D.C. : Georgetown University Press. 1975.
- Fraser, Bruce. Insulting Problems in a Second Language, *TESOL QUARTERLY*, Vol. 15 No. 4 (1981) 435-441.
- Fries, C.C. "Differences in Language Practices" *Introductory Readings on Language* (fourth edition) ed. by W.L. Anderson and N.C. Stageberg. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc. 1975.
- Gordon, David. Hospital Slang for Patients. *Language in Society*, 12 (1983) 173-185.
- Gleason, H.A., Jr. "Language Variation." *Varieties of American English*. Ed. by Preston and R.W. Shuy. Washington, D.C. English Teaching Division. Educational and Cultural Affairs. International Communication Agency. 1979.
- Gumperz, John J. and Dell Hymes, eds. *Directions in Sociolinguistics*. N.Y. : Holt Rinehart and Winston, Inc. 1972.
- Guth, Hans P. *American English Today*. New York. McGraw-Hill. 1980.
- Kramarae, Cheris. "Proprietors of Language" *Women and Language in Literature and Society* ed. by Sally Mc Connell-Ginet, Ruth Broker, Nelly Furman. New York : Praeger Publishers. 1980.
- Maurer, David W. and Ellesa Clay High. New Words-Where Do They Come From and Where Do They Go? *American Speech*, Vol. 55 No. 3 (Fall 1980) 184-194.
- Roberts, Paul. "Slang and Its Relatives" *Aspects of American English*. ed by Elizabeth M. Kerr and Ralph M. Aderman eds. New York : Harcourt Brace Jovanovich, Inc. 1971.
- Scherer, Klaus and Howard Giles. *Social Markers in Speech*. Cambridge University Press. 1979.
- Shipley, Joseph T. *In Praise of English* N.Y. : Times Book. 1977.
- Turner, G.W. *Stylistics*. A Pelican Book. 1977.

ภาษาอังกฤษเฉพาะอาชีพ

ภาษาอังกฤษสำหรับนักวิทยาศาสตร์

พนิดา เอื้ออภัยกุล

การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในระยะแรกเป็นการสอนภาษาพื้นฐานโดยทั่วไป (general English) โดยมีจุดประสงค์เพื่อการอ่านมากกว่าเพื่อฝึกความชำนาญในด้านอื่น ๆ ได้แก่ การเขียน การฟังและการพูด ซึ่งได้รับความสนใจรองลงมา ต่อมาจึงเริ่มมีการให้ความสำคัญต่อภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา (academic English) มากขึ้น โดยเน้นภาษาอังกฤษที่นักศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และนิติศาสตร์ เป็นต้น จำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อใช้ในการอ่านตำราในสาขาวิชาของตนเอง ปัจจุบันนี้ความต้องการภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาได้ขยายขอบเขตกว้างขวางมากขึ้น คือ นอกเหนือจากความรู้ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาแล้ว มีความต้องการที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อปฏิบัติหน้าที่การทำงานของตนให้ได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย (occupational English) ตัวอย่างเช่น นักวิทยาศาสตร์ซึ่งเดินทางไปประชุมสัมมนาทางวิชาการ ณ ประเทศอังกฤษ นอกจากความจำเป็นที่จะต้องติดต่อกับผู้คนในสังคมที่เขาเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย การไปยังร้านค้าต่าง ๆ เพื่อซื้ออุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการอุปโภคบริโภคในขณะที่พำนักอยู่ในประเทศนั้น และการพูดคุยกับคนอื่น ๆ ในเรื่องทั่ว ๆ ไปแบบไม่เป็นทางการแล้ว เขายังต้องมีความสามารถที่จะฟังและพูดภาษาอังกฤษให้เป็นที่เข้าใจได้ในการประชุมสัมมนา เขาอาจต้องเสนอรายงานทางวิชาการในที่ประชุมนั้น ๆ หรือต้องเข้าร่วมประชุมเพื่อการพิจารณา อนุมัติการดำเนินงานของโครงการใดโครงการหนึ่ง เป็นต้น ในทำนองเดียวกันนักธุรกิจที่เดินทางไปติดต่อกับธุรกิจยังประเทศสหรัฐอเมริกา ต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการดำเนินชีวิตประจำวัน รวมทั้งภาษาอังกฤษที่จำเป็นต่อการดำเนินธุรกิจในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการอีกด้วย

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าคนในอาชีพต่าง ๆ กัน จำเป็นต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานดีอยู่แล้วเพื่อใช้ในการเข้าสังคม ซึ่งอาจจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า social English คนเหล่านี้แม้จะเป็นผู้รู้และเชี่ยวชาญในสาขาวิชาชีพของตน และปฏิบัติหน้าที่การงานได้ดีเมื่อใช้ภาษาแม่ในการติดต่อสื่อสาร แต่เมื่อจำเป็นต้องติดต่อกับชาวต่างชาติ เขาก็จะมีปัญหาเนื่องจากภาษาเป็นเครื่องกีดขวางในการสื่อสารและทำความเข้าใจกัน ภาษาอังกฤษเฉพาะอาชีพจึงมีบทบาทสำคัญมากขึ้น

ภาษาอังกฤษสำหรับนักวิทยาศาสตร์

คำว่า “วิทยาศาสตร์” เป็นคำที่มีความหมายกว้างขวางใช้เรียกสาขาวิชาต่าง ๆ หลายสาขาวิชารวมกัน หากจะแบ่งอย่างกว้าง ๆ ก็อาจแบ่งออกได้ 10 สาขาวิชาได้แก่ ฟิสิกส์, เคมี, ชีววิทยา, ธรณีวิทยา, แพทยศาสตร์, วิศวกรรมศาสตร์, สังคมวิทยา, เศรษฐกิจ, จิตวิทยาและเกษตรศาสตร์ ภาษาอังกฤษที่ใช้ในสาขาวิชาต่าง ๆ เหล่านี้จะมีแกนกลางเหมือนกัน กล่าวคือจะเกี่ยวข้องกับหัวข้อ (aspect) ที่คล้ายคลึงกันในทุกสาขาวิชา เช่นกล่าวถึงประโยคความจริง (statements of general truth) การบรรยายกระบวนการ (description of process) การตั้งสมมติฐาน (hypothesis) และการสรุปความ (deduction) เป็นต้น ในหนังสือ Nucleus : General Science ผู้เขียนได้แบ่งเนื้อหาพื้นฐานซึ่งนักศึกษาศาสตร์ควรเรียนรู้ออกเป็น 3 กลุ่มคือ

1. การบรรยายรูปลักษณ์ (description of form) ซึ่งแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อย 3 ข้อได้แก่

- 1.1 คุณสมบัติ (properties)
- 1.2 สถานที่ตั้ง (location)
- 1.3 โครงสร้าง (structure)

2. การบรรยายกระบวนการ (description of process)

- 2.1 หน้าที่และความสามารถ (function and ability)
- 2.2 ขั้นตอนของกระบวนการ (action in sequence)
- 2.3 เหตุและผล (cause and effect)
- 2.4 วิธีการ (method)

3. การชั่ง ตวง วัด (measurement)

3.1 การชั่ง ตวง วัด เบื้องต้น (simple measurement)

3.2 ปริมาณ (quantity)

3.3 สัดส่วน (proportion)

3.4 ความเป็นไปได้ (probability)

หัวข้อแรกเกี่ยวข้องกับการที่นักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีบรรยายรูปลักษณะของ วัตถุ ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องรู้จักคำคุณศัพท์ที่ใช้บรรยายลักษณะ คุณสมบัติ รูปร่างในเชิงวิทยาศาสตร์ เป็นภาษาอังกฤษ

ตัวอย่างเช่น solid, liquid, gaseous horizontal, diagonal, parallel, spherical, rectangular, semi-circular, conical, T-shaped, bell-shaped, kidney-shaped smooth, soluble, translucent, opaque, combustible เป็นต้น

การบรรยายในแต่ละหัวข้อ จะต้องใช้รูปแบบของไวยากรณ์ ซึ่งค่อนข้างเจาะจง แต่ปกติจะมีวิธีบรรยายได้หลายวิธี โดยใช้รูปแบบไวยากรณ์ต่าง ๆ กัน

ตัวอย่างที่ 1 การบรรยายโครงสร้างของวัตถุอาจใช้รูปปัจจุบันกาลของกริยาใน active voice

- เช่น – An atom of carbon *consists of* a nucleus, electrons and empty space. It *contains* a nucleus in the centre. The nucleus *consists of* proton and neutrons.
- The solar system *consists of* the Sun and planets. Planets *include* the Earth, Mars, Venus, etc.

หรืออาจใช้รูปปัจจุบันกาลของกริยาใน active voice ตามด้วยบุรพบท

- เช่น – Living matter *is divided into* cells. The nucleus of a cell *is surrounded by* cytoplasm. The cell-wall *is covered with* a membrane.

ตัวอย่างที่ 2 การแสดงเหตุและผล อาจใช้ประโยคแสดงผล, กริยา, คำสันธานหรือรูปประโยคอื่น ๆ ที่แสดงความเป็นเหตุเป็นผลก็ได้ ตัวอย่างเช่น

1. Red litmus paper is placed in alkali, *with the result that* it turns blue.
2. *If* a solution of salt and water is evaporated, it *will* change into steam and salt crystals.
3. Potassium *combines with* iodine *to form* potassium iodine.
4. Heating *produces* a change in volume in metals. It *causes* them *to* expand.
5. Plants contain chlorophyll. *Consequently* they look green.

ตัวอย่างที่ 3 การชั่ง ตวง วัด

การเรียนรู้ภาษาพูดทางคณิตศาสตร์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักวิทยาศาสตร์ เรามักจะพบว่านักศึกษาวิทยาศาสตร์มีความเข้าใจเรื่องสัญลักษณ์ตัวเลขเป็นอย่างดี แต่จะเกิดปัญหาเมื่อต้องพูดหรืออ่านตัวเลขเหล่านี้ออกมาเป็นภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนจึงควรอ่านสัญลักษณ์ตัวเลขเหล่านี้ออกเสียงดัง ๆ เพื่อให้ให้นักศึกษาค้นเคยกับรูปสัญลักษณ์ไปพร้อม ๆ กับการอ่านหรือการพูดด้วย

เช่น

$$\frac{3}{5} \quad (\text{three-fifth})$$

$$\frac{19}{48} \quad (\text{nineteen over forty-eighth})$$

$$1506.034 \quad (\text{one thousand five hundred (and) six point nought three four})$$

$$4 : 12 \quad (\text{four is to twelve, a ratio of four to twelve})$$

$$9 \times 6 \quad (\text{nine times six, nine by six, nine sixes})$$

$$22 \div 7 \quad (\text{twenty-two divided by seven, seven (s) into twenty-two})$$

$$10^8 \quad (\text{ten to the power of eight}), \text{ เป็นต้น}$$

การแสดงการชั่ง ตวง วัด ในทางวิทยาศาสตร์อาจใช้รูปแบบต่าง ๆ ได้มากมายในที่นี้จะยกตัวอย่างพอเป็นสังเขปเท่านั้น

1. The diameter of the Sun *is approximately* ten to the power of nine metres, i. e. one hundred thousand kilometres.
2. The forest *has a length of* ten kilometres and *a width of* five kilometres. It *has an area of* fifty square kilometres. The trees *have a height of* ten metres.

3. The gas-jar *contains a considerable amount* of liquid.
4. There is *an excess of* salt in the Red Sea.
5. The sun is big *in proportion to* the size of a mountain. เป็นต้น

นอกจากหัวข้อที่กล่าวมาแล้วนี้ นักวิทยาศาสตร์ยังต้องทำการทดลองในห้องปฏิบัติการ และหาผลลัพธ์ของการทดลองนั้นว่าตรงกับกฎที่มีอยู่แล้วหรือไม่ (the validity of existing laws) อีกด้วย ปกติแล้วจะแสดงด้วยรูปประโยคเช่น

'Material X was found to have a relative density of which is consistent with/significantly different from the accepted value as found in the standard reference book.

หากผลลัพธ์แตกต่างไปจากค่าที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป ก็จะต้องมีการอธิบาย ซึ่งอาจใช้รูปประโยคต่อไปนี้

'This error may be due to incorrect calibration of the instruments.'

หรือ 'The discrepancy may be the result of incorrect measurements.'

การเปรียบเทียบผลลัพธ์อาจใช้รูปประโยค เช่น

'X has a considerable higher relative density than Y.'

'The result for X is consistent with the accepted value (whereas) that for Y is significantly different.' เป็นต้น

ภาษาอังกฤษในการอภิปราย

ความพยายามที่จะพัฒนาประสิทธิภาพของการทำงานและการขยายงาน ทำให้เกิดความจำเป็นสำหรับคนในหลาย ๆ อาชีพ ที่จะต้องร่วมการอภิปรายในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับงานที่เขากระทำอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ดำเนินงานโดยมีการติดต่อกับต่างประเทศ บางครั้งต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการอภิปรายนั้น ๆ อย่างไรก็ตามเนื่องจากภาษาสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไปในแต่ละชาติ เขาจึงต้องเรียนรู้ว่าเมื่อเขาต้องการพูดว่า I don't agree หรือ you're wrong ในการสนทนาหรืออภิปรายที่ค่อนข้างเป็นทางการ เขาควรใช้คำพูดว่า I'm afraid I can't

accept your point of view หรือรูปประโยคแบบสุภาพอื่น ๆ เพื่อช่วยให้การสนทนาอภิปรายเป็นไปด้วยดีและได้ผลตามที่มุ่งหมายไว้ เช่น

Forgive me, but

I'm afraid that.....

I wonder if I might.....

ในการอภิปรายครั้งหนึ่ง ๆ จะมีการใช้คำพูดในหลาย ๆ แนว เช่น การเปิดประชุมแจ้งวาระการประชุม และปิดประชุม การให้ข้อเสนอ การสนับสนุน การขัดแย้ง การนำการอภิปรายเข้าสู่จุดเดิม การขอความเห็น เป็นต้น

ตัวอย่าง – การเปิด แจ้งวาระการประชุมและปิดประชุม

I declare the meeting open.

The first item on the agenda is

I would like to propose the motion that.....

Would anybody like to second the motion ?

The motion is $\left\{ \begin{array}{l} \text{passed} \\ \text{refused} \end{array} \right\}$ by two votes to.....
unanimously,

Is there any other business ?

I declare the meeting closed,

– การให้ข้อเสนอ

This would offer marvellous opportunities for.....

It would be something completely different from anything that's been done elsewhere.

– การสนับสนุน

I should like to express my total support for the proposal.

I am fully in favour of this motion.

The scheme could be of enormous benefit to.....

– การขัดแย้ง

In my opinion this is not in the interests of.....

We are wholly opposed to this kind of plan.

– การให้เหตุผลในการสนับสนุนหรือขัดแย้ง

I think this would be beneficial to.... ..

I consider it to be harmful to the general interest.

Everything I have heard convinced me that.....

– การนำการอภิปรายเข้าสู่จุดเดิม

That's very interesting, but I don't think it's really to the point.

Perhaps we could go back to the main point.

– การขอความเห็น

Could you say what you consider to be the main reasons for.....?

What do you feel about.....?

บทสรุป

ในประเทศที่มีได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติหรือภาษาราชการ นักศึกษาทางวิทยาศาสตร์ จะมุ่งความสนใจ ไปในด้านการอ่านภาษาอังกฤษในสาขาวิชาของตนเพื่อความเข้าใจก่อนสิ่งอื่น ต่อมานักศึกษาจะตระหนักว่าพวกเขาจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเขียนรายงาน และเมื่อประกอบอาชีพแล้วอาจต้องเขียนบทความต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ ต้องฟังและมีส่วนร่วมในการอภิปรายเป็นภาษาอังกฤษอีกด้วย กล่าวคือ นักศึกษาทางวิทยาศาสตร์ต้องการทักษะทั้งสี่ในการศึกษาและประกอบอาชีพ แต่อาจจัดลำดับความสำคัญของทักษะตามความจำเป็นก่อนหลังที่จะต้องใช้ทักษะนั้น ๆ ในการสอนจึงควรคำนึงถึงความต้องการของนักศึกษาด้วย คือ เน้นการอ่านและเขียนในระดับต้น และการฟังและพูดในระดับปลาย

เราจะเห็นได้ว่าการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักวิทยาศาสตร์มีพื้นฐานอยู่บนไวยากรณ์ที่เหมือน ๆ กับการใช้ภาษาอังกฤษในอาชีพอื่น ๆ นั่นเอง หากแต่คนในแต่ละอาชีพเหล่านี้ต้องรู้จักที่จะประยุกต์ให้เข้ากับบริบท (context) ที่ต้องการในสาขาอาชีพของตน และเนื่องจากภาษาเป็นทักษะ (skill) อย่างหนึ่ง ผู้เรียนจึงต้องฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญและนำสิ่งที่เรียนรู้นี้ไปใช้ในการประกอบการทำงานของตนอย่างมีประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

- Bates, Martin and Dudley—Evans, Tony. *Nucleus : General Science*. London : Longman, 1978.
- Ewer, JR and Latorre, G. *A course in Basic Scientific English*. London : Longman, 1978.
- Heyworth, Frank. *The Language of Discussion* London : Hodder and Stoughton, 1980.
- Holden, Susan, ed. *English for Specific Purposes*. Lou Gbborough, 1977.

การสอนภาษากับวัฒนธรรม

ผ่าน บาลโพธิ์

การสอนภาษาเกี่ยวข้องกับผูกพันกับความเชื่อและทฤษฎี ด้านภาษาศาสตร์ จิตวิทยา และสังคมศาสตร์ ดังนั้น เมื่อความเชื่อและทฤษฎีต่าง ๆ เปลี่ยนไป วิธีสอนภาษาจึงต้องเปลี่ยนไปด้วย ในปัจจุบันการสอนภาษานำหนักให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย (communicative competence) มิใช่สอนเพียงให้ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษา หรือความรู้ในตัวภาษา (linguistic competence) เพียงอย่างเดียว จะเห็นได้ว่าแนวการสอนภาษาในปัจจุบันมุ่งด้านปฏิบัตินิยม (pragmatics) กล่าวคือนอกจากต้องเรียนรู้รูปแบบและโครงสร้างของภาษาแล้ว ผู้เรียนต้องมีความสามารถใช้ภาษาในชีวิตจริงได้ด้วย ผู้เรียนต้องทราบว่าเมื่อจะสื่อความกับใครนั้นมีวัตถุประสงค์อย่างไร และจะเลือกใช้รูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาแบบใดจึงจะเหมาะสม ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบที่จะมีผลต่อการสื่อความหมายอย่างยิ่งอย่างหนึ่งก็คือองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคม (sociocultural aspects) หลายท่านก็ยอมรับว่าองค์ประกอบนี้มีความสำคัญ แต่เมื่อจะเตรียมวัสดุการสอน หรือเตรียมบทเรียนกลับมีปัญหาว่าจะนำภาษาและวัฒนธรรมมาเกี่ยวข้องกันได้อย่างไร จะนำสิ่งใดของวัฒนธรรมมาสอนจะนำมา มากน้อยเพียงใด จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างไรจึงจะเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้ดีที่สุด และจะประเมินผลอย่างไรจึงจะทราบว่าผู้เรียนมีความสามารถทั้งด้านภาษาโดยตรง และสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับจุดประสงค์ของการสื่อความหมาย และบางท่านอาจคิดเลยไปจนถึงว่าจะสอนวัฒนธรรมต่างชาติอย่างไรจึงจะไม่กระทบกระเทือนต่อวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของชาติ ผู้เขียนจึงใคร่ขอเสนอแนวคิดเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องนี้ ดังต่อไปนี้

ภาษากับวัฒนธรรม

ภาษากับวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องผูกพันกันเสมอ เพราะภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม ดังนั้น ภาษากับวัฒนธรรมจึงมีความสัมพันธ์กันในลักษณะที่ส่วนเล็กสัมพันธ์กับส่วนใหญ่ (Casson, 1981 : 19) ซึ่งย่อมหมายความว่าภาษาต้องเป็นไปตามวัฒนธรรมนั่นเอง W. Nelson Francis (1975 : 15-16) กล่าวไว้ว่าการใช้ภาษามีใช่เป็นสิ่งที่ใคร ๆ จะเลือกใช้ได้ตามใจชอบเสมอไป เพราะการใช้ภาษาเป็นประเพณีและมีการสืบทอดต่อเนื่องกันมา การจะใช้ภาษาอย่างใดนั้นสมาชิกของสังคมต้องเห็นพ้องต้องกัน เช่นการจะเรียกสัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่งว่า “horse” นั้น สมาชิกของสังคมนั้นก็ต้องยินยอมหรือเห็นชอบด้วยจึงจะเป็นคำที่ใช้ได้

นอกจากนี้ การที่คนต่างชาติมีวัฒนธรรมและความเป็นอยู่แตกต่างกันก็มักทำให้บุคคลเหล่านั้นมีมโนทัศน์หรือความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกัน มีทัศนคติหรือเจตนคติต่อสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกัน ตัวอย่างง่าย ๆ ก็เช่นคำว่า “แดด” นั้นคนในบ้านเมืองเราฟังแล้วก็คงมีความรู้สึกว่าร้อน และอาจไม่มีใครชอบนักก็ได้ แต่สำหรับผู้ที่อยู่ในเขตหนาวคำนี้จะให้ความรู้สึกว่อบรรยากาศเย็นและเป็นสิ่งที่ดี หรือคำว่า “สุนัข” นั้นในบ้านเราโดยทั่วไปมักก็มีความเห็นว่าเป็นสัตว์ที่ต่ำ ไม่ดี แต่กับชาวยุโรปหรืออเมริกันนั้นคำนี้กลับเป็นคำที่ให้ความหมายในทางดี เช่นเป็นสัตว์ที่เป็นมิตร เป็นเพื่อน จนถึงกับมีผู้กล่าวว่า “Love me, love my dog.”

ความแตกต่างของภาษาแต่ละภาษามีใช้จะมีเฉพาะความแตกต่างในเรื่องศัพท์และโครงสร้างเท่านั้น บางครั้งน้ำเสียงที่ใช้ในการพูดจากก็แตกต่างกัน ดังที่ John Boman Adams (1964 : 273) กล่าวไว้ว่าแต่ละวัฒนธรรมก็มีวิธีสื่อความหมายเป็นของตัวเอง เช่นอาจใช้รูปแบบไวยากรณ์เสียง หรือน้ำเสียง เพื่อบ่งบอกความหมายที่ต้องการ ดังนั้นน้ำเสียงที่บ่งบอกความหมายอย่างหนึ่งในวัฒนธรรมหนึ่งอาจมีความหมายอีกอย่างหนึ่งหรืออาจมีความหมายตรงกันข้ามในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง เช่นท่วงทำนองและจังหวะการออกเสียงที่บ่งบอกความจริงใจในหมู่คนชาวอียิปต์ กลับเป็นน้ำเสียงที่แสดงความโกรธ ความฉุนเฉียว หรือการชวนทะเลาะในหมู่คนชาวอเมริกันและในทางตรงกันข้าม ทำนองหรือจังหวะการออกเสียงที่แสดงถึงคุณธรรมในภาษาอเมริกัน กลับกลายเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความไม่เป็นมิตร การแสดงความอาฆาตพยาบาท หรือการแสดงความโกรธในหมู่คนชาวอียิปต์

ดังนั้นจึงย่อมเห็นได้ว่าภาษาเป็นลักษณะเฉพาะของสังคมแต่ละสังคม เมื่อเป็นเช่นนั้น การที่ผู้เรียนเรียนภาษาของสังคมอื่นในสังคมของตนเอง เช่นการที่นักเรียนไทยเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ก็ย่อมมีปัญหา เพราะการจะให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจภาษาให้ถ่องแท้ เหมือนกับเจ้าของภาษาย่อมเป็นไปได้ยาก แต่การจะให้ผู้เรียนทุกคนได้เรียนภาษาต่างประเทศในสังคมของเจ้าของภาษาก็คงเป็นไปได้ ดังนั้นทางแก้จึงมีวิธีเดียว คือ การพยายามจัดประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะเอื้ออำนวยให้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศดีขึ้น และแน่นอนที่เดียวที่ประสบการณ์ที่จัดให้ผู้เรียนจะต้องเป็นประสบการณ์ด้านเนื้อหาทางภาษา และประสบการณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมและสังคม C.R. Tucker และ W.E. Lambert (1973 : 246) เสนอแนะไว้ว่าการที่จะให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศมีความสามารถที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้จริง ๆ นั้น การสอนไวยากรณ์อย่างเดียวไม่เพียงพอ จะต้องสอนคำนิยม และชนบประเพณีต่าง ๆ ของเจ้าของภาษาประกอบไปด้วย และยังได้เสนอไว้อีกด้วยว่าการสอนองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมของภาษาเป้าหมาย (target language) ยังเป็นสิ่งที่ช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ดีกว่าการสอนคำพิงเพียงเนื้อหาทางภาษา Mari-Luci Jaramillo (1973 : 51-59) ก็ได้กล่าวสนับสนุนความจำเป็นที่จะต้องสอนเรื่องวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนภาษาว่าความเข้าใจความแตกต่างของวัฒนธรรมมีความสำคัญเท่าเทียมกับการมีหลักสูตรชั้นดี หรือการมีวิธีสอนหรืออุปกรณ์การสอนที่ดี

องค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคม

จากที่กล่าวมาแล้วย่อมจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าวัฒนธรรมเป็นตัวแปรที่สำคัญที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาและการใช้ภาษา สิ่งที่ต้องคิดต่อไปก็คือจะนำสิ่งใดของวัฒนธรรมและสังคมมาสอน เพราะคำว่า “วัฒนธรรม” และคำว่า “สังคม” นั้นกว้างมาก วิธีการที่ตรงที่สุดที่จะทราบว่าจะต้องสอนองค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคมใดนั้นได้แก่การนำแบบเรียนที่ต้องใช้สอนมาศึกษาว่าแต่ละบท แต่ละตอนของแบบเรียนนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องของวัฒนธรรมและสังคมใดบ้าง เช่นบางบทอาจเกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมในการเรียกชื่อ บางบทอาจเกี่ยวกับการใช้สรรพนาม เพราะในภาษาบางภาษานั้นการเลือกใช้สรรพนามก็บ่งบอกถึงความใกล้ชิดสนิทสนม การแสดงความเคารพนับถือ หรือการเทอตกนุบูชา (เช่นภาษาไทย) ในภาษาอังกฤษแม้จะไม่มีสรรพนามที่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ด้านวัฒนธรรมและสังคมอย่างชัดเจนดังในภาษาของเราก็จริง แต่ก็มีใช้

จะไม่มีอะไรเสียเลย เช่นในการใช้สรรพนามคำว่า “You” ก็อาจต้องใช้คำว่า “Your Majesty” หรือ “Your Excellency” นำมาก่อน นอกจากนั้นบางบทความเกี่ยวกับอาหาร และการรับประทานอาหาร อาหารเนื่องในเทศกาลต่าง ๆ เช่นในภาษาอังกฤษก็อาจมีการกล่าวถึงอาหารที่รับประทานในวันขอบคุณพระเจ้า (Thanksgiving Day) อาหารประเภทนี้อาจไม่เป็นที่คุ้นเคยของผู้เรียนโดยทั่วไป การละเว้นไม่สอนประเพณีนี้อาจทำให้ผู้เรียนไม่เข้าใจบทเรียนได้ดีเท่าที่ควรก็ได้ การศึกษาบทเรียนด้านวัฒนธรรมและสังคมโดยละเอียดเช่นนี้จะช่วยให้ผู้สอนทราบได้ทันทีว่าจะต้องสอนองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมใดบ้าง แต่สิ่งที่ควรสังเกตอย่างยิ่งก็คือผู้สอนไม่ควรมุ่งศึกษาแบบเรียนในส่วนที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมและสังคมเฉพาะส่วนที่เห็นอย่างชัดแจ้งว่าเป็นเรื่องของวัฒนธรรมและสังคมดังตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วเท่านั้น เพราะบางครั้งเราอาจคิดว่าเรื่องบางเรื่องเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ทางภาษาโดยตรงทั้ง ๆ ที่ความจริงเป็นเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมและสังคม เช่นประโยค “It’s I.” และประโยค “It’s me.” จริงอยู่แม้ประโยค “It’s I.” นั้นจะถูกต้องแล้วน่าจะถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เพราะหลังคำว่า It’s นั้นไม่ต้องใช้สรรพนามในรูปกรรม จึงต้องใช้คำว่า “me” แต่ในชีวิตจริงนั้นใคร ๆ ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษก็ย่อมทราบว่าเจ้าของภาษาเองก็ใช้ “It’s me.” ดังนั้นเมื่อสังคมของเจ้าของภาษายอมรับการใช้รูปประโยคนี้ ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษก็ต้องยอมรับด้วยเช่นกัน ไม่เช่นนั้นก็จะเรียกได้ว่ายังไม่ถึงขั้น grammar of use ยังอยู่เพียงขั้น grammar of usage เท่านั้น นอกจากนี้ผู้เขียนพบเห็นอยู่เสมอว่ามีผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวนไม่น้อยทีเดียวที่มักสอนการตอบคำถาม “YES-NO” ว่าในการตอบนั้นถ้าขึ้นต้นด้วย “Yes” ส่วนที่ตามมาต้องเป็นรูปบอกเล่า และถ้าในการตอบขึ้นต้นด้วย “No” แล้วส่วนที่ตามมาต้องอยู่ในรูปปฏิเสธ เช่นหากจะตอบประโยคคำถามว่า “Do you like coffee ?” ก็ต้องตอบ “Yes, I do.” หรือ “No, I don’t.” อย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ความจริงแล้วผู้ตอบอาจตอบว่า “No, I like tea.” ก็ได้และถ้าจะมองให้ละเอียดกันอีกครั้งก็จะเห็นได้ว่าการสอนการตอบเพียงวิธีแรกนั้นเท่ากับเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เป็นภาษาในแบบเรียน มิใช่ภาษาที่ใช้กันโดยทั่วไป ดังนั้นการที่จะหวังว่าผู้เรียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้นั้น ย่อมเป็นความหวังที่เลื่อนลอยเต็มที่

อีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้สอน หรือผู้สร้างแบบเรียนทราบว่ามียุคประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมใดบ้างที่เหมาะสมจะนำมาสอนได้แก่การกำหนดเหตุการณ์ หรือกิจกรรมการสื่อความหมาย

ขึ้นมา จากนั้นจึงคิดว่าในเหตุการณ์นั้นหรือในกิจกรรมนั้นควรจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมใดบ้าง เช่นในขั้นแรกอาจกำหนดเหตุการณ์หรือกิจกรรมการสื่อความหมายว่าเป็นการโทรศัพท์ หรือการขออนุญาต หรือการยืม จากนั้นจึงมาคิดอีกครั้งว่าในการโทรศัพท์นั้นจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมใดบ้าง เช่นอาจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ด้านบทบาทหรือหน้าที่ (role relationship) เช่นการที่ผู้น้อยโทรถึงผู้ใหญ่ หรือผู้บังคับบัญชาโทรถึงผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งการที่ใครพูดกับใครนั้นนับว่าเป็นเรื่องสำคัญ เพราะการเลือกใช้ถ้อยคำและรูปแบบประโยคจะแตกต่างกัน หรือการโทรศัพท์อาจเกี่ยวข้องกับลักษณะของการพูดคุย เช่น เป็นการพูดคุยแบบเป็นทางการหรือเป็นการพูดคุยกันธรรมดา (formal หรือ informal) ที่ต้องแจ่มแจ้งละเอียด เช่นนี้ก็เพราะการสื่อความสัมพันธ์ด้านบทบาทและหน้าที่ตายตัวเสมอไปไม่ถูกต้อง เพราะบทบาทและหน้าที่มิใช่เป็นสิ่งที่ตายตัวตลอดเวลาถึง Joshua A. Fishman (1970 : 44-47) กล่าวไว้ว่าบทบาทของคนเราเปลี่ยนไปตามขอบเขตและสิทธิ์ที่ควรจะเป็น เช่นพนักงานขายของกับลูกค้าก็มีใช้ต้องติดต่อสัมพันธ์กันในแบบพนักงานขายของกับลูกค้าเสมอไป แต่อาจกลายมาเป็นบทบาทแบบเพื่อนกับเพื่อนก็ได้ ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้น การพูดจาจะเป็นไปในลักษณะไม่เป็นทางการ นอกจากนี้การโทรศัพท์ก็ยังอาจเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านอื่น ๆ อีกหลายด้าน ซึ่งเมื่อมีองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมเป็นจำนวนมากผู้สอนหรือผู้สร้างหลักสูตรก็ต้องตัดสินใจว่าจะเลือกองค์ประกอบใดบ้างเกณฑ์ในการเลือกก็คือการพิจารณาว่าองค์ประกอบใดเป็นองค์ประกอบหลักที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสังคมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมที่สุด การเปรียบเทียบระหว่างองค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบจะช่วยให้ตัดสินใจได้ง่ายขึ้น

ในเรื่ององค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมนี้ กัณหาทิพย์และผ่าน (2526) ได้ศึกษาแบบเรียนที่ใช้กันอย่างแพร่หลายจำนวน 15 เล่ม และศึกษาจากเอกสารวิชาการอื่นๆ อีก จนสามารถเลือกองค์ประกอบที่มักปรากฏเสมอในแบบเรียนต่างๆ ได้จำนวน 11 องค์ประกอบ และจากการศึกษาองค์ประกอบเหล่านี้พบว่าองค์ประกอบทุกองค์ประกอบมีความสำคัญ ลำดับความสำคัญจากมากไปน้อยเป็นดังนี้

1. Various communicative functions
2. Proper choices of words/sentences within certain situations
3. Holidays and celebrations

4. Distinguishing types of information
5. Tones, feelings and attitudes
6. Daily pastime use
7. Association with places
8. Sources of information
9. Role relationship
10. Rhetorical devices in literature
11. Cultural specificity about names

ดังนั้นท่านอาจพิจารณาองค์ประกอบเหล่านี้ร่วมกับข้อเสนอแนะที่กล่าวไปแล้วด้วยก็ได้ หรือท่านอาจนำหัวข้อเรื่องนี้ไปใช้ในการสอนเลยก็ได้ เพียงแต่ท่านต้องแก้ไขดัดแปลงให้เข้ากับความสามารถของนักเรียนของท่าน แต่อย่างไรก็ตามผู้เขียนก็เชื่อว่าองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมที่ควรนำมาสอนมิได้มีเพียง 11 องค์ประกอบตามที่เสนอมานี้เท่านั้น ท่านควรทำการศึกษา ค้นคว้าต่อไปจึงจะทำให้จำนวนองค์ประกอบใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากขึ้น และสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การสอนเรื่องวัฒนธรรมและสังคมแก่ผู้เรียนภาษา

เมื่อทราบองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมที่ต้องสอนแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็ต้องพิจารณาว่าจะสอนเรื่องเหล่านี้อย่างไร ในเรื่องนี้ Paulston (1978 : 377-378) เสนอไว้ว่าการสอนวัฒนธรรมต่างชาติควรเป็นเพียงการสอนในระดับพุทธิศึกษา (cognitive level) เท่านั้น ทั้งนี้เพราะถ้าสอนลึกซึ้งมากอาจมีผลต่อความรู้สึกของผู้เรียน เพราะผู้เรียนต่างชาติมักรู้สึกไม่ใคร่ชอบว่าผู้สอนกำลังจะครอบงำวัฒนธรรมใหม่ให้เขา แต่ McLeod (1976 : 211-219) กลับมีความเห็นตรงกันข้ามกับ Paulston โดย McLeod กล่าวว่าการสอนแทรกเรื่องวัฒนธรรมเพียงเล็กน้อยๆ ไม่จริงจังนั้นไม่เพียงพอ ในการสอนก็ควรจะสอนอย่างชัดเจนและเปิดเผย (explicit) มิใช่สอนอย่างอ้อมๆ (implicit) ที่เสนอเช่นนั้นก็เพราะว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศอาจไม่มีเวลาพอที่จะเรียนรู้แบบคิดเอาเอง และอีกประการหนึ่งก็คือผู้เรียนภาษาต่างประเทศในบ้านเมืองของตนก็มักไม่มีโอกาสสัมผัสกับวัฒนธรรมต่างๆ มากพอ และการที่ให้ผู้เรียนคิดเองก็ยิ่งอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและไม่เข้าใจเรื่องวัฒนธรรมอย่างจริงจังเหมือนกับที่การหยิบยกวัฒนธรรมมาสอนกันตรงๆ

จากความคิดเห็นของ Paulston และ McLeod จะเห็นได้ว่าการสอนเรื่องวัฒนธรรมและสังคมนั้นอาจสอนอย่างตรง ๆ หรือสอนอย่างอ้อม ๆ ก็ได้ แต่หากจะพิจารณาจากความสำคัญของวัฒนธรรมและสังคมที่มีต่อการใช้ภาษาดังที่ได้กล่าวไปแล้วก็จะเห็นว่าการสอนเรื่องนี้สำคัญและสมควรนำมาสอน เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ควรสอนให้เป็นกิจจะลักษณะ แต่ทั้งนี้ผู้สอนก็ต้องระมัดระวังปฏิกิริยาต่อต้านจากผู้เรียนด้วย เพราะหากวิธีสอนไม่ดีก็ทำให้ผู้เรียนไม่ชอบบทเรียน จะขาดความสนใจ และอาจมีอคติต่อวิชาที่เรียน ต่อผู้สอน และต่อวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายด้วยก็ได้ ดังนั้นก่อนการสอนผู้สอนควรชี้แจงวัตถุประสงค์และเจตนาที่แท้จริงของผู้สอนให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน และทางที่ดีควรทวนการวิจารณ์และการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียระหว่างวัฒนธรรมของผู้เรียนกับวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมาย การเปรียบเทียบอาจทำได้แต่ต้องเป็นการเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมทั้งสองเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมใหม่ได้ชัดเจนขึ้นเท่านั้น

วัตถุประสงค์และกิจกรรมการสอน

ขั้นนี้เป็นขั้นที่เราตัดสินใจแล้วว่าสอนเรื่องวัฒนธรรมและสังคมของภาษาเป้าหมายและก็ได้กำหนดแล้วว่าสอนองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมใดบ้าง ในการจัดเตรียมวัสดุการสอน เช่นการเตรียมแบบเรียนนั้น ผู้สร้างแบบเรียนต้องคำนึงอยู่เสมอว่าเนื้อหาทางภาษาต้องสอดคล้องและสัมพันธ์กับเนื้อหาด้านวัฒนธรรมและสังคม และไม่ว่าจะเป็นผู้สร้างแบบเรียนหรือผู้สอนก็ตามต้องพยายามช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถทั้งด้านตัวภาษาและต้องมีความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามวัฒนธรรมและสังคมของภาษาเป้าหมาย ดังนั้นภาษาที่ใช้ในแบบเรียนจึงต้องเป็นภาษาที่อยู่ในบริบทที่เหมาะสม มิใช่เป็นการเสนอเนื้อหาทางภาษาโดยลำพัง ดังเช่นที่ปรากฏอยู่ในแบบเรียนสมัยก่อน ๆ ในคู่มือครูต้องอธิบายทั้งรูปแบบทางไวยากรณ์ โอกาสที่จะนำรูปแบบนั้นไปใช้และที่ขาดไม่ได้ก็คือคำอธิบายเรื่องวัฒนธรรมและสังคมเพื่อที่ผู้สอนทุกคนจะได้เข้าใจตรงกัน และสามารถสอนได้อย่างถูกต้อง

ในเรื่องกิจกรรมการสอนนั้นผู้สอนต้องพิจารณาความเหมาะสมต่าง ๆ หลายด้าน เช่น ด้านวัสดุ อุปกรณ์ งบประมาณ เวลา และความพร้อมของผู้เรียน และที่สำคัญที่สุดก็ได้อีกคือการที่เรื่องทางวัฒนธรรมและสังคมนั้นเอื้อให้จัดกิจกรรมแบบใด เรื่องทางวัฒนธรรมและสังคมบาง

เรื่องอาจนำมาจัดให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงก็ได้ ในขณะที่เรื่องบางเรื่อง การจัดประสบการณ์รองก็เป็นการเพียงพอ เช่นบางเรื่องอาจจัดเพียงนิทรรศการ และกล่าวถึงนิทรรศการนั้นในขณะที่สอนจริงก็เพียงพอ นอกจากนี้กิจกรรมที่จัดขึ้นต้องเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของการสอนได้จริง ๆ (authentic tasks) กิจกรรมที่ควรจัดก็เช่น การแสดงละคร การเล่นเกมบทบาทสมมติ (role playing) การอภิปราย การทำงานเป็นกลุ่ม การสัมภาษณ์ การปฏิบัติตามคำสั่ง และการศึกษาตามลำพัง สื่อต่าง ๆ ที่อาจนำมาใช้ ในกิจกรรมการเรียนการสอน ได้ก็มี เช่น ภาพนิ่ง (เช่นภาพโฆษณา) สไลด์ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ และเทปบันทึกเสียง

การประเมินผล

การประเมินผล เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องมาจากการวัด หรือการวัดผล ดังนั้นการที่จะประเมินผลการเรียนการสอนด้านวัฒนธรรมและสังคมได้นั้นก็ต้องมีการวัดมาหลาย ๆ ครั้งเสียก่อน แล้วจึงนำผลที่ได้มาประเมิน ก่อนการวัดผู้วัดต้องทราบอย่างแน่ชัดเสียก่อนว่าผู้สอนได้สอนเนื้อหาทางภาษาและทางวัฒนธรรมและสังคมตามที่กำหนดไว้ในแบบเรียนหรือไม่ การระบุองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมออกมาอย่างชัดเจนจะช่วยให้การวัดมีความเที่ยงตรง (validity) สูง วิธีวัดอาจทำได้หลายวิธี เช่น การให้ผู้เรียนดูภาพและตอบคำถามเกี่ยวกับภาพนั้น หรืออาจให้บรรยายภาพ หรือให้บอกเหตุผลว่าเพราะเหตุใดผู้ที่อยู่ในภาพจึงพูดอย่างนั้น เจตนาที่แท้จริงของการพูดคืออะไร หรืออาจวัดโดยการให้ผู้เรียนฟังเทปบันทึกเสียงแล้วให้ผู้เรียนตอบคำถาม หรืออาจวัดด้วยการสมมติสถานการณ์แล้วให้ผู้เรียนใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ หรืออาจวัดโดยการให้ผู้เรียนอ่านข้อความจากประกาศ จากการโฆษณา หรือจากเป้าหมายที่มีคำเตือน หรือข้อห้ามต่าง ๆ สิ่งสำคัญก็คือภาษาที่นำมาใช้ในการทดสอบต้องเป็นภาษาที่ใช้กันจริง ๆ มิใช่ภาษาที่ดัดแปลง นอกจากนี้ผู้สร้างแบบทดสอบต้องระลึกลักษณะที่แบบทดสอบนั้นมุ่งวัดความสามารถของผู้เรียนทั้งด้านเนื้อหาทางภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาในชีวิตจริง

เอกสารอ้างอิง

กัณหาทิพย์ สิงห์เนติ และผ่าน บาลโพธิ์ *การสร้างมิติสัมพันธ์การใช้ภาษาเพื่อการเรียนการสอนและการทดสอบภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาแบบมหภาษา* พิมพ์และจัดสำเนาที่สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

Adams, John Boman, "On Expressive Communication in an Egyptian Village", in *Language in Culture and Society*, by Dell Hymes (ed.), New York : Harper & Row, Publishers, 1964.

Casson, Ronald W., *Language, Culture and Cognition*, New York : Macmillan Publishing Co., 1981.

Fishmad, Joshua A., *Sociolinguistics : A Brief Introduction*, Massachusetts : Newbury House Publishers, 1970.

Francis, W. Nelson, "The Nature of Language" in *Introduction to Readings on Language* (4 th ed.), by Wallace L. Anderson and Norman C. Stagerberg (eds.), New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1975.

Jaramillo, Mari-Luci, "Cultural Differences in the ESOL Classroom", *TESOL Quarterly*, March, 1973. pp. 51-59.

McLeod, Beverly, "The Relevance of Anthropology to Language Teaching", *TESOL Quarterly*, June, 1976. pp. 211-219.

Paulston, Christina Bratt, "Biculturalism : Some Reflections and Speculations", *TESOL Quarterly*, December, 1978. pp. 377-378.

Tucker, G.R. and W.E. Lambert, "Sociocultural Aspects of Language Study" in *Focus on Learner*, by John W. Oller and Jack C. Richards (eds.), Massachusetts : Newbury House, Inc., 1973.

บทบาทของวัฒนธรรมในการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศ

วัลยาพร นาวิการ

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ สิ่งซึ่งผู้สอนมักคำนึงถึงและให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก คือ ความถูกต้องแม่นยำทางไวยากรณ์ การรู้จักคำศัพท์และการอ่านออกเสียงคำให้ชัดเจน ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มักจะถูกมองว่าเป็นเกร็ดความรู้ปลีกย่อยซึ่งสำคัญน้อยกว่า บางครั้งก็ถูกละเลยทอดทิ้งไปบ้าง แต่โดยที่จริงแล้ววัฒนธรรมและภาษาเป็นของคู่กัน มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น ภาษาไม่ใช่สิ่งที่อยู่โดดๆ แต่มีโครงสร้างอยู่บนขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นเครื่องสะท้อนถึงวิถีความเป็นอยู่วิธีการประพฤติปฏิบัติ ความเชื่อและทัศนคติของกลุ่มชนเจ้าของภาษา ดังนั้น เมื่อชนต่างชาติ ต่างภาษาคิดต่อสื่อสารกันโดยผ่านภาษากลาง สิ่งที่เขาสื่อสารออกไปก็มีใช่เพียงเนื้อความเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความคิด ความอ่าน การประพฤติปฏิบัติตนในแวดวงของวัฒนธรรม และสังคมที่ตนเติบโตมา บ่อยครั้งที่ความแตกต่างทางวัฒนธรรมก่อให้เกิดความขัดแย้ง หรือความเข้าใจผิดระหว่างผู้พูด และผู้ฟัง ถึงแม้ว่า แต่ละฝ่ายจะสามารถใช้ภาษากลางได้อย่างคล่องแคล่วแม่นยำในภาคแรกของบทสนทนา เราจะได้พิจารณาถึงความแตกต่างของวัฒนธรรมทางภาษา อันนำมาซึ่งความเข้าใจผิดระหว่างชนต่างขนบธรรมเนียมประเพณี ดังต่อไปนี้

1. ความแตกต่างในการใช้ conversational routines
2. ความแตกต่างในการแสดง non-verbal behavior
3. ความแตกต่างทางทัศนคติ ความเชื่อ และการดำเนินชีวิต

1. ความแตกต่างในการใช้ conversational routines

Coulmas (1981) ได้อธิบาย conversational routines ว่าเป็นวาทะ (utterance) ที่ใช้ในการสนทนาโต้ตอบในโอกาสต่างๆ เช่น ในภาษาอังกฤษเราใช้ thank you เพื่อแสดงความขอบคุณ I'm sorry เพื่อแสดงความเสียใจหรือขอโทษ conversational routines นี้ ถูกกำหนดโดยวัฒนธรรมทางภาษา กล่าวคือ การจะเลือกใช้ routines ใด นอกจากจะขึ้นอยู่กับโอกาสแล้วยังขึ้นอยู่กับขนบธรรมเนียมประเพณีที่คู่สนทนาเติบโตมา routine หนึ่ง อาจเหมาะสมกับวัฒนธรรมหนึ่ง แต่กลับไม่เหมาะสมกับอีกวัฒนธรรม ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คือ routine ที่ใช้เป็นคำชม (compliment) คนชาติอื่นที่ไม่เข้าใจวัฒนธรรมทางภาษาของคนอเมริกัน จะรู้สึกว่าคุณอเมริกัน ฟุ่มเฟือย คำชมจนดูเหมือนไม่จริงใจ แต่แท้ที่จริงแล้ว คำชมมีหน้าที่ทางภาษาหลายๆ อย่างในวัฒนธรรมอเมริกัน เช่น ใช้ในการทักทาย (You look great today) การขอบคุณ (You're such an angel) การเปิดการสนทนา (That's a beautiful ring you have on) การปิดการสนทนา (It's nice talking to you) การกล่าวคำอำลา (Thank you for inviting us over. We really have a good time)

นอกจากนั้น จำนวนคำชมและน้ำเสียงที่แสดงความตื่นเต้นประทับใจของผู้พูดก็อาจก่อให้เกิดปฏิกิริยาต่างๆ ในตัวผู้ฟังที่ไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมทางภาษาในลักษณะนี้ ตัวอย่างเช่น Oh! I really like your dress. Where did you get it? It's beautiful ผู้ฟังอาจเข้าใจว่า ผู้ชมๆ มากเกินไปเหมือนไม่จริงใจ

แม้แต่ routines ที่ใช้ตอบรับคำชมก็ยังแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรม คนไทยเมื่อตอบรับคำชมจะพูดไปในการทำนองถ่อมตนในขณะที่คนตะวันตกจะตอบรับด้วยการขอบคุณ

A : I like your ear-rings. They're pretty.

B — { : Oh really? Actually they're very cheap. I got them on sale.
 B : (แบบไทย)
 : Thank you. I'm glad you like them.
 (แบบตะวันตก)

เมื่อพูดถึง conversational routines ประเภทนี้แล้ว ก็ควรจะได้พูดถึง conversational routines อีกประเภทหนึ่ง นั่นคือ routines ที่ถือว่าเป็นคำสับประมาททุกวัฒนธรรมมีคำสับประ-

มาด้วยกันทั้งนั้น เช่น อาจจะสับสนประมาท ด้วยการเปรียบเทียบสัตว์ ในภาษาอังกฤษ You're a chicken คือ การสับสนประมาทว่าขี้ลาด แต่ในภาษาไทยอาจจะฟังแล้วขบขันหลาย ๆ ภาษาเปรียบเทียบว่าเป็นลา ซึ่งในภาษาไทยเราก็อายุคนกัน แต่นำหนักของ ความหมายไม่รุนแรงเท่าไก่เหมือนควาย

นอกจากนั้นแล้ว ยังมีคำสับสนประมาทอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็น routines ธรรมดา ๆ ซึ่งผู้พูดหมายจะใช้เป็นหัวข้อสนทนา แต่ผู้ฟังกลับเข้าใจผิดว่า ผู้พูดตั้งใจจะสับสนประมาทตน เช่น เสือตัวนี้สวยดี รู้สึกว่าเคยเห็นแถวบางลำภู ผู้ฟังซึ่งเคยซื้อเต้าน้ำคั่วกาแฟในถิ่นหรูหรู อาจจะรู้สึกถูกสับสนประมาทอย่างแรง ในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม สิ่งที่มีมักจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดคือ ความไม่รู้เรื่อง routines ใด เป็นคำประมาทในวัฒนธรรมนั้น คนอเมริกันให้ความสำคัญแก่เรื่องส่วนตัวมาก แต่คนไทยไม่ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ ดังนั้น เมื่อคนไทยถามคนอเมริกันซึ่งเพิ่งรู้จักกันว่า How old are you? Are you married? Why don't you have any children? คนอเมริกันจะรู้สึกว่า กำลังถูกละเมิดสิทธิส่วนบุคคล และอาจจะไม่พอใจ ทั้ง ๆ ที่ผู้ถาม ๆ เพื่อต้องการมีหัวข้อสนทนากันเท่านั้น

ในทางตรงกันข้าม conversational routines ซึ่งคนอเมริกันถือว่าเป็น "ice breaker"¹ ในการเปิดการสนทนา เช่น What do you do here? What do you function here? I didn't know you went to this university. คนไทยถือว่าเป็นการดูถูก เป็นการสับสนประมาทอย่างแรง

นอกจาก conversational routines 2 ประเภทที่กล่าวมาแล้ว ยังมี routines อีกประเภทหนึ่งซึ่งปรากฏในภาษาหนึ่ง แต่ไม่ปรากฏในอีกภาษา เช่น คนอังกฤษมักจะทักทายกันด้วยเรื่องดินฟ้าอากาศ Isn't it a nice day? แต่คนไทยเราจะไม่ค่อยทักว่า วันนี้อากาศก็จริง แต่มักจะพูดว่า ไปไหนมา หรือ ถ้าใกล้เวลารับประทานอาหารก็จะถามว่า ทานข้าวหรือยัง ทั้ง "ไปไหนมา" และ "ทานข้าวหรือยัง" จะไม่ใช่เป็นคำทักทายในภาษาอังกฤษ

2. ความแตกต่างในการแสดง non-verbal behavior บนสื่อความหมาย

นอกจากปัจจัยทางภาษาจะเป็นตัวการที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดระหว่างชนต่างวัฒนธรรมได้แล้ว การแสดงออกทางอภิปรัชญา (non-verbal) ก็มีผลก่อให้เกิดความขัดแย้งได้เช่นกัน เป็นต้นว่า การแสดงออกทางสีหน้า (facial expression) ระยะห่างระหว่างบุคคล (personal

¹ ice breaker คือ คำพูดที่ใช้เปิดการสนทนาระหว่างคู่สนทนาที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะลดความรู้สึกแปลกหน้าซึ่งกันและกัน และนำทางไปสู่หัวข้อสนทนาอื่นๆ เช่น อากาศอบอุ่นนะวันนี้

distance) การเคลื่อนไหวของร่างกาย (body movement) และการประสานตา (eye contact) สิ่งเหล่านี้วัฒนธรรมเป็นเครื่องกำหนดทั้งสิ้น วัฒนธรรมเป็นตัวตัดสินว่า เมื่อใดควรแสดงอารมณ์ เมื่อใดควรเก็บความรู้สึก ในอเมริกาใต้ คู่สนทนาจะยืนชิดกันเพื่อแสดงความสนิทสนม แต่ในอเมริกาเหนือ การประชิดติดตัวกลับถือว่าเป็นการบุกรุกอาณาบริเวณของอีกฝ่ายหนึ่ง วัฒนธรรมตะวันออกถือว่า การจ้องหน้าคู่สนทนาเป็นการไม่สุภาพ ในขณะที่วัฒนธรรมตะวันตกกลับมองว่า การไม่สั้หน้าเป็นการไม่ให้ความสนใจ หรือแสดงความมีเล่ห์เหลี่ยม

3. ความแตกต่างทางทัศนคติ ความเชื่อและการดำเนินชีวิต

เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างทางทัศนคติ และการดำเนินชีวิต ซึ่งสะท้อนออกมาทางภาษา จะขอยกตัวอย่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงมากล่าว ถ้อยคำในบทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ แต่ความคิด ความอ่าน หรือวิธีการประพฤติปฏิบัติที่ถูกสื่อออกมาทางอ้อม อาจก่อให้เกิดความประหลาดใจแก่ผู้ฟัง ซึ่งไม่เข้าใจวัฒนธรรมนั้น

1. - สถานที่ : - เคาน์เตอร์ชำระเงินในห้างสรรพสินค้าในอเมริกา
 - คู่สนทนา : - พนักงานขายชาวอเมริกัน และคนไทยซึ่งเพิ่งไปถึงอเมริกาเป็นวันแรก
 - บทสนทนา : - พนักงานขาย : Two dollars. Cash or check, please ?
 - คนไทย :
 - พนักงานขาย : Cash or check ?
 - คนไทย : Cash please.

จะเห็นได้ว่า คำถามของพนักงานขายเป็นคำถามที่ประกอบด้วยศัพท์ง่าย ๆ แต่สาเหตุที่ก่อให้เกิดความไม่แน่ใจในตัวผู้ฟังซึ่งเป็นคนไทย คือ ในสังคมไทยเมื่อจะจับจ่ายใช้สอยสิ่งใดเรามักจะใช้เงินสด เราอาจจะใช้เช็คบ้างเมื่อซื้อสินค้าราคาแพง ๆ ในร้านที่รู้จักเชื่อถือกันดี แต่ถึงกระนั้น บางร้านยังติดป้าย “งดเช็คส่วนตัว” ไว้บริเวณที่จ่ายเงิน

2. - เหตุการณ์ : - การสนทนาทางโทรศัพท์ระหว่างแม่และลูก
 - บทสนทนา : - แม่ : Would you buy me some pizza ?
 - I'll pay you back when I get home.
 - ลูก :

คนตะวันออกซึ่งบังเอิญได้ยินข้อความที่ผู้จัดการพูดกับลูก รู้สึกแปลกใจ เพราะในวัฒนธรรมตะวันออก เราถือว่าเมื่อพ่อแม่ให้อะไรแก่ลูก ๆ น้อย ๆ ให้ เงินที่จ่ายไปก็ไม่ถือว่าต้องใช้คืน

3. – สถานที่ :— งานเลี้ยงอาหารค่ำ

– คู่สนทนา :— คนอเมริกันและคนไทย

– บทสนทนา :— คนอเมริกัน : My wife, she's wonderful, a very good cook.

Have you met her ?

Honey, sweetheart... come over here.

คนไทย :

ในกรณีนี้จะเห็นถึงข้อแตกต่างของวัฒนธรรมตะวันตก และวัฒนธรรมตะวันออกอย่างชัดเจน วัฒนธรรมตะวันตกจะอนุญาตให้คนชมเชยบุคคลในครอบครัวต่อหน้าผู้อื่นได้โดยไม่ถือว่าเป็นการยกยอกันเอง แม้แต่คำเรียกที่แสดงความรัก ความเอ็นดู ในภาษาอังกฤษ เช่น honey, sweetheart, love, darling เราก็ไม่มีใช้กันในภาษาไทย

4. ตัวอย่างที่ 4 ไม่ใช่บทสนทนา แต่เป็นข้อสังเกตที่รวบรวมมาจากความเห็นของคนเอเชียหลาย ๆ คน นั่นคือ บทบาทของสัตว์เลี้ยงในสังคมอเมริกัน สังคมอเมริกันให้ความสำคัญแก่สัตว์เลี้ยงประเภท สุนัข และแมว เป็นอย่างมาก สัตว์เหล่านี้ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีเยี่ยม มีอาหารกินสารพัด ตั้งแต่กระดูกปลาสดดิบบริหารฟัน ไปจนถึง อาหารแคลอรีต่ำ แม้แต่สรรพนามบุรุษที่ 3 ก็มักจะใช้ he หรือ she แทน it

สรุป : เราจะสอดแทรกวัฒนธรรมในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอย่างไร

ก่อนอื่นผู้สอนจะต้องพิจารณาจุดประสงค์ (objective) ของวิชาว่าคืออะไร ความสามารถทางหลักภาษา (linguistic competence) หรือความสามารถในการสื่อความหมาย (communicative competence) ถ้าเป็นจุดประสงค์แรกเมื่อจบหลักสูตรแล้ว ผู้เรียนควรใช้ภาษาต่างประเทศที่มีความถูกต้องทางไวยากรณ์ แต่ถ้าเป็นจุดประสงค์หลัง ผู้เรียนก็ควรใช้ภาษาต่างประเทศอย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และจากข้อเขียนข้างต้นจะเห็นว่า ความแม่นยำทางไวยากรณ์อย่างเดียวไม่เพียงพอในการเรียนภาษาต่างประเทศ ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ครูผู้สอนจะทำ

อย่างไรในการพัฒนาความรู้ และความสามารถทาง sociolinguistic ของผู้เรียน Sukwiwat (1981) กล่าวว่า ในการเรียนคำใหม่ หรือประโยคใหม่ในภาษาต่างประเทศ เราไม่ควรจะยึดถือคำแปลตรงตัวแต่อย่างเดียว แต่ควรคำนึงถึงเนื้อหา (context) ที่มาประกอบด้วย ทั้งนี้เนื่องจากคำ ๆ หนึ่งมีที่ใช้ได้แตกต่างกัน และให้ความหมายไม่เหมือนกันในสภาพการณ์ต่าง ๆ Anthony (1975) ให้ความเห็นใกล้เคียงกัน โดยเสนอว่า ในการสอนคำใหม่ ๆ ในภาษาต่างประเทศ ผู้สอนควรจะสอนคำเหล่านั้นในเนื้อหาต่าง ๆ ที่พาดพิงไปสู่การดำเนินชีวิต และวัฒนธรรมของชนชาตินั้น

นอกจากนั้นแล้ว ผู้สอนควรจะได้พูดถึงพฤติกรรมทาง non-verbal communication กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคม และขนบธรรมเนียมประเพณีของเจ้าของภาษา ซึ่งผลพลอยได้ก็คือทัศนคติใหม่ในตัวผู้เรียน ๆ จะมีการมองโลกในแง่ดี (optimism) ความยืดหยุ่นและพร้อมที่จะเปลี่ยน (flexibility) มีความใจกว้าง ยอมรับสิ่งที่แปลกไปจากตน (tolerance) และท้ายที่สุดก็จะมีการร่วมมือกับผู้อื่น (cooperativeness)

หนังสืออ้างอิง

- Anthony, E.M. (1975) "Lexicon and Vocabulary". *RELC Journal* 6, (1).
- Coulmas, Florian. (1981) *Conversational Routine*. The Hague : Mouton.
- Sukwiwat, Mayuri. (1981) "Crossing the cultural threshold : A Challenge to users of EIL". in Smith, Larry E. *English for Cross-Cultural Communication*. The Macmilan Press Ltd., Hong Kong.

หนังสืออ่านประกอบ

- Brikly, Vernon. (1981) "The international uses of English : Reseach in progress." in Brumfit, Larry E. *English for International Communication* Pergamon, U.K.
- Fraser, Bruce. (1981) "Insulting Problems in a Second Language." *TESOL Quarterly* 15, p. 435-441.
- Grimshaw, Allen D. (1973) "Rule, Social Interaction and Language Behavior." *TESOL Quarterly* 7, Nov.
- Holmes, J. and Brown, Dorothy F. (1976) "Developing Sociolinguistic Competence in a Second Language" *TESOL Quarterly* 10, p. 423-430.
- Jonz, Jon. (1976) "Measuring Values in Multilingual Setting." *TESOL Quarterly* 10, p. 203-209.
- Wolfson, Nessa. (1981) "Complimenting in Cross-cultural Perspective". *TESOL Quarterly* 15, p. 117-124.

คำยืมอังกฤษในภาษาไทย

ศิริพร พงษ์สุรพัฒน์

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่มีผู้ใช้แพร่หลายทั่วโลก จำนวนผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษมีถึง 381 ล้านคน พวกหนึ่งคือชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีประมาณ 115 ล้านคน ได้แก่ อังกฤษ อเมริกัน ออสเตรเลีย แคนาดา และนิวซีแลนด์ ส่วนอีกพวกหนึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ หรือใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีจำนวนถึง 266 ล้านคน (นับเป็น 33.1 เปอร์เซ็นต์ และมีจำนวนมากกว่าชาติเจ้าของภาษาที่ใช้เสียอีก) ชนเหล่านี้สามารถจัดแบ่งออกเป็นเขตต่าง ๆ ดังนี้คือ เอเชีย (ยกเว้นรัสเซีย) แอฟริกา ยุโรปกลางและตะวันตก รัสเซีย และซีกโลกตะวันตก สำหรับชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีภาษาประจำชาติเป็นของตนเอง จะใช้ภาษาอังกฤษก็ต่อเมื่อติดต่อกับเจ้าของภาษา หรือชนชาติอื่นที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สื่อความหมายระหว่างการติดต่อในประเทศของตนเอง หรือกับชาวต่างชาติ หรือใช้เพื่อการศึกษาหาความรู้ หรือเพื่อความบันเทิง หรือเพื่อการติดต่อสื่อความหมายประจำวันเฉพาะกลุ่มก็ได้ การใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศพยายามยึดหลักความถูกต้องของภาษาที่ผู้เป็นเจ้าของใช้ แต่ปัญหาเกิดขึ้นมากมาย ทั้งนี้เพราะจำนวนผู้ใช้เพิ่มขึ้นมากมาย โอกาสในการใช้ก็แตกต่างกันออกไป รูปแบบของภาษาในถิ่นไวยากรณ์และความหมายก็เปลี่ยนแปลงแตกต่างกันออกไป มีลักษณะเฉพาะบางอย่างซึ่งอาจไม่เป็นอุปสรรคในการติดต่อสื่อความหมายของชนในชาติเดียวกัน แต่มักจะเกิดปัญหาเรื่องความเข้าใจ และการยอมรับเมื่อติดต่อกับชนชาติเจ้าของภาษา หรือชนชาวต่างประเทศ ปัญหาโดยทั่ว ๆ ไปมักเป็นปัญหาด้านระบบเสียง ไวยากรณ์ และคำศัพท์ โดยเฉพาะในก้านคำศัพท์ เพื่อลดความยุ่งยากในการบัญญัติศัพท์และเพราะคำบางคำไม่สามารถแปลได้ จึงมีการยืมคำหรือทับศัพท์ภาษาอังกฤษมาใช้โดยอาจมีการเปลี่ยนแปลงทางรูป หรือระบบเสียงแต่คงความหมายเดิมไว้

การทับศัพท์หรือการยืมคำอังกฤษมาใช้เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อมีการหยิบยืมทางวัฒนธรรม หรือเป็นการปรับตัวให้เข้ากับสภาวะแวดล้อม วิวัฒนาการแขนงต่าง ๆ รวมทั้งความคิดของคนในดินแดนต่าง ๆ ของโลก ประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน สังคมไทยรับเอาวัฒนธรรมแนวความคิด การศึกษาและเทคโนโลยีต่าง ๆ มาจากซีกโลกตะวันตกมากโดยเฉพาะจากประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ หรือเป็นภาษาในการติดต่อสื่อสาร ในด้านการใช้ภาษา จึงหยิบยืมคำศัพท์จากภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก

จากการศึกษาคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 และ พ.ศ. 2525 พบว่าคนไทยใช้คำยืมภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

	พ.ศ. 2493	พ.ศ. 2525
ก	7	25
ค	—	55
จ	—	2
ช	2	9
ซ	2	45
ด	1	19
ต	3	3
ท	1	25
น	1	19
บ	4	32
ป	2	15
พ	—	15
ฟ	1	25
ม	—	36
ย	—	8
ร	1	17

พ.ศ. 2493		พ.ศ. 2525
ล	2	20
ว	—	10
ส	5	18
ห	2	3
อ	4	58
ช	1	29

เป็นที่น่าสังเกตว่า คำยืมอังกฤษที่ใช้เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด รายละเอียดของการศึกษาคำยืมของพจนานุกรมทั้งสองเล่ม มีดังต่อไปนี้ คือ

(1) คำยืมอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 มีดังนี้ คือ

ก. ก๊อก กัปตัน กุก เกม เกรน เกีย แก๊ป

ข. เซ็ค เซ็ค

ช. ชุป เซ็น

ค. เคนมาร์ก

ด. คอรัปโต ตัน เต้นท์

ท. เทอม

น. นอต

บ. เบนซิน เบียร์ โบ โบนัส

ป. เป็ก เป๊ป

ฟ. เฟ็น

ร. แร็กเกต

ล. ลิตร ลินิน

ส. สตู สปริง สลุต สลุป แสตมป์

ห. หรีด แหม่น

อ. ออฟฟิศ อาร์ม ไอค ไอศกรีม

ช. แซม

ข้อสังเกต

1. คำยืมอังกฤษจำนวนหนึ่งไม่ได้ใส่ภาษาอังกฤษในวงเล็บไว้ให้ แต่บอกประวัติคำไว้ว่ามาจากคำอังกฤษคำเหล่านั้นได้แก่

- ค. คริสต์ คริสต์มาส คริสเตียน
- ช. ช็อกโกแลต
- บ. แบตเตอรี่
- ป. เปอร์เซนต์
- ฟ. ฟิล์ม ฟุต ฟุตบอล
- ม. มัสลิน เมตริกตัน
- ย. เยอรมัน
- ร. โรมัน โรมันคาทอลิก

2. คำจำนวนหนึ่งมีใช้ในภาษาอังกฤษ แต่บอกประวัติคำว่า มาจากฝรั่งเศส คำเหล่านั้นได้แก่

- ก. กงสุล กรัม กิโล กิโลกรัม กิโลเมตร กิโลลิตร
- ม. มิลลิกรัม มิลลิเมตร มิลลิลิตร เมตร

3. คำจำนวนหนึ่งน่าจะเป็นคำยืมอังกฤษได้ แต่ไม่มีประวัติของคำให้ไว้ และไม่ได้ใส่คำอังกฤษไว้ให้ คำเหล่านั้นได้แก่

- ก. กบิตัน กระรอก ก๊าซ กาแฟ กุหลาบ แกลลอน
- ค. ควินิน คอนกรีต เกรด
- ช. เซนติกรัม เซนติเกรด เซนติเมตร เซนติลิตร
- ด. เดคากรัม เดคาเมตร เดคาลิตร เดซิกรัม เดซิเมตร เดซิลิตร
- น. นาฬิกา
- บ. โบท
- ป. ปอนต์ ปิงปอง
- ม. ไมครอน ไมโครกรัม ไมโครลิตร เมตริกตัน

ย. เยอรมัน

อ. อเมริกัน

ฮ. เฮกโตกรัม เฮกโตเมตร เฮกโตลิตร

4. ชนิดของคำตามหลักไวยากรณ์เป็น คำนาม ทั้งสิ้น และไม่มีการเปลี่ยนรูปแต่อย่างใด แต่จะมีการเปลี่ยนแปลงทางระบบเสียงบ้าง

5. ความหมายของคำคงเดิมตามคำภาษาอังกฤษ

(2) คำยืมอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525

ก. กราฟ กลูโคส ก๊อก กอซ ก๊อบบี้ กอล์ฟ กระต๊อ กัปตัน กาแล็กซี่ กิโด ไชเกิล กิโดเฮิร์ตซ์ กีตาร์ กุก เกม เกรน เกาต์ เกีย แก้ง แกโดลิเนียม แก๊ป แกมมา แกรไฟต์ แกลลอน แกลเลียม โกรทน์

ค. คริสต์มาส คริปทอน ครีม คลอรีน คลอโรฟอร์ม คลอโรฟิลล์ คลัตซ์ คลินิก ควินิน ค็อกกัส ค็อกเทล คอเคซอยต์ คอนกรีต คอนเทนเนอร์ คอนเวนต์ คอนเสิร์ต คอมพิวเตอร์ คอมมานโด คอมมิวนิสต์ คอยล์ คอร์ด คาทอลิก คาร์บอน คาร์บอนไดออกไซด์ คาร์บอนมอนนอกไซด์ คาร์บอนเนต คาร์บอลิก คาร์บูเรเตอร์ คาร์โบรันดัม คาร์โบไฮเดรต คิว คุกกี้ คุเรียน เคเบิล เครดิต เคาน์เตอร์ แคดเมียม แคโทด แคปซูล แคลคูลัส แคลเซียม แคลเซียมคาร์ไบด์ แคลเซียมไฮดรอกไซด์ แคลอรี แคลิฟอร์เนียม โคเคน โคะเซแกนส์ โคไซน์ โคแทนเจนต์ โคมอลต์ โคม่า โครเมียม โครโมโซม โควตา โคออร์ดิเนต

จ. ไซก จอร์เมเนียม

ช. ช็อกโกเลต ซอลก ซิมแปนซี เซ็ค เซลล์เล็ก เซ็ต เซียร์ แซร์ ไชว

ซ. ซอส ซัลฟา ซาแมเรียม ซิกแซก ซิการ์ ซินนามิก ซิป ซิฟิลิส ซิลิคอน ซีเซียม ซีนอน ซีเมนต์ ซีเรียม ซีลีเนียม ซูป ซูโครส เซแคนต์ เซต เซ็น เซนติกรัม เซนติเกรด เซนติเมตร เซนติลิตร เซอร์ม เซลเซียส เซลล์ เซลลูโลส เซอร์โคเนียม แซ็กคาริน แซ็กคารินไฮเดียม โซดา โซเดียม โซเดียมคาร์บอเนต โซเดียมไฮดรอกไซด์ โซเดียมไฮโดรเจนซัลเฟต โซลา โซเกิล โซน โซยาไนต์ โซเรน โซโล

ด. ตราฟต์ ตอลลาร์ ถัทซ์ ดิสโพรเซียม ดีเซล ดีเปรสชัน เดกซ์โทรส เดคากรัม
เดคาเมตร เดคาลิตร เดซิกรัม เดซิเมตร เดซิลิตร เดนมาร์ก ไคแซ์คาไรต์ ไคนาโม
ไคนาไมต์ ไคโนเสาร์ ไคเรกตริกซ์

ค. ตอร์มิโด ตัน เต้นท์

ท. ทรอมโบน ทรัมเบ็ต ทรานซิสเตอร์ ทอนซิล ทอฟฟี่ ทอริยม ทังสเตน
ทิงเจอร์ ทิม ทีเอนที ทุเลียม เทคนิก เทคนิเซียม เทคโนโลยี เทนนิส เทลลูเรียม เทอม
เทอร์โมมิเตอร์ เทอร์เซียม เทนเจนต์ เทนทาลัม เทแรกเตอร์ เทลเลียม ไททาเนียม ไทเทรต

น. นอต นิกรอยด์ นิโคติน นิโครม นิวคลีอิก นิวเคลียร์ นิวเคลียส นิวตรอน
นีออน นีโอติเมีย เนตบอล เนบิวลา เนปจูน เนปทูเนียม ไนต์ ไนเบเลียม ไนโตรเจน
ไนลอน ไนโอเซียม

บ. บรันดี บริดจ์ บังกะโล บอล บัคเทรี บันลูน บาซิลลัส บาร์ บาร์เลย์
बारอมิเตอร์ บาสเกตบอล บิลเลียด บิวเรตต์ บิสมัท บิตา เบรก เบริลเลียม เบส เบอร์
เบอร์คีเลียม เบียร์ เบคทีเรีย แบงก์ แบดมินตัน แบตเตอรี่ แบนโจ แบเรียม โบ โบต
บอนัส โบรมีน โบรอน

ป. ปริซึม ปลั๊ก ปลาสเตอร์ ปอนด์ ปาร์เกต์ ปิกนิก ปึงปอง ปีโตรเลียม เป็ก
แป๊ป เป็กเกอร์ โปรตอน โปรตีน โปรเทสแตนต์ โปลิโอ

พ. พลาสติก พลาสมา พลุโต พลุโทเนียม พอลเนียม พาร์เชก พาราฟิน พีระมิด
เพอร์ซีโอติเมีย แพลทินัม แพลเลเดียม โพซิตรอน โพแทสเซียม โพโรโทเอกติเนียม
โพรมิเทียม

ฟ. ฟรักโทส ฟรี ฟลูออรีน ฟอ์มาลดีไฮด์ ฟอ์มาลิน ฟอสฟอรัส ฟอสเฟต
ฟังกซ์ ฟาทอม ฟาร์ม ฟาสซิสต์ ฟิล์ม ฟิวส์ ฟิสกัส ฟุต ฟุตบอล ฟุสแก๊ป เฟลด์สปาร์
เฟอร์เมียม เฟิน แฟชั่น แฟรนเซียม แฟลกซ์ แฟลต โฟกัส

ม. มองโกลอยด์ มอเตอร์ มอร์ฟีน มอลโทส มะกะโรนี มัมมี่ มัสตาร์ด มัสลิน
มิลลิบาร์ มิสซา มีเทน เมกะเฮิร์ตซ์ เมตร เมตริกตัน เมทิลแอลกอฮอล์ เมนเดลิเวียม
เมนทอล แมกนีเซียม แมงกานิน แมงกานีส โมโนแซ็กคาไรด์ โมเมนต์ โมลิบดีนัม โมเลกุล

โมเสก ไมกา ไมครอน ไมโครกรัม ไมโครฟิล์ม ไมโครโฟน ไมโครมิเตอร์ ไมโครเมตร
ไมโครลิตร ไมโครเวฟไมล์

ย. ยิบซัม ยิปซี ยูเรนัส ยูเรเนียม ยูโรเนียม เยซู แยม แยม

ร. รักบี้ รักเทอร์ฟอร์เทียม รัมมี รัมบิ้น รัคกัซัน รีเนียม รัม รูทีเนียม รูบิเทียม
รูเลตต์ เรดอน เรตาร์ เรเทียม แร็กเกต โรเทียม โรมัน โรมันคาทอลิก

ล. ล็อกเกต ลอกการัทม์ ลองจิจูด ลอว์เรนเซียม ละติจูด ลาวา ลิกไนต์ ลิทมิส
ลิตร ลิเทียม ลิโนสติก ลิโนลีน ลิปสติก ลิฟต์ ลูทีเซียม เลเซอร์ เลนส์ เลวโดส แล็กโทส
แลนทานัม

ว. วอลเลย์บอล วัตต์ วาเนเคียม วาล์ว วิตามิน วิสกี วุลแฟรม เวเลนซี แวนดา
ไวโอลิน

ส. สกี สเกต สแกนเดียม สตรอนเซียม สตริกนิน สตัฟฟ์ สปากเกตตี สเปกตรัม
สเปกโทรสโคป สไปริลล์ สแลง สลุต สรุบ สัมมนา สุลท้าน เสรีท์ เสิร์ฟ แสทมป์

ห. หรีด แฮมมิ่ง ไหวด

อ. ออกซิเจน ออกซิเคชั่น ออกไซด์ ออนซ์ ออฟฟิศ ออสเมียม อะเซทิลีน
อะครีนาลิน อะตอม อะมีบา อะเมริเซียม อังสตรอม อัลตราไวโอเลต อาร์กอน อาร์ต
อิตเทรียม อิตเทอร์เบียม อินซูลิน อินเดียม อินฟราเรด อิมัลชัน อิริเดียม อีเล็กตรอน
อีเล็กทรอนิกส์ อีเล็กโทน อินหม่าน อีเทอร์ เอกซเรย์ เอเคอร์ เอทิลแอลกอฮอล์ เอนไซม์
เอ็มบริโอ เออร์เนียม แอกทิเนียม แอนติเจน แอนติบอดี แอนติอีเล็กตรอน แอนด
แอมมิเตอร์ แอมโมเนียม แอลกอฮอล์ แอลฟา แอสทาทีน แอสไพริน แอสฟัลต์ ไอก
ไอโซน ไอศ โอลิมปิก โอห์ม โอห์มมิเตอร์ โอเอซิส ไอโซโทป ไอونسไทเนียม ไอศกรีม
ไอออน ไอโอดีน

ฮ. ฮอกกี้ ฮอร์โมน ฮอลแลนด์ ฮอลันดา ฮาเร็ม ฮาร์ทเนียม ฮิบโปโปแตมัส ฮีสทีเรีย
ฮีเลียม เฮกตาร์ เฮกโตกรัม เฮกโตเมตร เฮกโตลิตร เฮโมโกลบิน เฮโรอิน เฮลิคอปเตอร์
เฮิร์ตซ์ แฮนด์บอล แฮฟเนียม แฮม โซเต้ล โซลเมียม โซโครมิเตอร์ โซโครคาร์บอน
โซโครเจน โซโครเจนซัลไฟด์ โซโครเจนเพอร์ออกไซด์ โซโครมิเตอร์ โซไฟ

ข้อสังเกต

1. คำที่มีการเปลี่ยนแปลงวิธีอ่าน คือ ไมครอน มิโครรัม และมิโครลิตร ในฉบับ 2493 เปลี่ยนเป็น ไมครอน ไมโครรัม และไมโครลิตร ในฉบับ 2525

2. คำจำนวนหนึ่งน่าจะพิจารณาว่าเป็นคำยืมอังกฤษได้ แต่ไม่มีประวัติของคำให้ไว้ รวมทั้งไม่มีภาษาอังกฤษให้กำกับไว้ด้วย คำเหล่านั้นได้แก่

ก. กปีตัน กระหรีบ๊ีบ กาแฟ การ์ตูน โกโก้

ค. คริสเตียน การาวาน เค้ก

ช. โซโคลน

ด. ดี.ดี.ที.

ต. ไต้ฝุ่น ไต้หวัน

น. นิกเกิล ไนต์คลับ

บ. บล็อก เบนซิน

ป. ปาล์ม เปอร์เซ็นต์

ฟ. ไฟ

ม. มะฮอกกานี มาลาเรีย

ย. ยีราฟ เยอร์มัน

ส. สลัด

อ. อเมริกัน อะลูมิเนียม อินเดีย

ฮ. ฮินดู

3. คำจำนวนหนึ่งที่ใช้ในภาษาอังกฤษ แต่บอกประวัติคำว่ามีมาจากฝรั่งเศส คำเหล่านั้นได้แก่

ก. กงสุล กรัม กาเฟอีน กิโลกรัม กิโลเมตร กิโลลิตร

ค. คุปอง

4. ชนิดของคำตามหลักไวยากรณ์ ส่วนมากเป็นคำนาม มีส่วนน้อยที่นำมาใช้เป็นคำชนิดอื่นด้วย เช่น

(ก) เป็นคำกริยาคำช่วย

- ก. เกม
- ข. เชียร์ ไชว
- บ. เบรก
- ย. แอ็บ
- ว. ไหวท

(ข) เป็นคำวิเศษณ์คำช่วย

- ค. กรีม คอมมิวนิสต์
- จ. โจ๊ก
- ช. ชิกแซก เซ็น

5. คำยืมจำนวนหนึ่งให้คำจำกัดความเป็นคำยืมด้วยกัน เช่น

เดกซ์โทรส	—	กลูโคส
เลวโลส	—	ฟรักโทส
แอนติอเล็กตรอน	—	โพซิตรอน
วูลแฟรม	—	ทังสเตน

6. ความหมายของคำยืมส่วนมากคงเดิม

7. ชนิดของคำยืม มีตั้งแต่ศัพท์เฉพาะจนกระทั่งศัพท์ที่ใช้ทั่วไปสื่อความหมายง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างประเภทต่าง ๆ ข้างล่างนี้

(1) คำส่วนหนึ่งเป็นคำศัพท์เฉพาะในสาขาวิชาต่าง ๆ แต่มีเป็นจำนวนน้อยที่บ่งสาขาวิชาไว้อย่างชัดเจน เช่น

(ก) คณิตศาสตร์

กราฟ คอร์ด โคเซแคนต์ โคไซน์ โคแทนเจนต์ โคออร์ดิเนต เซแคนต์
เซต ไซน์ ไคเรกตริกซ์ แทนเจนต์ ปริซึม ฟังก์ชัน ลอการิทึม

(ข) ฟิสิกส์

แกมมา ไซเกล บีตา พลาสมา เมกะเฮิรตซ์ เลเซอร์ สเปกตรัม
แอลฟา เฮิรตซ์

(ค) ไฟฟ้า

คอนเดนเซอร์

(ง) เกม

เบส พาราฟิน เวเลนซี

(2) ชื่อธาตุจำนวนหนึ่ง มีคำไทยใช้ เช่น ดีบุก ปรัช สังกะสี เป็นต้น อีกจำนวนหนึ่งมีทั้งคำยืมอังกฤษและคำไทยให้เลือกใช้ เช่น พลัมเบโก หรือแร่ดินสอดำ แต่มีธาตุอีก 88 ธาตุด้วยกันที่ใช้คำยืมอังกฤษ เช่น ไพรเมียม รูทีเนียม เป็นต้น

(3) มาตราชั่งตวงวัด มีหลายประเภทที่เป็นคำยืม เช่น

ปริมาตร	แกลลอน
ความร้อน	แคลอรี
ความต้านทาน	โอห์ม
ความถี่	เฮิรตซ์
ระยะ	อังสตรอม
พื้นที่	เอเคอร์
กระแสไฟฟ้า	แอมแปร์

(4) ชื่อพืชพันธุ์ไม้ มีเป็นจำนวนน้อยที่ใช้เป็นคำยืม เช่น โกโรตัน แพลกซ์ และลินส์ต เป็นต้น

(5) ชื่อกีฬา เช่น กอล์ฟ เทนนิส รักบี้ บาสเกตบอล เป็นต้น

(6) ชื่อเครื่องดนตรีของต่างประเทศ เช่น แบนโจ กีตาร์ อิเล็กโทน ทรอมโบน เป็นต้น

(7) ชื่อเครื่องมือต่าง ๆ เช่น เทอร์โมมิเตอร์ บารอมิเตอร์ ไฮโดรมิเตอร์ เป็นต้น

(8) ชื่อดาวเคราะห์ถึงแม้จะมีคำไทยใช้ ยังมีคำยืมให้ใช้ได้อีกด้วย เช่น เนปจูน พลูโต ยูเรนัส เป็นต้น

(9) ชื่อสาร สารประกอบ สารอินทรีย์ต่าง ๆ ในทางวิทยาศาสตร์ ก็ใช้เป็นคำยืมเป็นจำนวนมาก เช่น คาร์โบรันทัม คาร์โบไฮเดรต โกลเคน เป็นต้น

- (10) ความก้าวหน้าทางวิทยาการแผนใหม่ เช่น คอมพิวเตอร์ แอปซูล เป็นต้น
- (11) คำที่สื่อความหมายต่าง ๆ ใช้อย่างกว้างขวางในชีวิตประจำวัน เช่น กู้ก ครีม เคาน์เตอร์ แบงก์ เป็นต้น
- (12) คำศัพท์เทคนิคแต่นำมาใช้ในชีวิตประจำวันเป็นที่คุ้นเคยกัน เช่น กลูโคส เกาต์ คลัสซ์ เป็นต้น
- (13) คำยืมสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม ศาสนา การกิน ความเป็นอยู่ของชาวตะวันตก เช่น แพลต ลูกก็๊ ถือกเทล โปรเทสแตนท์ โบ๊กเกอร์ ชุป ดอลล่าร์ เป็นต้น
- นอกจากคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมแล้ว ยังมีคำอื่น ๆ ที่นิยมใช้กันทั่วไปในปัจจุบันอีก เช่น
- A. aerobic (dance), agent, air (-conditioner), air hostess, apartment, apple, arcade
 - B. bakery, barbecue, barbiturate, baseball, birthday, board, bomb, booking, boot, boutique, bowling, boy, bar, bright, bronze, brush-on, buffet, bus, bus-lane, bye
 - C. camp, card, care, carrot, cashier, cassette, catalogue, centre, ceramic, champagne champion, chassis, cherry, civilize, clip, climax, club, coat, cocktail, lounge, coffee break, coffee shop, column, compressor, condominium, cone, contact lens, court, curfew
 - D. department store, depression, design, disc, disco, doughnut, drier, drink
 - E. eye-liner, eye-shadow
 - F. fair, fan, fancy, fit, flash, floor, foil, footnote, footpath, form, freezer, furniture
 - G. gallery, gay, gift shop, group, gymnastic, gymnasium
 - H. hamburger, hello, high-way, hippy, homo (sexual)
 - I. idea, I.Q.
 - J. jean, jeep, jelly, jet, jewelry, jumbo
 - K. kilowatt, knock out
 - L. lacquer, late, lecture, lesbian, lift, lock
 - M. make-up, man, maxy (dress), mini (dress), mini-skirt, mobile, motel, motorcycle,
 - N. navy, net
 - O. O.K., one-way, operator, order, organ
 - P. paint, partner, party, passport, pattern, piano, pie, pick-up, pizza, plaza, pocket-book, polo, poster, proof, pump, punch, punk
 - Q. quartz

R. reception, report, retire, rock, roller, romantic, roneo

S. sandwich, screw, script, scooter, sex, shampoo, shape, sheet, sherry, shipping, shopping, show, slide, slip, slum, snooker, spot-light, stainless, stapler, steak, stereo, style, strawberry, suit, supermarket, sweater, sweet

T. tank, tango, tape, taxi, telex, terrace, tie, tissue, title, tomboy, tour, townhouse, transcript, trip, trust, turbo, T.V.

V. vanilla, video, visa, view, volt

W. wall paper, wax, wig, wind surf, wine

X. xerox

Z. zoom

ข้อสังเกต

1. คำส่วนมากมีชนิดของคำตามหลักไวยากรณ์เป็นคำนาม
2. คำบางคำนำมาใช้กับคำนามไทย เช่น คน bright เต้น aerobic เป็นต้น
3. คำบางคำมีภาษาไทยใช้ แต่ก็ยังนิยมใช้คำยืมอังกฤษ เช่น eye-liner, cashier เป็นต้น
4. คำส่วนมากเป็นคำสะท้อนถึงการพัฒนาวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ อาหารการกินของชีวิตประจำวันในยุคปัจจุบัน เช่น

อาหาร hamburger, steak, vanilla, buffet

การแต่งกาย jean, wig, design

ความเป็นอยู่ townhouse, coffee shop, condominium

ลักษณะเฉพาะบางอย่าง punk, gay

ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี tape, video, cassette

สรุปได้ว่า คำยืมอังกฤษเข้ามามีส่วนในชีวิตประจำวันของคนไทย ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การเมือง กีฬา อาหาร และผลิตภัณฑ์ต่างๆ คำยืมอังกฤษจะมีส่วนช่วย หรือมีผลอันไม่เป็นที่พึงประสงค์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เป็นสิ่งที่ครูสอนวิชาี้ควรให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะคำที่รวบรวมไว้ในพจนานุกรมไทยแล้ว คำยืมอังกฤษเหล่านี้จะเป็นประโยชน์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษจะได้ทราบว่า มีศัพท์คำไหนบ้างที่ผู้เรียนไม่ต้องไปเปิดหาความหมาย และมีความหมายใดบ้างที่ใช้กันจนเคยชินจนมีความหมายเฉพาะอย่าง ถ้า

บังเอิญความหมายเปลี่ยนแปลงไป หรือมีความหมายเพิ่มขึ้นในภาษาไทย ครูสอนภาษาอังกฤษจะได้ชี้แนะได้ถูกต้อง

ข้อสังเกตรูปคำยืมอังกฤษและความหมาย

1. เปรียบเทียบพยัญชนะต้นทั้งไทยและอังกฤษสำหรับคำยืมอังกฤษ

ก. C G K

ข. K C QU

จ. J

ช. CH SH

ซ. S C Z X

ด. D

ต. T

ท. T

น. N KN

บ. B

ป. P

พ. P

ฟ. F PH

ม. M

ย. G U E J

ร. R

ล. L

ว. V W

ส. S

ห. WR M V

อ. O A U Y I E X

ฮ. H

2. คำภาษาอังกฤษมีหลายรูป แต่ในภาษาไทยมีเพียงรูปเดียว แต่ความหมายคงเดิม เช่น

sola, solar - โซลา

missa, mass - มิสซา

gypsy, gipsy - ยิปซี

3. คำอังกฤษคำเดียว แต่ภาษาไทยออกเสียงและสะกดได้หลายอย่าง (ความหมายคงเดิม) เช่น

chocolate - ช็อกโกเลต, ช็อคโกแลต

bacteria - บักเตรี, แบคทีเรีย

4. คำยืมนี้มีการตัดคำให้เสียงสั้นลง แต่ความหมายคงเดิม เช่น

joker เหลือแต่เพียงโจก และ number เหลือแต่เบอร์เท่านั้น

5. บางคำมีการออกเสียงค่อนข้างเพี้ยนไป เช่น

เซ็น (sign) ริบบิ้น (ribbon) เป็นต้น

6. บางคำนำมาใช้ประกอบกับคำไทย แทนที่จะเป็นคำทั้งหมด เช่น

รังสีแกมมา (gamma rays) หรือ กรดนิวคลีอิก (nucleic acid) เป็นต้น

7. คำอังกฤษคำเดียว อาจจะนำมาใช้ในภาษาไทยได้หลายความหมาย เช่น chalk อาจหมายถึงแรชนิกหนึ่ง หรือเครื่องเขียนกระดานดำชนิดหนึ่ง ทำจากแคลเซียมซัลเฟต

ball อาจหมายถึง ลูกบอล หรือ งานบอลก็ได้

8. คำไทยคำเดียว อาจจะนำมาจากคำภาษาอังกฤษหลายคำ และมีความหมายต่างกัน ออกไปด้วย เช่น นอต มาจากคำว่า knot ซึ่งหมายถึงหน่วยแสดงความเร็วของสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามระบบการเดินเรือ หรือมาจากคำว่า nut ซึ่งหมายถึงท่อนหรือแผ่นโลหะสั้น ๆ มีรูเกลียวตรงกลาง ใช้สำหรับสวมขันเข้ากับปลายสลักเกลียวก็ได้ [คิว มาจากคำว่า cubic แปลว่า ลูกบาศก์ หรือมาจากคำว่า queue ซึ่งหมายถึงแถวตามลำดับก่อนหลัง]

[ครูสอนภาษาอังกฤษสามารถนำคำยืมอังกฤษมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในด้านคำศัพท์ เพราะการเรียนรู้คำศัพท์ และการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่พัฒนาควบคู่กันไป]

บรรณานุกรม

- พงษ์ศรี เลชะวัฒน์, รศ.ดร. “อิทธิพลภาษาต่างประเทศในภาษาไทย” เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง “การใช้ภาษาไทย” จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติร่วมกับคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาปรัชญา (14-15 กรกฎาคม 2516)
- วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์, รศ.ดร. “อิทธิพลภาษาต่างประเทศในภาษาไทย” เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง “การใช้ภาษาไทย” จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติร่วมกับคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาปรัชญา (14-15 กรกฎาคม 2526)
- อัจฉรา วงศ์โสธร, รศ.ดร. “การบัญญัติศัพท์และการทับศัพท์” เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง “การใช้ภาษาไทย” จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ร่วมกับคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาปรัชญา (14-15 กรกฎาคม 2526)
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493. โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น กรุงเทพฯ 2519.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์. กรุงเทพฯ, 2525.
- Dale, Edgar, et al. *Techniques of Teaching Vocabulary*. Massachusetts: The Benjamin/Cummings Publishing Company, 1971.
- The Oxford Paperback Dictionary*. Compiled by Joyce M. Hawkins. New York: Oxford University Press, 1979.
- Gonzalez, Andrew. “When Does an Error Become a Feature of Philippine English,” Paper presented at SEAMEO Regional Language Centre, Singapore, April, 1981.
- Llamzon, Teodoro P., Dr. “Essential Features of New Varieties of English,” Paper presented at SEAMEO Regional Language Centre, Singapore, 1981.
- Quirk, Randolph. “Language Variety : Nature and Art,” Paper presented at SEAMO Regional Language Centre, Singapore, 1981.
- Tay, Mary W.J. and Anthea Fraser Gupta. “Towards a Description of Standard Singapore English,” Paper presented at SEAMEO Regional Language Centre, Singapore, 1981.
- Wong, Irene F.H. “Malaysian English as a New Variety of English: The Structural Aspect”, Paper presented at SEAMEO Regional Language Centre, Singapore, 1981.

- Bamgbose Ayo. "Standard Nigerian English: Issues of Identification", *The Other Tongue English Across Cultures*, ed. Braj B. Kachru. Urbana : University of Illinois Press, 1982.
- Kachru Braj B. "Models for Now-Native Englishes," *The Other Tongue English Across Cultures*. ed. Braj B. Kachru. Urbana : University of Illinois Press, 1982.
- Nash, Rose. "Pringlish : Still more Language Contact in Peurto Rico," *The Other Tongue English Across Cultures*, ed. Braj B. Kachru. Urbana : University of Illinois Press, 1982.
- Stanlaw, James. "English in Japanese Communicative Strategies," *The Other Tongue English Across Cultures*, ed. Braj B. Kachru. Urbana : University of Illinois Press, 1982.
- Zuengler, Jane E. "Kenyan English," *The Other Tongue English Across Cultures*, ed. Braj B. Kachru. Urbana : University of Illinois Press, 1982.

สนทนากับจอร์จ วู้ดดิงตัน (George Woodington)

ชื่อ จอร์จ วู้ดดิงตัน

สัญชาติ อเมริกัน

ภูมิลำเนา นิวเจอร์ซีย์ อเมริกา

การศึกษา จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยนิวเจอร์ซีย์

B.A. (English Education)

M.A. (ESL)

Coursework in International Management

(School of International Training Vermont)

อาชีพ ครูสอนภาษาอังกฤษ

— อยู่เมืองไทยมาก็ปีแล้วละ

— หกปีซะ แต่ไม่ได้อยู่ที่เดียวหกปี อยู่ที่ละสองปี แล้วไปอยู่ประเทศอื่นแล้วกลับมาเมืองไทยอีก ช่วงที่ผมไม่ได้อยู่เมืองไทย ผมไปอยู่ที่กัวเตมาลาหนึ่งปี ชาติคูอาร์เบียปีครึ่ง นอกจากนั้นก็ต้องเที่ยวบ้างอยู่อเมริกาบ้าง

— หกปีที่อยู่เมืองไทยทำอะไรบ้างคะ

— สอนภาษาอังกฤษ ผมมาเมืองไทยครั้งแรกในฐานะอาสาสมัคร ถูกส่งไปอยู่ที่วิทยาลัยครูจอมบึง หลังจากนั้น ก็ไปสอนภาษาและวรรณคดีที่มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่นครปฐมสองปี ผมชอบนครปฐมมาก จากนั้นผมก็ไปสอนภาษาอังกฤษที่ธรรมศาสตร์หนึ่งเทอม ผมเกิดคิดถึงบ้านขึ้นมาก็เลยกลับบ้าน พอกลับบ้าน ผมก็เลยถือโอกาสเรียนปริญญาโท พอเรียน coursework หมด ผมก็ไปทำงานที่กัวเตมาลาหนึ่งปี ที่ชาคูอาร์เบียอีกปีครึ่งแล้วก็กลับมาเมืองไทย สอนภาษาอังกฤษผู้ลี้ภัยลาว เขมรและชาวเขาที่พนัสนิคม

โครงการผู้ลี้ภัยเป็นโครงการระยะสั้น คือ เป็นโครงการหกเดือน ถ้าไม่มีปัญหาอะไร ก็ต่อโครงการไปอีกหกเดือน พอผมสอนภาษาอังกฤษที่พนัสนิคมได้หกเดือนผมก็ไปเรียนทางด้าน International Management ที่เวอร์มอนต์ แต่ผมไม่ชอบโปรแกรมที่นั่น มันไม่มีลักษณะเป็นวิชาการ เป็นการทดลองเอาคนหลาย ๆ ชาติมาอยู่ร่วมกันมากกว่า ผมเรียนได้ทอมเดียวก็เลิกเรียน กลับมาเมืองไทยไปทำงานที่พนัสนิคมอีก คราวนี้ผมไม่ได้สอนภาษาอังกฤษเอง แต่สอนวิธีการสอนให้ครูที่นั่น ผมทำงานที่พนัสนิคมได้ปีหนึ่ง ก็ลาออก ตอนนั้น ผมกำลังจะกลับไปเยี่ยมบ้านที่นิวเจอร์ซีย์สักพักหนึ่ง

– เล่าเรื่องการสอนภาษาอังกฤษที่พนัสนิคมให้ฟังบ้างสิคะ

– ที่นั่น มีผู้ลี้ภัยประมาณพันห้าร้อยคน มีครูร้อยยี่สิบคน ในจำนวนครูร้อยยี่สิบคนนี้เป็นคนไทยแปดสิบคน ก็เป็นบัณฑิตที่จบใหม่ ๆ จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นอกจากนั้นก็เป็นคนเอเชียชาติต่าง ๆ มีอินเดีย กับฟิลิปปินส์มากกว่าชาติอื่น แล้วก็ยังมีฝรั่งอีกสิบกว่าคน

หลักสูตรของเราเป็นแบบ functional-notional แต่วิธีการสอนใช้วิธี eclectic การสอนวิธีสอนให้ครูของเราเป็นแบบ lesson-specific

การสอนภาษาอังกฤษให้ผู้ลี้ภัยเป็นการสอนเพื่อเตรียมตัวให้เขาไปอยู่ที่อเมริกาได้ เราจึงสอนวัฒนธรรมให้เขาค่ะ

– เมื่อคุณบอกว่าผู้ลี้ภัยที่พนัสนิคมมีอยู่ด้วยกันสามพวก คือ ลาว เขมร แล้วก็ชาวเขา เพราะฉะนั้นนักเรียนในห้องเรียนก็มีลักษณะ heterogeneous ใช่ไหมคะ

– ไม่ใช่ซะ ชั้นเรียนที่พนัสนิคมมีลักษณะ homogeneous นักเรียนชาติเดียวกัน ภาษาอังกฤษระดับเดียวกัน ผู้ลี้ภัยบางคนอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้แม้แต่ภาษาของตัวเอง บางคนภาษาอังกฤษก็ดีมาก พวกนี้เราให้เป็นล่าม

– พวกบัณฑิตใหม่ที่สอนภาษาอังกฤษผู้ลี้ภัยนี้ได้เงินเดือนเดือนละเท่าไรคะ

– เจ็ดพันบาทซะ มีบ้านพักให้ด้วย

– คุณก็อยู่เมืองไทยมานานแล้ว ถ้าคุณพบคนไทยในอเมริกาโดยที่ไม่รู้มาก่อนว่าเขาเป็นคนไทย เพียงแต่ฟังเขาพูด คุณจะรู้ไหมว่าเขาเป็นคนไทย

– ทราบชะ เพราะคนไทยเวลาพูดภาษาอังกฤษ เสียงสระเสียงยาวจะยาวกว่าเจ้าของภาษา นอกจากนั้น เสียงพยัญชนะบางเสียงก็จะต่างจากเจ้าของภาษา เช่น /v/ คนไทยมักจะออกเสียงเป็น /c/ บางทีคนไทยก็ลืมออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ

เวลาคนไทยเล่าเรื่องอะไรนะชะ จะไม่เหมือนกับคนอเมริกันเล่า คนอเมริกันจะเล่าสั้น ๆ และเล่าให้ตรงจุดทันที แต่คนไทยจะเริ่มด้วยการบรรยายฉากของเรื่องก่อน เรื่องเกิดเวลาไหน อากาศตอนนั้นเป็นอย่างไร สถานที่เป็นอย่างไรมาก่อน คนไทยจะใช้เวลาบรรยายฉากนานทีเดียว แล้วจึงจะเข้าสู่เนื้อเรื่อง

– เวลาคนไทยพูดภาษาอังกฤษ คุณว่าควรจะใช้สแลงไหม

– ไม่ควรนะ เวลาผมได้ยินคนไทยใช้สแลง ผมมักจะรู้สึกอึดอัด เพราะมักจะมีอะไรบางอย่างที่ไม่ถูกต้องเสมอ สแลงที่ใช้อาจจะไม่ใช่สแลงที่ถูกต้อง จำนวนที่ใช้อาจจะมากไป การออกเสียงอาจจะไม่ถูกต้อง context อาจจะไม่ถูกต้อง การที่จะใช้สแลงให้ได้ผลนั้น ทุกอย่างจะต้องถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์

ผมมีเพื่อนคนหนึ่งแต่งงานกับคนไทย ภรรยาเพื่อนผมคนนี้ก็เป็นคนเรียบร้อยแต่เวลาเธอพูดภาษาอังกฤษ เธอใช้สแลงมากเกินไปมากกว่าที่คนอเมริกาจะใช้ในประโยคหนึ่งเสียอีก แล้วสแลงที่เธอใช้ก็เป็นประเภท four-letter words ทั้งนั้น ซึ่งขัดกับบุคลิกของเธอ ผมรู้สึกอึดอัดมากเวลาที่คุยกับเธอ

– ในการสอนภาษาอังกฤษในเมืองไทย คุณคิดใหม่ว่าควรจะให้ครูไทยเป็น role model

– ผมคิดว่าถ้าครูไทยเป็น role model คุณภาพของภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยคงจะเปลี่ยนไปนะ

– อย่างในอินเดีย ครูสอนภาษาอังกฤษเป็นชาวอินเดีย an Indian variety of English ก็เป็นที่ยอมรับ ทำไม a Thai variety of English จะเป็นที่ยอมรับไม่ได้ล่ะคะ

– ภาษาอังกฤษของคนอินเดียโดยเฉพาะภาษาเขียนเป็นภาษาที่สวยงาม ไม่ใช่ flowery ไม่ใช่ poetic นะชะ แต่เน้นวลี น่าอ่าน ส่วนภาษาพูดเขาพูดเร็ว รู้สึกว่าจะเน้น communication มากกว่าเน้น pronunciation ที่ถูกต้อง.... ผมไม่อยากวิจารณ์การพูดภาษาอังกฤษของคนชาติต่าง ๆ

— ถ้าอย่างนั้น พุคเรื่องภาษาไทยของคุณคือใหม่คะ คุณพูดภาษาไทยได้และอ่านออกเขียนได้ใช่ไหมคะ

— ผมพูดภาษาไทยได้เป็นบางเรื่องเท่านั้นแหละค่ะ พุคเรื่องอาหารได้ ดินฟ้าอากาศได้ พุคเรื่องวรรณคดีได้.... เมื่อตอนที่ผมสอนวรรณคดีอเมริกันที่ศิลปากรที่นครปฐม ผมต้องใช้ภาษาไทยกับนิสิตบ้าง กับเพื่อนอาจารย์บ้างเลยรู้จักศัพท์ทางวรรณคดี สอนเรื่องการอ่าน ผมอ่านได้ซะแต่ช้า ผมเขียนได้บ้าง ไม่มากนัก

เมื่อคืนนี้ ผมไปเที่ยวบาร์ ผู้หญิงบาร์คนหนึ่งถามผมว่าอยู่เมืองไทยมากี่ปีแล้ว พอผมตอบว่าอยู่มาหกปีแล้ว เธอก็บอกว่าภาษาไทยของผมแย่มาก ผมไม่ไ้ แต่ก็ไม่ฉลาด.... ก็ re-freshing ดีซะ เพราะโดยปกติแล้ว พอคนไทยรู้ว่าผมพูดภาษาไทยได้ ก็มักจะชมว่าเก่ง

— อยู่เมืองไทยมาหกปีแล้ว แปลว่าชอบเมืองไทยใช่ไหมคะ

— ใช่ค่ะ คนไทยใจกว้าง เป็นมิตรกับฝรั่ง คงจะเป็นเพราะว่าเมืองไทย ไม่เคยเป็นเมืองขึ้นฝรั่ง แล้วอีกอย่างหนึ่ง คงจะเป็นเพราะไม่เคยมีฝรั่งจำนวนมาก ๆ มาตั้งรกรากอยู่ที่เมืองไทยนาน ๆ อย่างที่เม็กซิโก มีคนอเมริกันไปตั้งรกรากอยู่เป็นหมื่นเป็นแสนคน.... แล้วอีกอย่างหนึ่ง เมืองไทยโดยเฉพาะกรุงเทพ ฯ ก็มีอะไร ๆ มากมาย ไม่มีโอกาสจะเบื่อหรอกค่ะ..... เขวากันว่าคนทุกคนมักจะรักประเทศแรกที่ตัวมีโอกาสได้ไป ประเทศไทย เป็น “เมืองนอก” แห่งแรกของผมซะ

— จากไปคราวนี้แล้ว คิดจะกลับมาอีกไหมคะ

— แน่แน่นอนที่สุด

เปรมวดี มัลลินส์

**English as an International Language : Implications
for English Teaching in Thailand.**

Mr. Maurice Broughton

(National Coordinator for the English Language
Teaching in Tertiary Institution)

English is now firmly established as an international language. It has taken over from French as the language of international diplomacy. It is the language in which most scientific and technological research is published. It is the language in which business is conducted in many parts of the world and it is the official language and lingua franca in a number of countries where English is not a native language.

The reasons for the spread of the English language are all historical. They in no way imply the superiority of English over other national languages as a system of communication.

The reasons stem from British colonialism, the influence of the United States of America in world affairs, and the interdependence of countries in commerce and trade which makes an international language essential.

With the spread of the English language throughout the world has come the development of many different varieties of English, and a preoccupation with what constitutes "correct" English, or standard English.

Not many years ago it was common, at least in Britain, to talk of "the King's English" as if this represented the true standard. However, although there might have been a general consensus of opinion as to what was acceptable in this variety and what wasn't, the term itself provided no definition of the variety since it was never clear which particular King was being referred to.

Again in Britain, the term RP, standing for received pronunciation, has been used to describe a variety of English that many people accepted as standard. However, as the term suggests, this only refers to the way the language is spoken. It represents a social rather than geographical or regional variety and its "correctness" is one of social acceptance. It is not intrinsically clearer or easier to understand than any regional variety. It has, of course, enjoyed greater diffusion than most regional varieties because of its use by the BBC. But as society changes so the acceptance

of a particular standard of pronunciation changes. To-day RP has less prestige in Britain than it had twenty years ago. If problems exist in defining a norm of correctness of the way English is spoken in a country where it is the native language, then problems are likely to be far greater if there is any attempt to establish a norm for the use of English internationally by speakers of other native languages.

Yet if there is no accepted norm it will become impossible to know which variety of English to teach in countries where it is neither a native nor official language. And although the problem is mainly confined to the pronunciation of the language, the increased use of English internationally particularly among speakers for whom it is not a native language will inevitably lead to interference from the mother tongue to the grammatical structure of the international language. Let me give one example of this from a paper by ML Boonlua Debyasuvarn. "International communication through English takes place at many levels, from between tourists and bellhops, to between high ranking officials of different countries. I once sat in a place where I could hear every word of a conversation between one quite important Thai official and a specialist consultant who was a native speaker of English. On every occasion the Thai official should have said "we would like to", he said "we will". The specialist consultant came out of the room beaming and told me that all his proposals had been accepted. I was not in a position to discourage him and left the knot to be disentangled or more entangled depending on the luck of the official and the consultant."

An example of an attempt to deal with some of the problems of English as an International Language in language teaching courses in Thailand is provided by a course entitled "Interaction" recently produced by Sukothai Thammathirat Open University. "Interaction" attempts to develop spoken communication skills by distance learning and is based on research carried out at the East West Centre of the University of Hawaii by Ajarn Mayuree Sukwiwat and Mr John Fieg into the types of problem encountered by Thai speakers of English in international gatherings.

A number of decisions were made in planning this course which relate to the consideration of English as an international language. One was that the learner should be presented (on the tapes that form an integral component of the course) with different varieties of native speaker English, (American, British and Australian) and also examples of English spoken by people from Singapore, Hong Kong, India and France as well as Thai speakers. However, in the exercises that aim at practising the learner's pronunciation, stress and intonation patterns, a carefully articulated non-regionally marked British pronunciation was used consistently throughout the course, although exemplified by different speakers.

Another decision was that the language content of the course should focus on specific problems of Thai speakers when communicating in English caused by both linguistic and cultural differences. The contexts of spoken exchanges were to be those thought most likely to occur in Thailand with Thais speaking English to non Thais.

It was also decided to emphasise the regional importance of English. Thus contexts deal with ELT seminars in Singapore and business meetings in Hong Kong, for example.

In the text that accompanies the tapes, American English spelling has been adopted. Where there are any major differences of expression, e.g. sales clerk (AmE) shop assistant (Brit E), the American form is used with an explanation given of the British Variety. The intention is to maintain a consistent variety of English but to draw attention to national variations. Probably the greatest gain in language teaching in emphasizing the international use of English, rather than adopting a particular national variety is that the learner is more likely to be motivated through being able to maintain his own national identity while learning and using the language. Perhaps also the opportunities for applying what is learned will appear less remote.

แนะนำหนังสือ

ยุพิน จันทรเจริญสิน

Lee, W.R., *A Study Dictionary of Social English*. Oxford : Pergamon Pr., 1983.

พจนานุกรมภาษาอังกฤษเพื่อสังคม ชื่อของผู้เขียน W.R. Lee เป็นนำหน้าอย่างดีของหนังสือเล่มนี้

พจนานุกรมเล่มนี้แปลกกว่าเล่มอื่นๆ ตรงที่ว่า เมื่อดูภายในเล่มจะไม่พบศัพท์เป็นคำๆ เรียงตามพยางค์นะ มีคำแปลและอาจจะมีตัวอย่างการใช้คำศัพท์ประกอบอยู่ แต่จะพบตัวอย่างประโยคสั้นๆ ซึ่งเป็นบทสนทนา เจรจาโต้ตอบในชีวิตประจำวัน ตัวอย่างที่ให้เป็น British English และให้ American English กำกับไว้ด้วยถ้าแตกต่างกันอย่างเห็นชัด แต่ส่วนใหญ่จะเป็นตัวอย่างประโยคที่เป็นกลางๆ เป็น neutral colloquial

พจนานุกรมเล่มนี้แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 เป็น Common Social Situation ซึ่งประกอบด้วย language function ชั้นสามัญต่างๆ ที่แบ่งย่อยออกไปอีก 33 อย่าง เช่น การขอโทษ ขอบคุณ ให้คำแนะนำ ชมเชย ขอร้อง เป็นต้น เมื่อจบแต่ละ function จะมีแบบฝึกหัดให้ลองทำด้วย

ตอนที่ 2 Further Social Situation ซึ่งจะเป็นระดับที่สูงขึ้น เป็นคำเรียกขานบุคคล ระดับหน้าที่การงานต่างๆ คำอวยพร การแนะนำให้รู้จักกัน

ไม่รวมภาษาถิ่นและสแลง ตัวอย่างที่ให้เป็นประโยคที่สุภาพ แต่ก็มีตัวอย่างที่ไม่สุภาพหรือหยาบคายให้ไว้บ้าง โดยจะวงเล็บบอกไว้

บทสนทนาต่างๆ อ่านเข้าใจง่าย ๆ สั้น ๆ แต่มีเนื้อเรื่องสมบูรณ์ในตัวทำให้อ่านได้เพลิน และใช้เป็นหนังสืออ้างอิง เมื่อเกิดติดขัด ขัดข้อง ไม่รู้จะพูดขอโทษใครว่าอย่างไร ก็จะเปิดดูได้ที่หัวข้อที่ 4 ตอนที่ 1

4 Apologizing/making Excuses. 15

หรือไม่รู้จะเขียนขอบคุณผู้ที่เก็บกระเป๋าได้ส่งคืนมาให้ได้อย่างไร ก็จะไม่เปิดดูก็ได้ที่

31 Thanking/expressing Gratitude 107

เป็นต้น

McArthur, Tom, *A Foundation Course for Language Teachers*. Cambridge : The University Pr., 1983.

แม้ชื่อของผู้เขียนจะฟังไม่คุ้นหูนัก แต่สำนักพิมพ์ Cambridge University Press ก็เป็นหลักประกันคุณภาพของหนังสือได้อย่างดี ยิ่งกว่านั้นรายชื่อของ David Abercrombie, David Crystal และ William Littlewood ที่ผู้เขียนกล่าวขอบคุณที่ให้คำแนะนำสำคัญๆ ในการเขียนหนังสือนี้ และ SPEAQ สมาคมส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ที่ให้ความสนับสนุนและความสนใจ ย่อมจะเพิ่มน้ำหนักคุณค่าหนังสือให้เป็นที่น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

ผู้เขียน เขียนเพื่อใช้เป็นบทเรียนพื้นฐานของผู้ที่กำลังฝึกสอนอยู่ และเหมาะจะเป็นหนังสืออ้างอิงของผู้สอนที่ชำนาญงานแล้ว ซึ่งจะใช้เป็นแนวทางในการที่จะนำไปประยุกต์ใช้กับการสอนของตนได้ เนื้อหาแบ่งได้เป็น 3 ส่วนใหญ่ๆ คือ

1. Linguists and Language : some basic principles ซึ่งจะพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาศาสตร์กับผู้สอนภาษา
2. Twenty-five Centuries of Grammar : an examination of our cultural conditioning พูดถึงประวัติไวยากรณ์ และสถานะของไวยากรณ์ในหลักสูตรภาษา
3. The Gift of Tongue? – A review of language teaching in its sociocultural setting พูดถึงความกดดันต่างๆ ที่ผู้สอนได้รับ เช่น จากระบบการศึกษา พูดถึงข้อดีและข้อเสียของวิธีการสอนแบบต่างๆ

นอกจากนั้นภาคผนวกของหนังสือยังประกอบด้วย วิธีการที่จะใช้หนังสือนี้ใน course ต่างๆ คำถาม-ปัญหาซึ่งผู้เขียนตั้งขึ้นเพื่อผู้ที่จะได้เอาไปอภิปรายได้อย่างกว้างขวาง และภาคผนวก 3 นั้นเป็น topic ที่จะนำไปเสนอเป็นโครงการ รายงานต่างๆ ได้ ผู้เขียนได้รวบรวมบรรณานุกรมจำนวนหนึ่งไว้ท้ายเล่มด้วย

Modern English Teacher, vol 11 : 1983.

นิตยสารการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ออกปีละ 4 ฉบับ ในเดือน
กันยายน พฤศจิกายน กุมภาพันธ์ และเมษายน

แต่ละฉบับจะมี topic ประจำฉบับ เช่น 10/2 Vocabulary & Pronunciation, 10/3
Reading & Writing 11/2 Mime and Roleplay เป็นต้น คอลัมน์ประจำฉบับจะแบ่งเป็น 5-7
คอลัมน์ นอกจากบทบรรณาธิการแล้ว จะเป็นบทความเกี่ยวกับ topic แต่ละฉบับ ซึ่งแตก
ต่างกันไป คอลัมน์ ideas ประกอบด้วยบทความต่าง ๆ เสนอความคิดเห็นที่จะเป็นประโยชน์ต่อ
การสอน นอกจากนี้ยังมีคอลัมน์ Background, Is this Your Problem? และ Book Survey

บทความต่าง ๆ ที่ลงพิมพ์นี้ เป็นบทความสั้น ๆ และนำไปปฏิบัติหรือประยุกต์ใช้ได้
กับใช้ภาษาธรรมชาติที่อ่านเข้าใจได้ วารสารนี้เหมาะสำหรับครูระดับมัธยม

ผู้สนใจบอกรับเป็นสมาชิกได้ในอัตราปีละ 26.50 ปอนด์ ที่

Marton Book Services

Box 87

Oxford OX 4 1LB

England